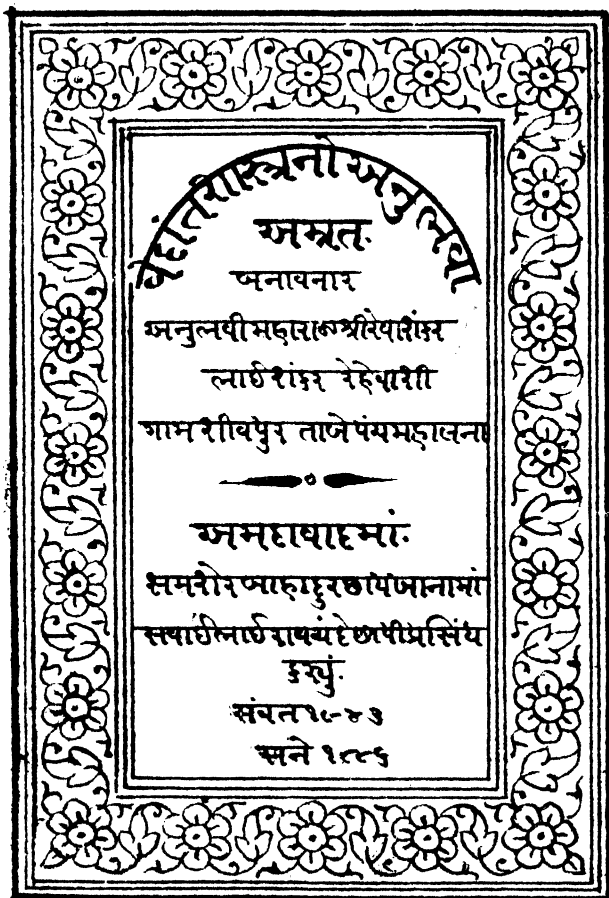

ज्योतिशास्त्रनो अनुभव

अमृत

बनावनार

अनुभवी महाराज श्रीरेवाशंकर

लाधेशंकर रेहेवाशी

गाम शीवपुर ताबे पंचमहालना

अमदावादमां

समशेर बाहादुर छापखानामां

सवाईलाल छोटालाल चंदे छापी प्रसिध

कर्युं.

संवत १९४३

सने १८८६

દેવાશંકર.
શિષ્યો.

प्रस्तावना.

आ पुस्तक तईआर करी छपावी प्रसि-
द्ध करवामां अमारा शिष्यो सुतार जेठा-
लाल गोविंदजी तथा सुतार गोरधन बापु-
जी गाम वाडासीनोरनाअे पोताना सद्
गुरुना अनुभवनी वाणी प्रसिद्ध करवामां
परोपकारार्थे मदद करीछे तेथी तेमनां नाम
आ पुस्तक साथे जोडवामां आव्यांछे.

रे. स्वा.

छापी आप्यो. शा. छगनलाल मगनलालना

शिळाप्रेसमां छपाव्यो.

[illegible] हरगोविंद

[illegible] नगरमां

सांकळियुं

भजनावळी.

શ્રીગણેશાયનમઃ શ્રીસહગુરુભ્યોનમઃ અથભજનની ચોપડી લિખ્યતે. **રાગ ધોળ** તુતો ચેતિલે મુંડ ગુમાર, અવસર આવો નહીં મને ॥ ટેક ॥ પુરાતન પુણ્ય પ્રતાપે પાંમ્યો મુનશા દેહ ॥ સુરતા સાધન સાધજ્યોરે ॥ રાખો સહગુરૂ સાથે સ્નેહ અવસ० ॥ ૧ ॥ સત સંગે સહુ સંચરો તો ટલે ત્રિવિધી તાપ ॥ અજ્ઞાન ઉધેઇ લાગે નહીંરે ॥ રટિયે પુરણ બ્રંહ્મનો જાપ અવસ० ૨ ॥ તુતો ચેતી० ॥ સચરાચર વ્યાપિ રહયોરે કિડીકુંજ પર અંગ ॥ આધ્ય મધ્ય અંત્ય એકછેરે ॥ અખંડ અદ્વૈત કરતા ઉમંગ અવસ० ॥ ૩ ॥ તુતો ચેતી० ॥ વિવેકે વાચારી જોજો ત્રવેણી સંગમ સાર મહા વાકયના જ્ઞાંનથીરે ॥ સ્વાસો સ્વાસે નામ ઉચ્ચાર અવસ० ॥ ૪ ॥ તુતો ચે० ॥ પોતામાં પ્રતક્ષ બોલે રાખોને વીસ્વાસ પરોક્ષને ઇછે સહીરે તે પ્રાણી થાય નિરાશ અવસ० ॥ ૫ ॥ તુતો ચેતી० ॥ સહગુરૂ મો-

હોટા પ્રતાપે રેવાશંકર ગાય ॥ સોહં સત્યમાનો સહી રે ॥ તેથી જીવ ફીટીને શીવ થાય અવ૨૦ ॥ ૬ ॥ તુતો ચેતી ॥ ૧

તને શમજાવ્યો વારંવાર નફટ સમજ્યો નહીં ॥ ટેક ॥ માયામાં મોહોવાઇ રહ્યો તને હજુ ન આવી શાંન ॥ પણ કાળદંત કરડી રહયોરે ॥ તારૂં તારૂણીસુ લાગ્યું તાંન. નફટ ॥ ૧ ॥ તનેસ૦ ॥ નીરલજ લાજ્યો નહીં તને હઇએ હરખ અપાર ॥ મછરમાં મહાલિ રહોરે ॥ તાહારો ધિક ધિક છે અવતાર. નફટ સ૦ ॥ ૨ ॥ તનસ૦ ॥ લાંઠિમાં લાજ્યો નહીં તેં નંદ્યા સાધુ જનાા ભોવન ભાંમ્યનિના ભોગમાંરે ॥ તેં તો કાંય ના કીધુ ભજન. નફટ સ૦ ॥ ૩ ॥ તને સમ૦ ॥ ભાંડ ભવૈયામાં ભળ્યો તને પલક નહીં પરવાર ॥ સત સંગે નવ્ય સંચરોરે ॥ તાહારે માથે છે જમનો ભાર. નફટ ॥ ૪ ॥ તનેસ૦ ॥ તાહારો જનુનિ ના રહિ વાંઝણી તેં કીધો ઝાઝો કેર ॥ પાંમર પાપી શીદ અવતરોરે ॥ દીધુ ગરથુલીમાં નહીં ઝેહેર. નફટ ॥ ૫ ॥ તનેસ૦ થોડામાં ઉપદેશ ઘણો છે સમજી લેજો મર્મ ॥ સ્થી રતાયે નીહાળજ્યોરે ॥ સઘળે વ્યાપીક પુરાણ બ્રહ્મ. ન

ફ૨૦ ॥ ૬ ॥ તનેસ૦ ॥ મુજ રંકનો શો આશરો ગુરૂ મોહોટાનો પરતાપ ॥ રેવો રસમાં હાંણી રહો- રે ॥ ટલશે તનના ત્રીવીધી તાપ નફ૨૦ ॥ ૭ ॥ ત ને સ૦ ॥

જેને સતસંગનો લાગ્યો રંગ પ્રેમી પુરશ તે ખ- રા ॥ ટેક ॥ મુક્ત થૈ મર જીવ્યા મહાણે જુવો વિચારી જંન ॥ ઘાટ ભિન વસ્તું એક છે રે ॥ તમે નંરમલ કરી જુવો મંન. પ્રેમી પુર૦ ॥ ૧ ॥ જેને સત૦ ॥ ત્રિપુટી તજી જુવો તમે તુર્યા પદ પર નાથ ॥ બીજવટ વીલસી રહ્યો રે ॥ એવુ સમઝેથી આ- વે હાથ. પ્રેમી પુરશ૦ ॥ ૨ ॥ જેહેને સ૦ સંસાર સુખ છે સુપનુ તમે સાચુ માનો નિરધાર ॥ ઇદ્ર પ- દારથ મિથ્યા શહિરે ॥ રાખો પુરણ બ્રંહ્મસુતાર પ્રેમી પુરશ તે૦ ॥ ૩ ॥ જેહેનેસ૦ ॥ વેદ જેહેને 'વ રણવે તે ઘટઘટ બોલે રામ ॥ કાયરતો કાંપી રહયા- રે ॥ અહિંતો સુરાં પુરાંનો સંગ્રામ. પ્રેમી પુરશ૦ જે- હેને૦ ॥ ૪ ॥ પુરવ પુણ્ય હોય પુરવનું તેથી સમઝે સદ્ગુરૂ સાંન ॥ સત્ય વડે શોભી રહ્યોરે ॥ જેનું ભગવત સાથે ધ્યાંન. પ્રેમી પુરશ૦ ॥ જેહેને સત૦

॥ ૫ ॥ રેવા શંકર કર જોડીને કેહે છે. તે નીરધાર ॥ જ્ઞાંન ધ્યાંન જાણુ નહિરે ॥ મુજને ગુરૂજી ઉતારો ભવ પાર. પ્રેમી પુરશ તે૦ ॥ જેહેને સત૦ ॥ ૬ ॥ ૩ ॥

જે સતગુરૂ શબ્દનો સાર સમજ્યા તે ગયા તરી ॥ ટેક ॥ વીવેકે વીચારી જોજો જનક સનક સુખ દેવ ॥ હરીચંદ્ર અલરક સહીરે ॥ જેનો નીગમ કરે છે સેવ સમજ્યા તે ગયા૦ ॥ જે સહ ગુરૂ૦ ॥ ૧ ॥ ગારગીને જડભરથ કહીએ અષ્ટ વંકા રૂષી જેહ ॥ વશીષ્ટને વાલમીક સહિરે ॥ જુવો ભગવત ભજનમાં તેહ સમજયા૦ ॥ જે સહગુરૂ સબ્દનો જે દેવને દત્તાત્રિ કહીએ તુલસી સુંદીર દાસ ॥ કબીરને કરૂણા કરીરે ॥ જુવો જીવણની પુરી આસ. સમજયા તે૦ ॥ જે સહ ગુરૂ૦ ॥ ૩ ॥ પ્રિતમને પુરશોતમ કહીયે પારાશાર વિક્ષાત ॥ સુત પુરાણી સમરથ થયારે ॥ જુવો એકલ શંગીની વાત. સમજય તે૦ જે શહ ગુરૂ ૪ વ્યાસને અગષ્ટ કહ ... અણો અદત શાંન, માંડવનો મહીમા ઘણો રે ॥ જુવો માહારાજ મોતીનું ધ્યાંન. સમજયા તે૦ ॥

જે સહુગુરૂ૦ ॥ ૫ ॥ ગુરૂ મોહોટાના પ્રતાપે રેના શં-
કર ગાય ॥ સત સંગે સહુ સંચરો રે ॥ તેથિ જન્મ
મરણ નવ્ય થાય. સમઝા તે ગયા તરી ॥ જે સહગુ-
રૂ શબ્દનો સાર સમઝા તે ગયા તરી

રાગ ધોળ ॥ પ્રેમીજયન સહુ મીલ્યે ચાલો આજ
અનોપમ ઓછ્વ જોને ॥ ૧ ॥ અસાડ સુદ પુર્ણીમા
આવી તે મહારા મનમાં લાવી જોને ॥ ૨ ॥ સહુ
ગુરૂનીરે પુજા કરતાં આનંદ અંગે અપારજોને ॥ ૩
શ્રધાના શીહાશન માંહી સહગુરૂ બેસાડો જોને ॥ ૪ ॥
ચીત ચંદન ચરણે જઈ અરપો તેથી ચીદાનંદ મળશે
જોને ॥ ૫ ॥ આનંદની અક્ષત ચડાવો તેથી અવિ
દ્યા ટળશે જોને ॥ ૬ ॥ પ્રેમનાં પુસ્પે વધાવો તેથી
પાવન થાશો જોને ॥ ૭ ॥ અબીલ ગુલાલ અતીશો
આદરથી જૈ અરપો જોને ॥ ૮ ॥ ધ્યાન ધુપધીર
જથી કરજ્યો ધ્યાંન ધારણ રાખી જોને ॥ ૯ ॥ દી
નતાનો દીપક જૈ પ્રગટો દુર્લભ દેવ દખાશેજોને ॥
૧૦ ॥ નાંમ નીરંતર નૈવેદ કરીએ નેહુ વડેથિ ની
રખી જોને ॥ ૧૧ ॥ આદરથી જ આરતી કરીએ
પ્રીતે અનુભવ વાધે જોને ॥ ૧૨ ॥ મન મંત્ર પુસ્પાં

જલી અર્પો સૈને સાધન સાધો જોને ॥ ૧૩ ॥
ગુરૂ મોહોટાની કીપાએ દાસ કહે કરજોડી જોને ॥
૧૪ ॥ માત હરીના પુન્ય પ્રતાપે રેવે અવીધા તોડી
જોને. ૧૫

દેહ તણું અભીમાન તજીને શદગુરૂ ભજીએ ભા
વે જોને. ૧ વેગે મનમેં હેવા મારો ગુરૂ શબ્દ જોને.
૨ સુખ્ય શનાતન સોહેછે તે અંતરમાં વીરાજે જોને.
૩ માહા વાકયના શાંન વડેથી જોત્ય નીરંતર દરસેં
જોને. ૪ અંતર ચક્ષુ ઊઘાડી નીરખો પુરણાનંદ પી-
યુને જોને. ૫ તનના તાપ ત્રીવીધી ટળસે ચોરાશીનો
ફેરો જોને. ૬ તે માટે ચેતીને ચાલો આ અવસરછે
સારો જોને. ૭ મોહોંઘો મુનશાદેહ ન ખોશો આનં
દ ઉરમાં ધારો જોને. ૮ રંક રેવાશંકર કરજોડી મુખ
થી કહે છે વાણી જોને. ૯

પ્રેમ વડે પ્રાણી વીચારો ભવમાં ભકતી મોહોટી
જોને. ૧ જનક સનક શીવ શેસ સરીખા ભકતી ભેદ
લહે છે જોને. ૨ રામ ક્રસ્ન તે ઘરના વાશી આપે હેવું કહે
છે જોને ૩ માટે સત્યનો સંગી કહીએ શચીદાનંદ સ્વા
મીજોને ૪ સચરાચરમાં વ્યાપીક પોતે એક અખંડા

નાંમી જોને. ૫ ઊતમ મનુશાદેહી પામ્યો સદગુરૂ શરણે જાઇયે જોને. ૬ ગ્નાંનના ગંગાજળ માંહી સદગુરૂ શંગે નાહીયે જોને ૭ હેવું જાંણી રેવાશંકર સદગુરૂ ચરણે ઊપાસે જોને. ૮

ધન ભાગય સદગુરૂ પામ્યો તે મનના સંસે હરસે જોને. ૧ અજ્ઞાનનો ઉમેદ શમાવી જીવ ટાલી શીવ કરશે જોને. ૨ અનુભવ એવું ઊદે જો થાય તો પુર્વે સુકીત જાગે જોને. ૩ શામજીને જો શામરણ કરસે તો ભવ નિ ભ્રાંતિ ભાગે જોને ॥ ૪ ॥ દલમાં દુધે જો જામાવે તો દુખની દુગ્ધા જાય જોને ॥ ૫ ॥ મહિ મંથન મન મારી વલોવો તત્વ તરશે તેજ જોનેં ॥ ૬ ॥ કારજ કારણ નાશ કર્યેથી ઉગરતો લેહેવાય જોનેં ॥૭॥ સંત સમાગમથિ પરખાશે લક્ષ્યે લાહાવો લીજે જોનેં; ॥ ૮ ॥ રેવાશંકરના સ્વામિનેં તંન વિશે તલાસો જોનેં;

રાગ ધોળ.—તુ તો સમજી લે સહગુરૂ શાંન ચરણાં મૃત પીવાનેં ॥ ટેક ॥ ભુતલમાં જો તીરથ મોહોટાં કાશિને જે પ્રયાગ ॥ ગયાને ગોમતી સહીરે ॥ જુવો જમુનાંની જ્યાત્રા થાય ચરણાંમ૦ ॥ ૧ ॥ ગુલ ઢીને ગોદાવરી કહીયે તાંપીનો મહિમાય ॥ સત સંગ

માં સરશ્વતીરે ॥ જુવો નેહમાં નરમદા થાય ચરણાં
મ૦ ૨ ॥ કાવેરી કલ્યાંણ કારી વૈતરણી વૈરાગ્ય ॥ સાર
માં સરજ્યુ સહીરે ॥ જુવો સાગર નાહાવાનેં જાય
ચરણાં૦ ॥ ૩ તીરથ જે અડસેઠ કહીયે નાહે પા
વન થાય ॥ વેદ શાસ્ત્ર હેવુ કહેરે ॥ જ્યું પ્રસદ્ધના
મુકાય ચરણાં ૦ ॥ ૪ ॥ મતદ્દરમાં પુરાંણ કહે છે શા
સ્રમાં છે સાખ્ય ॥ સહગુરૂ શરણે સહીરે ॥ અડશે
તીરથનાંછે વાસ ચરણાં ૦ ॥ ૫ ॥ ચરણાં મૃત સહગુરૂ
નુ લેવા હિમતથી ભરે હાથ ॥ ત્રીવિધ્ધી તાપ તનના
ટળેરે ॥ જુવો જનમ મરણ મટી જાય ચરણાં ૦ ॥
૬ ॥ સનકાદીક રૂષિયે પીધુ પ્રંહ્મા વીસ્નુ મહેશ ॥ સુ
ત પુરાંણી સમરથ થયારે ॥ થાય મુલ અવીદ્યાનો ના
શ ચરણા ૦ ॥ ૭ ॥ હેવુ જાણી સરવે પ્રાંણી શેવો સ
હ ગુરૂ નાથ ॥ મનને મરદન કરીરે ॥ રાખે સહ ગુ
રૂનુ બાંનુ હાથ ચરણાં ૦ ॥ ૮ ॥ સહગુરૂ મોહોટા પ્ર
તાપે રેવાશંકર ગાય ॥ જ્ઞાંન ગંગા નીરમળ સહીરે ॥
તેથી જીવ કીટીનેં શીવ થાય ચરણાં ૦ ॥ ૯ ॥

રાગ ઘોળ સુરતી શોહં સ્વામી શોધવા ચાલી,
વેગે પહોચી છે ઈડાની પાસ સમજી જુવો સાહેલી.

॥ ટેક ॥ તુતો સમરણ કર ચોદા નંદનું, તેથી તાહારૂ પડે ઠેકાણું, સમજી૦ ૧ તમે વેદ વચન સાચુ માંનો, ભજન કરયી ભય છે કાંનો. સમજી૦ ૨ તજી જુવો ત્રિપુટી તતબર થઇ, માહાલો સુન્ય શીખર પર જાઇ સમજી૦ ૩ ચતુર દસ આટ દસ દશ દલ લહીયે. દ્વાદશ શોડશ દ્વેદલ રહીએ. સમજી૦ ૪ શિશ મધ્યે સહસ્ત્રદલ પેખો, જલ હર જોતા પુરાણ બ્રહ્મ દેખો. સમજી૦ ૫ સુરતી મલી માંહી રસ બસ થઇ, હઅનદ્ય નાદમાં પોતે ખોવાઇ સમજી૦ ૬ કુકર્મ તજી સત્યમાં ચાલો: વાચ્યા અર્થ મુકી લક્ષ ઝાહાલો. ૭ સતસંગ કરી અનુભવી શેવો, ટલશે ચોરાશી મલશે મેવો. સમજી૦ ૮ રેવાશંકર અનુભવથી હરખો. જઇ તુરીયા પદ પર નીરખો સમજી૦ ૯

રાગ ગરબા પાતલીઆ પાલવડો મુકો તમને ઝાઝુ શું કહીએ. ૧ માટ ભારયું મહી માહારૂ ઢલસે. રાજ્ય તમારે નત રહીએ. ૨ નડાના છો પણ નખરાં મોહોટાં પ્રેમે પુરસોતમ સહીયે. ૩ લોક ઠગારા આલ ચડાવે, મહી વેચવા મથુરાં જઇએ. ૪ રેવાસંકરનો સ્વામીતે સોહાગી વશીઓ હેયે. ૫

મહીયારી મનમાં સમજીને દાંણ ગણી આપો હાથે ॥ ૧ ॥ તાર પછી જાવા દેઉ તમને નહિતો ઝઘડો તમ સાથે ॥ ૨ ॥ શાંણા થઇને શુ સમજાવો નહિ છોડુ આંણે ટાંણે ॥ રાત્યમાં રાંમા જાતાંતાં આજ બેઠા વાતે વાંહાંણે ॥ ૪ ॥ વિનતા વાયદા કીધા પણ છેતરિ ગયાં મુજને ॥ ૫ ॥ રેવાશંકરનો સ્વાંમિ છે રશિયો છોડે નહિ તુજને ॥ ૬ ॥

॥ ૨ ॥ વિવેક વિચ્યારિ જુવો વીઠલજી વાતો થાશે ॥ ૧ ॥ સોહંગ સ્વામીશાંને સમજો લોકોમાં લાજો જાશે ॥ ૨ ॥ મુરખ માહારા ઘરનો સ્વામ તમ સાથે રાડયો કરશે ॥ ૩ ॥ સાસુ તો ધુતારી માહારી, નણદિ હેરાં તે હરસે. ૪ જાવા દો કાંનુડા મુજને વિચારી વાતો કરિયે. ૫ હમે તો રેવાશંકરના સ્વામીને શરણે રહીયે. ॥ ૬ ॥

મહુયારી વોચ્યારી બોલો મુખથી હેવુ નવ્ય કહીએ. ૧ દાંણના દોકડા લેવા પડશે તાર પછી વાતો કરીયે. ૨ રોત્યે રાંમા નહી આપોતો, ગોરસડુ લઇશુ હાથે. ૩ દાંણનું દેનુ ઝાઝુ છે, ચાલો આહારી તે સાથે. ૪ હેત વડે હુતો નવ બોલુ, ત્યમ

ત્યમ વાર કરો ઝાઝી. ૫ શોહાગી રેવાશંકરનો, સ્વામીછે તમથી રાજી. ॥ ૬ ॥

શાંમલિયા સમજીને રહે જો, નથી મળી માહારા સર ખી. ૧ ગોરસડુ છે લાખ ટકાનું, શું જાવછો મનમાં હર ખી, ૨ વનમાં જઇને વાંસ વગાડો, પેટ ભરો ગાયોચારી. ૩ પરનારીને આળ ન કરીએ, શિખાંમણ માંનો મા-હારી. ૪ આજ તો ઠમકો દેઉ મોહન બુદ્ધી લાવો કાંઇ સારિ. ૫ રેવા સંકરના શ્વામીને હુતો જાવુ બ. લીઆરી. ૬

॥ ૫ ॥ જોરમા ઝુકીરયાં, માટે હીંમાતી દિશો ભારે ૧ તે માટે દાંગુમાં રાખ્યા, કોણ ચડે તાહા-રી વારે ૨ કવને વચને રાહાડ્ય વધારો વિનતા જો જો વિચારી ૩ કુલવંતાં દીશોછો નારી, હુડો શકાશે માહારી ૪ ચતુરા ચોતમાં સમજી લ્યો, વા-ચારી જુવો જાગી. ૫ રેવાશંકરના સ્વામીથી ભાની ભ્રાંતી તે ભાગી. ૬

જીવણજી જયુકતે જઇ જુવો જોર વડે તો નાવ જીતો ॥ ૧ ॥ પરનારી પોતાની જાણો એ તો અવ-રીતો ॥ ૨ ॥ શાંનમાં ગોરધારી ગાંડા મુકીદો

માહારો છેડો ॥ ૩ ॥ નેહ વડે નમિ ચાલુછુ ત્યમ ત્યમ માહારો ઉચોછો કેડો ॥ ૪॥ હૈડામાં હું રોસ ધરૂ તો વાત થશે હુઆણાં કેરી ॥ ૫ ॥ રેવા સંકરના સ્વામીની સંગે હુ જોવા જેવી ॥ ૬ ॥

॥ ૭ ॥ મહીયારી વીચ્યારી જુવો, જોર વડે મેં હે તો રોગ્યો. ૧ કંસ હીમાતી હુતો પણ, હીંપણુથી મેં તો ઢાટયો. ૨ ગંડા પણમાં ગરવ ન કીજે. મનમાં જો જો વીચારી. ૩ છાક વડે જ છાશ વેચે છે. તેહેને સમજાણુ નહીં સારી. ૪ વીનતા વાતે વાત કરો છો, મટકી લઇશુ ઉતારી. ૫ રેવાસંકરનો સ્વામી છે, બલીઓ જાશો તે હારી. ૬

॥ ૮ મોહનજી મોહોતમમાં મહાલો, શુ જાણો મનમાં ફુલી. ૧ મિત્યે વાહાલા નિત્ય ન જાણી, ગોળ વિના મોળી થુલી. ૨ જોર ન કરશો છેલ છબીલા, મુજથી જાશો તે હારી. ૩ ગીરધારી ગોઠવાણી કરજયો, શીર શટે મટુકી માહરી. ૪ સમઝીને બોલો વ્રીજ વાલા, હજુ હુતો સાંખી રહુછુ. ૫ રેવા સંકરના સ્વામીને, સંગે લેઇ ઘેરે જઉંછુ. ૬

॥ ૯ ॥ મહિયારી મનમાં માંહાણાં છો, ઘેર જમો મનકુ માંન્ચે. ૧ આહ્યરીયાંમાં ઉછરીયાં તે, નવ સમજો રૂડી શાંને ૨ આડા બોલી અબળા તુ છે, જાત્ય તમારી મેં જાંણી. ૩ ભાન વીના ભાંમ્યની તુ છે, મેં જોયાં તમને નાંણી. ૪ પ્રેમે પાણછેચો ના નાંખો કોમલ કાય અભડાય માહારી. ૫ રેવાશંકરના સ્વામીને, ગરજ નથી હવે તાહારી. ૬

॥ ૧૦ ॥ મોહનજી ગરજ ઘેહેલા છો, ગલસે બીજી કોઇ નારી. ૧ ચતુરા હુતો નવ ચુકુ, મનમાં જોને જો વીચ્યારી. ૨ ભટકયા છો ભરવાડાં માંહી, તે અક્કલ લાવે કાંહાંની. ૩ કહીને કેહેવડાવ્યું મોહન, તેહેમાં લજયા તે શાંની. ૪ પોતાને હાથે હલકા છો મનમાં સમજો ગીરધારી. ૫ રેવાશંકરના સ્વામીના, સંગે હું રાધે પ્યારી. ૬

॥ ૧૧ ॥ મહિયારી ગરજ ગુલામી, કરજોડી કરશો માહારી. ૧ વીચારી વાંણી વીસતારો, પસ્તાશો અબલા પ્યારી. ૨ આળસમાં અલબેલી નારી, સુ સમજાવુ હુ દાહાડી, ૩ ઓછી જાત આહીરડાં કેરી, વણ સમજે ઊમર કાંહાડી. ૪ ચેતીને ચતુરાં ચાલો

હુ તમને શું કહુ મુખે. ૫ રેવા શંકરના સ્વામી છે,ચ-
તુર શીરોમણ તે સુખે, ૬

॥ ૧૨ ॥ આનંદમાં અલબેલા પ્યારા, વિચ્યા-
રી બોલો વાંણી, મથુરામાં મહાલોછો પણ, હે કાંણે
કીધા દાંણી. ૨ લાંઠઈમાં લાજો નહી મોહન, દાંણમાં
રાખો નારી. ૩ શાંમલીઆ સમશામાં સમજો, શી-
આંમણ દઉછુ સારી, ૪ આજ પછી હેવુ ના કેહેશો
હુ માહારા મનમાં રાખું ૫ રેવાસંકરના સ્વામીની,
સાથે રશ તે હુ ચાખુ.૬

॥ ૧૩ ॥ મહીયારી મનમાં વીચારો. ખરી વાતે
ખાંપણ શાનું. ૧ ટેકમાં રહાંછો રાંમા, તે મેં હતો લ
ખીયું પાંનુ.૨ અલબેલી મનમાં મહાલો છો, તે મા-
હારી નજરે ન્યાલું, રીત્ય વડે હુ તો જે બોલ્યો'પ્રી
ત વડે તે તો પાલુ. ૪ મહીયારી પ્રિતે બોલો છો,
મનથી તે કાંઇ વીચારો. ૫ રેવાશંકરનો સ્વામી છે,
શોહાગી સુંદીર સારો. ૬

॥ ૧૪ ॥ છોગાળા છો છેલ છબીલા, હમને આં
શા તમારી. ૧ જન્મો જન્મની છુ નારી, મનમાં જો
જો વીચ્યારી. ૨ હુ માગ હૈયામાં હરખું, મોહિડે ન

થી કહેવાતું, ૩ મર્મ વડે મોહનજી બોલો, તે તો નથી સહેવાતું ૪ અવગુણમાં અપરાધી હુ છું, પડીઆ વાંક ઘણો માહારો. ૫ રેવાસંકરના સ્વામીજી, મુજને ભવથી ઉગારો. ૬

॥ ૧૬,॥ અલબેલી જે નામ કહુછુ, તે રટજો રીત્યે મુખે. ૧ હુ મારૂ હરદેથી તજજો, ભવ સાગર તરશો સુખે. ૨ આજ થકી મેં માહારા મનમાં, આગનાંનની માયા તોડી. ૩ સદગુરૂ મોહોટા પ્રતાપે, દાસ કહેછે કરજોડી. ૪ પ્રેમી જ્યન કોઇ પુરા હો તે, પુરણ બ્રંહ્મનો રસ ચાખો. ૫ રેવાશંકર હેવું કહે છે, શદગુરૂ શરણે રાખો. ૬

અથ સદગુરૂની આરતી લીખ્ય તે. જે સદગુરૂ મહારાજ જેં સદગુરૂ મહારાજ. અનેક પતીત ઊધારણ અનેક પતીત ઉધારણ. ભકતના પ્રતીપાલ જે સદગુરૂ મહારાજ. ૧ ટેકં ત્રીગુણાતી તતસ્વરૂપ સચ્ચીદાનંદ સચ્ચીદાનંદ તેજો મયપર બ્રહ્મ તેજો મ૦ આનંદ સ્કંદ જે સદગુરૂ મહારાજ, જે સદગુરૂ૦ ૨ સદગુરૂ સ્વામીપર ઉપગારી ઉપદેશ આલી. ઉપદે૦ ત્રીવીધી તાપ નીવારી, ત્રીવીધ૦ જીવ દશા ટાલી જે સદગુરૂ મહારાજ.

જે જે સદગુરૂ મહારાજ. જે જે સદગુરૂ૦ ૩ ભવશાગર માં તાણાયા જીવ તાંહાં કુરણા દ્રસ્ટે જોયું તમે ત્યાંહાં, પરમ દયાલ કૃપાથી ભવ બંધન ખોયું જે સદગુરૂ મહારાજ, જે સદગુરૂ મહારાજ જે સ૦ ૪ રીધી સીધી દાસી તમારી તે ઊભી છે જોડી હાથ તે ઊભી છે જોડી હાથ, તમ ઇછાથી કાંમ કરે છે, એ તમ આજ્ઞાથી કાંમ કરે છે હેવુ નીગમ કહે છે નાથ જે સદગુરૂ૦ ૫ અધમ અપરાધી જીવને કુકર્મ થકી વારયા, તમે પાપ થકી વારયા. મહા વાયકનુ જ્ઞાંન બતાવી૦ માહાવા૦ અનંત કુળેલા તારયા જે સદગુરૂ૦ ૬ હવે કરજોડીને દાસ કહે દીન ઉપર જુવો નયણે. તમો દી૦ કરણી હમારી માફ કરીને. કરણી૦ રાખી લ્યો શરણે જે સદગુરૂ મહારાજ, જે સદગુરૂ. જે સદગુરૂ૦ ૭ સદગુરૂ નાથની આરતી જે કોઇ ગાસે, ભાવ થકી૦ કહે રેવાશંકર તે હંશ અંશીમાં મળસે, જે સદગુરૂ મહારાજ. જે શદ્ગુરૂ૦ ૮

અથ ભજન લીખ્યતે. એ જનુનીયે જન્મા તે ભલા, દેહ નીરખ્યુ જ્યેણે તત્વનુ નુર; અન્ય પદારથ નવ્ય લહે, દેખે સઘળે બ્રહ્મ ભરપુર જનુનીએ જ-

મ્યા તે ભલા. ૧ આ જેણે લક્ષ કરચો માહ્યા વાક્યાતા, ચીતમાં રાખ્યો મર્મ, ગુરૂ શબ્દનો દીપક કરી, ઓળખ્યા પુરાણ બ્રહ્મ જનુની. ૨ આ ત્રીપુટી તજી તતબર થયા, ભ્રાંત્ય સઘળીરે ભાગે; તુરીયા પદ ઉપર જુઓ, અનહદ વાજાં તાંહાં વાગે જનુનીએ૦ ૩ આ જેણે બાહ્યા ભીતર સરખો ગણ્યો, સઘળે સુન્યાકાર; નાથ વીના સુનો નથી, ખાલી ઠામ લગાર. જનુની૦ ૪ આ રેવાશંકરને કૃપા થઈ. મોટા ગુરૂનો પ્રતાપ; અનુભવ અર્ક ઉદ્દ કર્યો, ટાલ્યા ત્રીવીધી તાપ. જનુનીએ જનમ્યા તે ભલા૦

અથ કાયા વાડી લીખ્યતે ॥ આ મનરે માળીએ વીચારયું, કરૂ વિવેકે વાડી; ચીત ચંપો મોરૂ શાહી, ખીલે દાહાડીરે દાહાડી. મનરે માળીયે વીચારીયું૦ ટેક આ વીચાર વડે વેલ નીપજી, કરણી કરણ કુશંમ; દીનતા દાંન દાડમ શાહી, ગુણ ગુલાબસુસંમ મનરે. મા૦ ૧ આક બુધીકાદવ કાહાડો કોઠથી, સુબુધ ખાતર નંખાવો; અજ્ઞાંન ઊધેઇ લાગે નહીં, સમજી લેજ્યો સહલાહવો મનરે.મા૦ ૨ આ

સત સંગ શ્રીફલ રોપીએ, આંબો અનુભવ માંહી, એમ વડે પાંણી સેંચિએ. સત્યે શોમેરે તાંહી. મનરે મા૦ ૩ આ જાડયનાં જાળાંરે કાપજ્યો; કુસંગ કું થાર કાહાડો, વેગે કરી ચાગ ચોરને, મારો ગુરૂ સબ્દનો આડો. મનરે મા૦ ૪ આ રેવાશંકર કહે કર જોડી, પાળો વેદનો ક્રમ; સંત શેવા કરજો સહી, ગાજ્યો પુરાણ બ્રહ્મ ૪ મનરે માળિએ વીચારજુ.

રાગ વશંત પદ હો મોહન માહાલેરે મોહન માલે, હો માહાલે મથુરાંમાંહ, વસંતમાંરે વિવેકથી મોહન માહાલે. ટેક હાંરે વાહાલા સહુરે સાહેલીને વીસરયા, કાંમ વાધ્યો હો કાંમ વાધ્યો૦ હો વાધ્યો કુબજ્યા સંગ વસંતમાંરે, હો મોહન મા૦ ૧ હાંરે વહાલા વાટય જોઇ વીનતા રહી, રંગ રમવા; હો રગર ૦ હો આવો ગોકુલ ગાંમ વસંતમાંરે. ૨ હાંરે વાહાલા વીજોગે વીચારૂં હુ રાધીકા, રંગ રશીયા; હો રંગ૦ હો વશીયા અંગમાંહ વસંત૦ ૩ હો મોહ૦ હાંરે વાહાલા રેવાશંકરનો સ્વામી મળે પુરવ પ્રીત્યે. હો પુરવ પ્રી૦ હો હોળી ખેલો દયાળ વસંતમાં૦ ૪ હો મોહન૦

હો રંગ ઊડેરે રંગ ઊડે ।। હો ઉડે પ્રેમ પતંગ વ રાણાગીયારે વસંતમાં રંગ ઊડે ।। ટેક ।। હાંરે વહાલા કેસર ઘોળીને ઊભી રહી વિજય વીનતા, હો વીજય વીનતારે૦ હો ઊલટ અંગે ન માય વરાણાગિઆરે. વસંત ૧ હો રંગ ઊડેરે રંગ૦ હોઉ૦ પ્રેમ૦ હાંરે વહાલે સરવે સાહેલીને શાંનમાં સમજાવી, હો સમજા૦ હો લીધું જ્ઞાંન ગુલાલ વરાણાગિયારે. ૨ હો રંગ ઊડેરે રંગ૦ હો ઉડે પ્રે૦ હાંરે વાહાલે આનંદ અબીલ ઊડાડીયું મન માન્યું. હો મનમાં૦ હો પુરણ પ્રભુ સાથ વરાણા૦ ૩ હો રંગ ઉ૦ હો ઊડે પ્રે૦ હાંરે વહાલે અનુભવ અંતરનાંરે છાંટણાં છાંટયાં અંગે. હો છાંટયાં અંગેરે૦ હો ભીંજ્યા ચીતના તે ચીર વરણાગીયારે. વસંત૦ ૪ હો રંગ ઉ૦ હો ઊડે પ્રે૦ હાંરે વહાલે મહા વાક્ય કેરો મંત્ર કહ્યો કાંનમાંહી. હો કાંનમાં૦ હો ભેદ્યો રૂદીયાની માંહે વરાણાગી૦ ૫ હો રંગ ઊડેરે૦ હો ઊડે પ્રે૦ હાંરે વાહાલે કુરણા કરીને રે કંઠમાં હાર નાખ્યો, હો હાર નાં૦ હો સોભ્યા શણગાર, વરણા૦ ૬ હો રંગ ઊડે૦ હો ઊડે

મે૦ હાંરે વહાલે બરદ બાંનાનુરે પાળીને બાંહે ઝા-
લ્યાં, હો બાંહે ઝા૦ તો તારયા ભવશાગર પાર વર
ણાગી૦ ૭ હો રંગ ઉડે૦ હો ઉડે મે૦ હાંરે વહાલે પુ
રવ સમંદ સંભાળીને સાહ્ય કીધી, હો સાહ્ય કીધી૦
હો તારયા નર ને નાર. વરણા૦ ૮ હો રંગ ઉડે હો
ઊડે મે૦ હાંરે વહાલા રેવાશંકરને ગુરૂ મલ્યા મોહો
ટા મીત્રે, હો મોટા મી૦ હો ટલ્યા તનના તે તાપ વ
રણાગીયારે. હો રંગ ઉડે૦ હો ઉડે મે૦

હો હોળી રમીએરે હોળી રમીએ. હો રમીએ સત
શંગ શાથ, સુધ શમઝણનારે શાંનમાં હોળી રમીચે.
ટેક હાંરે વહાલા છેલ છબીલરે છાંટણાં છાંટયાં અંગે.
હો છાંટયાં અંગે૦ હો છાંટયાં નવરંગ ચીર, સુધ શમ
જણનીરે. ૧ હો હોલી ર૦ હો રમીચે સત સંગ૦ હાં
રે વહાલે વીનોદ કરીને વીનતા વશ કીધી, હો વશ
કીધી૦ હો મારયાં મોહનાં તે બાણ સુધ્ય શમઝણ૦
૨ હો હોળી રમીચેરે હો૦ હો રમીચેરે સત સંગ૦ હાં
રે વાહાલે કેસર કશ્તુરીને કેસુડાં ઓગાલ્યાં. ઓગા
લ્યાંરે૦ હો રંગે રોળી તે નારય સુધ સમજણ ૩ હો

હોળી રમીયેરે૦ હો રમીએ સત સંગ૦ હાંરે વહાલે
જ્ઞાન ગંગાનારે નીરમાં રંગ ઘોળ્યો૦ ગુણ ગુલાલમાં
૯ સુધ્ય સમઝણ૦ ૪ હોલી રમીયેરે૦ હો રમીયે સતશંગ
હાંરે વાહાલે અબલાનેં અબીલ અલબેલડે ઉર નાં
ખ્યું; હો ઉર નાંખ્યુરે. હો આદર અજવાળુ માંહ્ય.
સુધ્ય સમઝ૦ ૫ હો હોલિ રમિયેરે, હો રમિયે સત
સંગ; હાંરે વાહાલે પ્રેમ પટકુલ, [... રિયે વણ સા
ડ્યાં; હો વણ સાડ્યારે. હોડ્યાં દક્ષણિના ચીર.
સુધ્ય સમઝણ૦ ૬ હો હોલિર૦ હો રમિયે સતસં૦
હાંરે વાહાલે આનંદ આંખડલિ ઉઘાડિનેં સાંમુ
જોયું, હો સાંહાંમુ જોયુ, હો સુરતા સાધેન. સમય સુ
ધ્ય સામજણ૦ ૭ હો હોળિ રમિયેરે, હો રમિયે સા
તસંગ; હાંરે વાહાલે પતંગ પરાનિરે પાર્યથી શોધી
આંણ્યો, હો શોધી આંણ્યાંરે, હો રાખ્યાં શરણે
સનમાંન. સુધ્ય સમજનિ૦ ૮ હો હોળી રમિયેરે, હો
રમીયે સતસંગ; હાંરે વાહાલા રેવાશંકરનો સ્વાંમિ,
મળ્યો સોહાગી; હો સોહાગીરે સોહાગી, હો હરખે
અનુભવમાહ; સુધ્ય સમજણનીરે શાનમાં, હોળિ ર

મિયે; હોળિ રમિયેરે, હો રગિયે સતસંગ; સાથ્ય સુ
દ્ય સમજાણુનિરે શાનમાં હોળી રમિયે૦ ૯

વસંતનોખ્યાલ, હાં તમને સમજાવુ હું કરજોડિ; છબિ
લારે લાલજી, ટેક વિવેકે વિચ્યારોરે; રશિક વર સ્વા
મી, દુનિઆમાં લાજ રાખો માહારી; તમને સમ
જાવું. હાં તમને સ૦ ૧ રીત્યે પ્રીત્યે રંગભરોરે,
અંગ રશિયા; મોહન મારો પિચ્યકારી, ભિંજશે ચુ
દડિ તમને. સમ. હાં તમનેસ૦ ૨ કેસર રંગમાં રસી
ક વર રોળી, જાવા ધોને ઘેર વાટય જુવે માહારિ;
તમને.સ. હાં તમનેસ૦ ૩ સાણગાર સોલ સજ્યા તે
અંગભારી, પિયુ આવો તમ સાથે રમીયે હો
ળિ; તમને સમજા. હા૦ ૪ છબિલાજી તતબર થ
ઇને નિહાલુ, ઘેહેરિ રંગ પતંગ; ગુલાલ ઘેરૂ ત
મને.સ. હાં તમને સમજા૦ ૫ કાંનવર ખેલો, આ
જ ખેલાવુ સાંમળીયા; હારિ જાશો મુજથી ઘુઘટ
તાણું, તમને સમજાવુ. હાં તમને સમજા૦ ૬ પાવન
કરીને પતિતને ઉધારયાં, રેવાશંકરના સ્વામિને ઘ
ટમાં ન્યાલું; તમને સમજાવું; હાં તમને સમજાવુ હું કર

જોડિ. છબિલારે લાલજી० ૭

અથ પંચીકર્ણ લિખ્યતે રાગ ઘોળ સજ્યન સમ
ઝિ જુવો પંચીકર્ણ સંસે સહુ દુર થાશે ટેક ચઇતન્ય
નાએક દેશ માંહો કહીયે માયાસાર,સો માયા ત્રીગુણભઇ
સામ્યતારે ચઇતનજિવ કર્મ કેવાર સંસે શઉ દુરથાશે ૧ રે
શિશ પ્રશ્ન પુછે ગુરૂ દેવને તમે દિન તણા પ્રતીપાલ
ઇશ્વર દેહ સ્થુલ સુક્ષ્મ સહીરે વિધિવત ભાગ ત્યાગનો
તાલ સંસે સહુ, ૨ દયા કરી ગુરૂ દેવ બોલ્યા શાંભળ
શીશ નિરધાર પુછયાનો ઊત્તર કહુરે સઘળાં તત્વ ત
ણો વિસ્તાર સંશે० ૩ અવ્યાક્રત સુત્રાત્મા કહીયે ત્રિ
જો દેહ વઇરાટ ત્રણ્ય અભિમાંની હેના સહીરે અવ્યા
ક્રતનો ઇશ્વર ડાડ સંસે० ૪સુત્રાત્માનો હિરણ્ ગર્ભવિ
શ્વાનર વઇરાટ એ અભીમાંની કહ્યારે કહુ ઇશ્વર અ
વસ્તાનો ઘાટ સંશે० ૫ ઉત્પિતીને સ્થિતી કહીયે ત્રી
જિ પ્રલે જયેરૂ સાંભળો ઉતપિત્તી જીવનીરે કહુ સ્થુલ
ચોવીસનુ એહે સંસે० ૬ શબ્દ સપરશ રૂપને રસ ગંધ
કહું નિરવાણ્ય, એ વીશય ભુત તમોથી થયારે પ્રથવી
અપતેજ આકાશ વાયુ જાંણ્ય સંશે० ૭ દશ ઇદ્રિ

રજોથી પ્રગટી સાંભળ જે વીસ્તાર શ્રોત્ર ત્વક ચક્ષુ સહીરે રસના ઘ્રાણ જ્ઞાનેદ્રિ સાર સંશો૦ ૮ વાક પાં ણીને પાદ કહીયે ઉપરત ગુદાજ્યેહ કર્મેદ્રિ પાંચે કહી રે સત્વ ગુણનાં અંતઃસકણુ [illegible] સંશો૦ ૯ મંન બુદ્ધિ ને ચીત કહીયે આહંકાર એ [illegible]ાર, પચીપમી માય સહીર; આત્મા છવીસમે નીરધાર સંશો૦ ૧૦ ગુણ ની રચના કહુંછુ સાંભળજે તુ વીર, પંચગ્નાન ઇંદ્રી સહીરે; પંચ કર્મેદ્રી જાંણો ધીર સંશો૦ ૧૧ પ્રાંણ [illegible] પાંન સાંમાંન કહીયે ઉદાંનને જે વ્યાંન એ પાંચ રજો ગુણથી થયારે, મન બુદ્ધી એ સત્તરનુવ્યાંન સંશો૦ [illegible] લીંગ દેહ જે કારણ કહીયે, વાસના -હૃદામાં સાન, શશો પતી જાણો સહીરે; માહા કારણ બોલેછે તે આ હોન સંશો૦ ૧૩ તીન વચાન થઇ શીસ્ય બોલ્યો સ રણે રાખ્યો નાથ, વીશ્રીવત ત્રીપુટી કહેરે; હું ધરો મુકો શીર હાથ સંશો૦ ૧૪. જાગ્રત સુપ્ન શશો પતી છે એ જીવ અવસ્તા જાણ્ય, કર્તા ક્રીયાને કર્મછેરે એ ત્રતીઓછે નીરવાણ સંશો૦ ૧૫ કર્તા ત્રતી -હૃદયમાં જા ણો ક્રીયા નેત્રે સાર, કર્મ પદારથપર સહીરે; એ ત્રત્તિ

ચઈતન્ય નીરધાર સંશે૦ ૧૬. પ્રમાતા કર્તા વરતીમાં પ્રમાંણ ક્રીયા [illegible]ન્ય, પ્રમીતી કર્મમાં સહીરે; જ્ઞાતા જ્ઞાનનેં જ્ઞેનુતાંન સંશે૦. ૧૭ એ ત્રણય ચઈતન નાંમ [illegible] દ શમઝી લેજ્યો એંમ, ધ્યાતા જિવ ધ્યાંન કરવુ અ હીરે; એ ઈશ્વરનોછે ધર્મ સંશે૦ ૧૮ ભોક્તા જીવને ભો ગ્ય પદારથ ભોગ કરવો જેહ, બોધક છે ગુરૂ શાસ્ત્રનોરે; બોધ કરવે બોધ શીશ તેહ સંસે૦ ૧૯ જાગ્રતનો [illegible]. વિશ્વાભી [illegible]ની તઈ જસ સપનેં જાંણય. [illegible] શરીરો પ[illegible] માં રેહેરે; ત્રણય ચઈતન ભીમાનો તાંણ્ય સંશે૦ ૨૦ ક્રીયમાણ જે જન્મ ધરીનેં કર્મ કરી લે સાર, સંચીત મુઆ પુઠે અપકવ છે રે; પ્રાલબ્ધ શુભ દુઃખ જન્મોની રધાર સંસે૦ ૨૧. જાગ્રત અવસ્તા નેત્ર વાશો સ્થુલ ભોગ સંજોગ, ક્રીયા વરતી વીસ્વ ચઈતન શહુરે, વીશ્વા નાર ઈશ્વર ફળ સત્વ ભોગ સંશે૦ ૨૨ સ્વપ્ન અવસ્તા કંઠ વાસો સુક્ષમ ભોગમય જાંણ, તઈ જસ ચઈતન્ય હીરાણ ગર્ભછે રે; ઈશ્વર ફળ દાતા રજો ગુણ તાંણ સં સે૦ ૨૩ સસોપતીમાં -હદયે વાસો આનંદભોગ નીરધાર પ્રાજ્ઞ ચઈતન્ય સુત્રાત્મા શહુરે ફળદાતા ઈશ્વર તમેઃ સા

૨ સંસે૦ ૨૪ અધ્યાત્મ આધીભુત કહીયે આધી દઈવ છે આપ; એ ત્રીવીધી તાંપ જાંણો સહીરે, વેદાંત શા મજેથી રહેશ માપ શંશો૦ ૨૫ શ્રોતા ઇદ્રી શબ્દ વીસે દીગ દેવ કહેવાય, ત્વકઈદ્રીસપરશવીસેરે, વાયુ દેવતાહેનો થાય શંસે૦ ૨૬ નેત્ર ઇદ્રીરૂપ વીસે સુર્યદેવ નીરધાર, રસ ઇંદ્રી રશમાં સહીરે, વરૂણ દે વતાનો છે શાર શંસે૦ ૨૭ ધ્રાણ ઇદ્રી ગંધ વીસે દેવ અસ્વની કુમાર, જ્ઞાનેદ્રી પાચે સહીરે; સમજે શં શે ન રહે લગાર શંશો૦ ૨૮ વાકઈદ્રીવકતવ્ય વી શે અગની દેવતા થાય; પાયાણ ઇદ્રી ગ્રહણ વીશે ઇદ્રદેવ હેનો કહેવાય શંશો૦ ૨૯ પાદા ઇદ્રી ચલાણ વીશે વીસણુ દેવતા જાંણ, ઊપશ્ત આનંદ ભોગછે રે, બ્રહ્મા દેવ તેનો પરમાંણ શંસે૦ ૩૦ ગુદાઇદ્રીવી શર્ગ વીસે યમ દેવ નીરધાર, કર્મેદ્રી પાંચે કહીરે કહુઅં તશકણ વીચાર શંશો૦ ૩૧ મનઇદ્રીસંકલ્પ વીસેચંદ્રદેવકે હેંવાય,, બુદ્ધિઇદ્રી નિસ્ચે વિસેરે હેનો બ્રહ્મા દેવ લેહેવાય સંશો૦ ૩૨ ચિત ઇદ્રી ચીતવંન વી શે, વાસુ દેવતા થાય; અહંકાર ઇદ્રી ગર્વ વિશે

રે, હેંનો ઇંદ્ર તે દેવ કેહેવાય. સંસે૦ ૩૩ કરજો
ડીનેં શિષ્ય બોલ્યો, સાભળો સ્વામી આજ પંચ
કોશનિ રચના કહેરે; તેથી માહારૂ સંધરે બેહુ કા
જય. સંશે૦ ૩૪ સદગુરૂ ક્રિપા વડેથી બોલ્યા
તેણીવાર, ધન્ય ધન્ય બુદ્ધિ તાહારી શાહીરે; તને બતાવુ
તત્વનો સાર. સંશો૦ ૩૫ અંનમય કોશ તે સ્થુ
લ શરીલભાઇ, પ્રાણ મયમનો મય જાંણ્ય; વીગ્નાન
મય સુક્ષમ સહીરે જાુવો શરીરરુપી આંનંદ મા
ટાંણ. સંસે૦ ૩૬ ક્ષુધા પિપાસા આંગુનેં, ક્રિયા ઉ
તરુપી જે થાય; -હદેવા સોહેનો સાહીરે, પંચ પ્રાં
ણ ર જો કેંહવાય. શંશે૦ ૩૭ અપાંન ક્રીયામલ
ત્યાગ તે ઉતપત્તિ, પ્રથવી જાંણ્ય; ગુદા સ્થાંન હે
નુ કહીરે, શામાંન અંન પચાવે પ્રમાંણ્ય, સંશો૦
૩૮ જળથી ઉતપત્તિ જાંણો, નાભિ સ્થાંન્યક જેહ;
ઉદાંન ક્રીયા રવાસો સ્વાસ છેરે: વયુ ઉતરુપી
કંઠમાં એહ. સશો૦ ૩૯ વ્યાન ક્રિયા સર્વ અંગે
રચ પોચાડે તંન, ઉતપતિ આકાશથીરે; સ્થાંન્યક સ
ર્વે અંગે સમઝો મંન. સંશો૦ ૪૦ આવતર પં

ચ અંગુળ ભેદ, વાયુ કહ્યું નીરધાર; ત્યાગ ક્રીયા
ઓંકાર સહીત, પ્રથવી ઉતપતી સમજો સાર. સં
શો૦ ૪૧ સ્પર્શ વાયુ નેત્ર પલકારે, જાણથી ઉતપ
ન થાય; ક્રીયા ક્રીયા છીંક કહીએ, જુવો ઉતપન
તે એ કેહેવાય. સંશો૦ ૪૨ ઉતપત ક્રીયા એક
ઠેકે ઉતપંન વાયુ ધીર, અંતર્ધ્યે ક્રીયા શુદ્ધ કહીએ;
ઉતપતિ આકાશે વીર. સંશો૦ ૪૩ ક્ષુધા પીપા
સા માંહ્યને, ક્રોધ શોક ગનનો જાણ, જનમ મર
ણ દેહને વળીરે, એ ગુણ ઉરગિ પરમાણુ. સંશો૦
૪૪ જાગ્રત તો ભારતીને બુદ્ધ થાય, તે સહુ ભિત
રમાં હીન; વીસ્તુમ તે છીન બાહાર આવરે, એ પટ્ટવીકા
રનાં છે ચીહ્ન. સંશો૦ ૪૫ સમદમ ઉપ કરતી
જો કો તીતીક્ષા શ્રદ્ધા જેહ. સમાધાન છઠો સહીરે;
ષટ શંપત્તી જાણો એહ. સંશો૦ ૪૬ આ પં
ચી કરણ મેં કીધું સંક્ષેપે વીચારો કોઈ જંન, ભાગ
ત્યાગ સહુને કહીએ; પ્રેમી ગાયે તેહને છે ધન્ય. સં
શો૦ ૪૭ હજુસુધી માહારી હું સમજ્યું નહીં મન માં
હું, સદગુરૂ મોટા ગતમારે, સમજો સંત સમાગમ તાં-

હ. શાંશો૦ ૪૮ કરજોડી રેવાશંકર કહે છે વારં વાર, માત હરીના પુન્યથીરે, પીતા ભાઇ શંકર સત સંગ શાર. શાંશો૦ ૪૯ શાંપુર નગ્ર સોહામણું, વસે વીપ્ર પીતાંબર, નગીન પદ્મ શ્રી ગોડ સહીત; ધરે કુરણુ બ્રહ્મનુ ધ્યાન. શાંશો૦ ૫૦ સંવત ઓગણી અડત્રીસો સુભમાશ કર્યું નીરવાણ, પોસ સુદી પુનમ સહીરે; બુધવાર હતો પરમાણુ શાંશોભા કુ ૫૧

અથ સુંદીર શાંસળિયાના મહીનાં લીખ્યતે. કે સા ચા સંગી સુંદીર સામળીયારે- ટેક. કે કારતકે કરૂણા કરજો કંથજીરે, કે મનમાં મેહેર ધરી મહારાજ, પ ધારો મુજ અબળાની કાજ, સાચા શંગી સુંદીર શા મળીયા. ૧ કે ગોકુલીયુ છોડી તમે શંચરયારે, કે પ્રી ત્યે માંમાજીની પાશ; પડીયો હમને મનમાં ત્રાશ સા ચા શંગી સું૦ ૨ કે ચંપક વરણી તજી તમે ચાલીયારે, કે મુકયો વીજ્ય વીનતાનો સંગ. સાચા શં૦ ૩ કે ગુ રૂ મોટાના પ્રતાપથીરે કે ધારૂ મન મોહોટી આશ; કહે છે રેવાશંકરદાસ. સાચા શં૦ ૪ કે માહાક્ષર મુ

ન મળવા માહારૂ થયુરે. કે કપટી કાંનુડો કહેવાય; લાગ્યો કુબજા સાથે રંગ શાચા૦ મુજને ઘરમાં નવ શો હેવાય. શાચા શંગી૦ ૧ કે મનમાં હુસ મને મોહો ટી હતીરે, કે જાંણ્યું લેઇશુ લાખેણો લાહાવ, વી જોગે મારચો રૂદીએ ઘાવ સાચા શં૦ ૨ કે મેહેતો લાજ તજી લોકાં તણીરે, કે માથે ગોરશડાંનુ માટ; વંદ્રાવનમાં જોતી વાટ. સાચા સંગી૦ ૩ કે વીશ્વાસે હુતો બાધી રહીરે, કે માહારે તમ શાથે છે વાહાલ, આગે ઉડી વ્રેહેની જવાળ સાચા શંગી૦ ૪ કે રેવાશં કર દાશ ગુરૂ તણોરે' કે કહેછે કરજોડી માહારાજ શારો ભકત તણાં બેહુ કાજ, શાચા શંગ૦ ૫ કે પોપે શોશ થયો મનને ઘણોરે, કે એણે જોબનિયુ વ હી જાય: થર થર ધ્રુજે શઘલી કાય, શાચા શંગ ૧ કે શુધ બુધ શાંન હુંતો ભુલી ગઇરે, કે શુતાં બેઠાં નવ રહેવાય. મનની વાત કોહોને કહેવાય, શાચા શંગ ૨ કે મુજને તરછોડી મથુરાં ગયારે, કે વાળ્યું કીયા જનમનુ વેર. એવુ મુજ ઊપર શું ઝેર, સાચા સં૦ ૩ કે મુજ અબલાની વીનતી સાંભળોરે: કે પ્રીતે

પુરો મનની આશ. રેવાશંકરતો નીજ દાશ. શાચા શં
ગી૦ ૪ કે માહે મેહેરકરી તમે આવજોરે કે માહારા પ્રાંણ
સ્નેહીં નાથ માહારો ઝાહાલ્યો તો શીદ હાથ સાચાસં ૧
કે હાવુ જાણ્યું નોહેતુ નાથજીરે કે દગો દેઇ
જશો તમે આપ માહારા મળસે પુરણ પાપ સાચાસં. ૨
કે હાવુ કરવુ ઘટે નહી શામળીરે કે અંતરજામી છો દ
યાળ મુજને લોક ચઢાવે આળ સાચા સં. ૩
કે સ્વામી રેવાશંકરના આવજોરે કે તમને કહુ છું
વારંવાર મનમાં કરજયો તે વિચાર સાચા સ૦ ૪

કે ફાગણ ફુલ્યો છે બહુ ફુલડેરે. કે ઉડે અબીલ
ગુલાલ, હુતો પ્રભુ વીના બે હાલ, શાંચા શં૦ ૧ કે
હોળી રમવા ગોરધર લાલજીરે, કે ખાંતે ખેલો
દીન દઆલ, માહારૂ તમ સાંથે છે વહાલ; શાચા શં૦
૨ કે ખેલે નર નારી શઉ મિત્યથીરે, કે મુજને રગવા ક
રેછે શાંન, માહારૂ નાથ વીના નહીં ભાન, શાચા
શં૦ ૩ કે વેગે વહેલા આવો વીઠલારે કે હુતો હે
તે રમાડુ રાશ. કેહેછે રેવાશંકર દાશ શાચા શં૦ ૪
કે ચૈતર ચીતમાં સુજે નહીંરે, કે કામે કીધા મુજ

ને ફેર; માટે કરો હમપર મેહેર. શાચા સં૦ ૧ કે પાછી ખબર ન લીધી કાંહાંનજીરે, કે હેવા કયમ થયા કઠોર; વાહાલા વનમાં ચાર્યાં ઢોર. સાચા સં૦ ૨ કે મોહન માયામાં મુકિ ગયારે, કે હું તો આ બળા નાહાંનું બાળ; માહારી લીધી નહીં સંભાળ. સાચા૦ ૩ કે રંક રેવાશંકર વીનવેરે, પ્રભુને ચરણે નામિ શિશ; વાહાલા ઉતારોને રીશ સાચા સં૦ ૪

કે પેરાક વાટય જોઈ વીનતા રહીરે, કે નાવ્યો નાથ નમેરો ઘેર; કરીયે હવે તે શિપેરય, સાચા સં૦ ૧ કે જુગજીવન જોતામાં જાયછેરે, કે માહારો અમુલખ અવતાર; તમને શું કહું વારંવાર. સાચા સં૦ ૨ કે શાંની કાજ્યે દુભાયા નાથજીરે, કે તેહની આવી કેહેજ્યો વાત; વહી ગયા મહિના રૂડા સાત. સાંચા શં ૩ કે વાહાલા આગળ લાડ લડાવિયાંરે, હવે કયમ કરો નીરાસ; કેહેછે રેવાશંકર દાસ. સાચા શં૦ ૭ કે જેણે જુગજીવન જાણે નહીરે, કે માહારા મ નમાં ઘણો પરીતાપ જપુછુ પુરણ બ્રહ્મનો જાપ. શાચ્યાશ કે અંતર અકળામણ મુજને થઈરે કે ધુવારામાં નુ મુ

जे ठग माहारो कीधो तो शीद संग साचा शंगी.कडको कागळनो लख्यो नहीरे, के हेवु शुं छे तमारे कांम,वेहेला आवो आंणे ठांम. साचाशंगी ३ के सेजे मुकी गयाछो, शांनमारे, के प्रित्ये मोहमायानी पाशः केछे रेवाशंकरदाश शाचाशं. ४ के असाड मास आव्योछे आकरोरे, के विज ळी करेछे चमकार; माहारो सांभळजयो पोकार. सा. चा सं० १ के मेघ आवीने गर्जे घणुरे, त्यम त्य म तणखे माहारी कायः अग्नि माहारो नव्य हो लाय. साचा सं. २ के काया कंथ विना जांखी प डीरे, के शोभे सरखी समोवड नारयः मुखथी नव करु उचार. साचा सं० ३ के आवी मळजयो माहारा नाथ जीरे, के मुजने मोहोटी तमारी आशः केहेछे रेवाशंकरदा स. साचा सं.४ के श्रावण शंकरनी शेवा करुरे, के राखी स्थिर ठेकाणे मंनः माहारु निरमळ करजयो तंन. साचा सं० १ के हुंतों अज्ञांने अथडाउ घणीरे. के मु जने आपो अवीचळ ज्ञांनः तेथी आवे मुजने शां न. साचा सं० २ के वळी मागु तम पासे घणुंरे, केते आवे माहारो नाथ; शोभावो मुज सहीयर

નો સાથ. સાચા સં૦ ૩ કે હું તો શેવામાં સમજુ નહિરે, કે પ્રીત્યે પુરો મનની આશ; કેહે રેવાશંકરદાસ. સાચા સં૦ ૪ કે ક્રોધે ભાદરવો ગાજ્યો ઘણુરે, ત્યમ ત્યમ વાગે રૂદીયે બાંણ; પેઉજી રક્ષણ કરશે કોણ. સાચા સં૦ ૧ કે હજુ વીચારી પગલાં ભરૂરે, કે પેઉજી નદીયે આવ્યાં પુર; માહારૂ ખુબ બન્યુ છે ઉર. સાચા સં૦ ૨ કે મેહેતો મનમાં મનશુબો કર્યોરે, કે મહારો નાવલીયો અજાણ; માટે છોડુ માહારો પ્રાણ. સાચા સં૦ ૩ કે માધવ મનમાં મેહેર કરો તમેરે, પ્રીત્યે આવી બેસો પાસ; કેહે છે રેવાશંકરદાશ. સાચા સં૦ ૪ કે આસો આનંદમાં અલબેલડીરે, કે ફરે છે શોભિત દીન રાત્ય; મારે અંગે પડી છે ભાત્ય. સાચા સં૦ ૧ કે નવરાત્રિ આવી વૃદ્રુપમાંરે, કે સાહેલી ગાવા સહુ જાય; નાથ વિના મેં કયમ જવાય. સાચા સં૦ ૨ કે સહિયર નમેરિ મુજને કહેરે, કે તાહારૂ ફિકુ પડીયુ તંન; તુજને ગાવાનું નહીં મન, સાચા સં૦ ૩ કે રેવાશંકર કરજોડિ કહેરે, કે આવિ મળસે તે મોરાર; સાચુ માંનોને નીરધાર. સા

ચા સં૦ ૪ કે પુરશોતમે પ્રભુજી આવીયારે, કે સહુ ને દીધાં છે દરસંન; રાધા થયાં તે પરસંન. સાચા સં૦ ૧ કે વિજયમંડળનો સાથ શોભિ રહ્યોરે, સહુ ને અંગે હરખ ન માય; પ્રેમે સહુ જોવાને જાય. સા. ચા સં૦ ૨ કે રાસ રમવાને તતપર થયારે, કે સજા શોભિતા સણગાર; તાંહાતો થયો જેજેકાર. સા. ચા સં૦ ૩ કે તેર માસ તો પુરા થયારે, કે રેવાશંકર કેહેછે કરજોડય; કે ગુરૂજી પોચાડો મુજને કોડ. સા. ચા સં૦ ૪ કે શિવપુર નગ્રમાં હુતો વસુરે, કે નવીનપક્ષ્ય શ્રીગોડી નાત્ય; ગુરૂના ઘરનો એ વાત. સા. ચા સગી સુંદર શામળીયારે૦

અથ ભજન લીખ્યતે. કોઇ ખેપ કરીને બોલો, ખરા વગુતા જનને. તે તત્વમાસિ પદ ભાગ ત્યાગથી સમઝાવે બેહુ મનનેરે. કોઇ ખેપ કરીને બોલો ખરા વગુતા જનને ॥ ટેક ॥ સ્નેહિ સતસંગ શાંન ગ્રહીને, પ્રેમ પટરૂ ઊગાડો, આનંદ ઊરગાં અતિશે લાવી, પાંચ ચોરને કાહાડોરે કોઇ ખેપ ક. તે તત્વમા૦ ૧ વીવેક વપુમાં જોજો, ઓહુંગ શોહુંગ બોલે; સ

ચરાચરમાં વ્યાપીક પોતે, બીજો નહી એ તોલેરે
કોઇ બેપ૦ તેતત્વમ૦ ૨ તાંદુલને છોડી દઇ પ્રાણી
તુછવળગી સુ ખાસો. નિરમલ જ્ઞાંન અદ્વૈતનુ મુકી
જમ હાથે વેચ્યાશોરે. કોઇ બેપ૦ તે તત્વમ૦ ૩ પુર
વ પુન્ય પ્રતાપે પાંમ્યો.; મુનશા જનમ તે સારો, જાં
ણીને પુરણ બ્રંહ્મ ભજશો, તે તરશો ભવ આરોરે. કો
ઇ બેપ૦ તે તત્વમ૦ ૪ કહેરેવાશંકર કરજોડી વેદાંતે
વીચારો, જ્ઞાંન ગોઠવાણી કરવાને, સહુ સદગુરૂ હૈયે
ધારોરે; કોઇ બેપ૦ તે તત્વમ૦ ૫

કોઈ શરીલમાં સુરતાથી શોહંગ શોધી લેજો સંત
સમાગમમાં સમજીને રંગી રાખી રેહેજયોરે. કોઇ
શરીલમાં સુરતાથી શોહંગ સોધો લેજો ॥ ટેક ॥
મુલ દ્વારદલ ચાર પાંખડી.તે માં ગુણપતી ધારો; તે
ઉપર દલ ખટ પાંખડી, ત્યાંહાં બ્રંહ્મા વીચારોરે. કો
ઇ સરીલમા૦ સંત સમા૦ ૧ મણીપુર નાભી દશ
દલ કહીએ, જેત્ય વિષ્ણુની જો જો, દ્વાદશ પત્ર રૂદે
જોત્ય રૂદ્ર સમજી અવીલ્હા જોરે, કોઇ શ
રીલમા૦ સંત સમા૦ ૨ કંઠમાં શુધ્ય શોલ પાંખ

ઠો, ૭૧ જોત્ય ત્યાંહાં કહીએ. તરવેણી દ્દેદલ પત્રમાં આત્મા જોત જોઇ રહીએરે. કોઇ શરીલમાં૦ સંત સમાગમ૦ ૩ શિસ્ય મધે સહસ્ર પાંખડી; જોત્ય પુરણ બ્રંહ્મ જાણો; જોગ કલા આઠે અંગ સાધો, ૫ છે મહાસુખ માંહાંણોરે કોઇ શરીલમાં૦ સંત સ. ૪ કરજોડી રેવાશંકર તે કહે છે સજ્જન પેખો, સદ ગુરૂના જ્ઞાંન દીપકનું. અજવાલુ જઇ દેખોરે કોઇ શરીલમાં૦ સંતસમા૦ ૫

કોઇ અચેત ઉંઘમાં ઉધ્યારે, જુવોને આંખ ઊઘાડી શુ સમજાવુ વાગે વારે, અગન્યાંને ઉમર કાહાડીરે, કોઇ અચેત ઉંઘમાં ઉધયારે, જુવોને આંખ ઉઘાડી, ।। ટેક ।। આળસને અવિદ્યા મુકી, વેહેલા સદગુરૂ ભજજો, જનમ મરણનો ફેરો ટાલે, ત્રિપુટીને તજજોરે.કોઇ અચેત ઉંઘ૦ શુ સમજા૦ ૧ ભજન કરો તમે ભાવે ભવમાં. વેદ વિવેકથી ભેદો. જો તાકો રૂડુ પોતાનું અહંતા મલને છેદોરે કોઇ અચેત ઊંઘ૦ શુ સમજાવુ૦ ૨ મોહાટમમાં માહાલોછો પ્રાણી, મરતાં વાર નહી લાગે, માયાને મરદંન કરોને, અનુભવી વીરલા જાગે

રે. કોઇ અચેત ઊંઘમાં૦ શુ સમજાવુ૦ ૩ લંપટ તુજ ને લાજ નથી તેં અંન્યા અનરથ કીધું; અમ્રીતનો પય પ્યાલો મુકી, વિશ હલાહલ પીધુરે. કોઇ અચેત ઊંઘમાં૦ શુ સમજાવુ૦ ૪ કહે રેવાશંકર કરજોડી, સમજો સજજન માહારા, અગનાંનથી અલગા થઇ રહે જ્યો. સદગુરૂના પ્યારારે. કોઇ અચેત ઉંઘ૦ શુ સમજાવું૦ ૫

કોઇ સાચા સજ્જન સમજે, સચીદાનંદ સ્વામી, સચરાચરમાં પોતે વ્યાપીક. એક અખંડા નાંમીરે. કોઇ શાચા સજ્જન સમજે સચીદાનંદ શ્વામી, ॥ ટેક ॥ કામ કરોધ કલણુમાં કલાંઆ તે, નરકે જઇ પડીઆ; સદગુરૂ સમરણ સુરા થઇ, તે જગતમાં વધીયારે. કોઇ સાચા૦ સચરાચર ૧ જે જન ભકિત કલપતરૂને, છાંયે સ્નેહ કરીને બેઠા, ભકિત હીન પાપી પુરાતે, કાજલ ઓઘે પેઠારે, કોઇ સાચ૦ સચરાચર૦ ૨ મોહે માયા મછરમાં માહાલે, તે ભગવત નવ્ય જાંણે, ગ્નાંનમાં વીરલા કોઇ પુરા, તે શુખ શાગરને માંહાંણે રે. કોઇ સાચા૦ સચરાચર૦ ૩ અગન્યાંનમાં અથડા

શા માંણી, તેમાં લાભ સો મલશે. શુરતા સમરણ જે જન કરસે, તે હરી નુરમાં ભલશેરે કોઇ સા ચા૦ સચરાચર૦ ૪ રંક રેવાશંકર કરજોડી, કેહે છે ભગવત ભજને. વેદ વચન સાચુ પ્રડમાંની અવિદ્યા રાડુ ખોહોજોરે. કોઇ સાચા સજન સમજો૦ સ ચરાચર૦ ૫

જે જાંણી પુરાણ બ્રંહ્મ ભજશેરે, તે તો જન પાર ઉતરશે; મન મહીને ગારી વલોવો તારે ત ત્વ તરશેરે. જે જાણી પુરાણ બ્રંહ્મ ભજશેરે, તે તો જ ન પાર ઊતરશે, ॥ ટેક ॥ જનમ ધરયો તે જુગ માં પ્રાણી, પ્રીત્યે શુ કમાયો, સંત સમાગમમાં નવ નવ સમજો, ધનને લાભે ધાયોરે. જે જાણી૦ મન ગહીને૦ ૧ નેહ કરી નારી જે માગે તે તુ ઝટપટ આપુ, પરમારથ કરવાનું કેહે કોઇ, તેહેને તરત ઉથાપુરે જે જાંણી પુ૦ મનમહીને૦ ૨ કુ બુધી કુકરમ કરીને, હરખ વડે તે ચાલુ, હરી હી રો અમુલખ હારી. જોને ઊંધુ વાળ્યુરે. જે જાંણી પુ૦ મનમહીને૦ ૩ મનમાં મોહોટપણે મુહુડ માહાલે.મ

રવાનુ નવ જાણે, જોતામાં આયુશ વહી જાશે, તે કા લ ઝપટ લેઇ તાંણેરે. જે જાંણી પુ૦ મન મહીને૦ ૪ કહે રેવાશંકર કરજોડી, મોહો માયાથી વટીએ, શદ ગુરૂનો શબ્દ લેઇને ભાવથકી તે રટીએ. જે જાણી પુ૦ મન મહીને૦ ૫

જે શદગુરૂ શાંને શમિયારે, જુગતેથી જોયુ જા ગી, શંત શમાગમ લાભ મળ્યાથી ભ્રમણા તેહની ભા ગીરે. જે શદગુરૂ શાંને શમીયારે, જુગતેથી જોયુ જાગી ॥ ટેક ॥ હુ માહારૂ હરદથી ટાલો વેદ વચ ન તે માંનો શુતિઓનો શાર; ગ્રહીલ્યો, પછે ભય છે કોહોનોરે જે શદગુરૂ શાં૦ શંત શમાગ૦ ૧ પચ ઓ ઠ જમ દહી રહુ છે, દહીઓઠ પ્રત જાણો એમ આ પોપુ તુજ ઓઠે છે, સમજી સુખને માંહાંણોરે જે શ દગુરૂ શાં૦ શંત શમાગ૦ ૨ પટ તંતુનો ભાગ ત્યાગ કરો, તો તરત શમજાશે, જીવ ઇશ્વર બ્રહ્મ એ રીત્યે પિ. વિવેકે ઓલખાશેરે જે શદગુરૂ શાંને૦ શંત શ માગમ૦ ૩ શિહશુત સ્વરૂપ પોતાનું, ભુલી બકરે ભ લીઓ; એને શદગુરૂ જયારે મળીઆ, ત્યારે વરસે વ

લીધારે, જે શદગુરૂ શાંને૦ શંત, શમાગમ૦ ૪ રંક રેવાશંકર કરજોડી, કહે છે પ્રેમી વીચારી, અલગે શી દ અથડાઈ મરોછો, પોતામાં પ્રભુ ધારોરે. જે શદગુરૂ શાંને, શંત શમાગમ૦ ૫

કોઈ વિવેક કરી વીચારોરે તમે પ્રાંણી કાં અથડાશો. હરી કથા રસ મુકી ચાલ્યા ભવમાં તે ભટકાશોરે, કોઇ વીવેક કરી વીચારોરે તમે પ્રાંણી કયાં અથડાશો ॥ ટેક ॥ માયામાં મોહોવાઇ રહયો તને હજુ સાંન નવ્ય આવી, ભજન કરીલ્યો ભાવ કરીને ચીતમાં ચટકો લાવીરે, કોઇ વીવેક કરી; હરી કથા રસ૦ ૧ તારૂણી તન મન જાંણી તેં તન ત્રિવીધી તપશો, ભગવતનું ભજનનવ્ય કીધું કાળ ચક્રમાં ખપીયોરે કોઇ વીવેક કરી. હરિ કથા રસ૦ ૨ મુનશા જનમ મેહેણુ લેઇ માથે તું તો ફેકટ ફરીઓ, નવ માસ જનુનીને તુ દુઃખ દેઇ અવતરીઓરે, કોઇ વીવેક કરી. હરીકથા૦ ૩ જઠરામાં જાલવીઓ તુજને જોને મુહડ વીચારી, તે પ્રભુ પંકજને ભુલીને નેહે નીરખો નારીરે, કોઇ વીવેક કરી. હરીકથા૦ ૪ કર જોડી રેવાશંકર તે કહેછે રેહે

ગી રાખો, પ્રેમ રૂપીયો રસ રૂડો કોઇ પ્રમી હોય તે ચાખોરે. કોઇ વીવેક ક૦ હરી કથા૦ ૫

ભઇજનમારો નવખોશોરે કોઇ સજન સોહંગત્યાલો. જનમ મરણનો ફેરો ટાળો સુધો મારગ ઝાહાલોરે, ભાઇ જનમારો નવ ખોહોશોરે. કોઇ સજનસોહંગ ન્યાલો ॥ ટેક ॥ કુકર્મ કુસંગત્ય છાંડી હેતે હરી રસ પિજયો, દંભીને પાખંડી જનના ભેખ થકી તે બીહીજોરે. ભાઇ જનમા૦ જનમ મરણ૦ ૧ કાંમ કરોધનો કાદવ કાહાડી સ્નેહે સત સંગ પેખો, નીરમળ ગ્નાંન રૂદેમાં રાખી જોત પુરાણ પ્રંથ દેખોરે. ભાઇ જનમારો૦ જનમ મરણ ૨ પરવરતી પરહરજયો માંગી નીવરતી જોઇ રહીયે, દયા સખી દીલડામાં રાખી સાધન સાધી ફરીયેરે. ભાઇ જનમ૦ જનમ મર૦ ૩ ભજન થકી માહાપદને પામ્યા જુવો આંખ્ય ઉઘાડી, વીચાર કરે વેળા વહી જાશે, વઠે કાયા વાડીરે ભાઇ જનમારો. જનમ મરણ૦ ૪ રંક રેવાશંકર કર જોડી કહે છે તે વીચારે; ભવસાગર તરવાની કાજે સદગુરૂ હદયે ધારોરે ભાઇ જનમારો૦ જનમ મરણ ૫

અથ ભજન લિખ્યતે, રાગ સેરાડિ આ સતસંગે સ્નેહ કરો ખરા. ટેક મુકો કુસંગ વિચ્યાર જી, ભાવે ભક્તિ ભવમાં કરો; અદ્વૈત જ્ઞાનનો તારજી. સતસંગે૦ ૧ આ સમજી સુરતા સહુ બાંધજ્યો, મંન ફેલાતુ વારોજી; ત્રિપુટિ તજી તત્પર થજો, જાપ અ જપા ધારોજી. સતસગે૦ ૨ આ ઓળખ્ય તાહારા સ્વરૂપને, મિથ્યા માયાનો પાશજી; મોહે મરશો તમે માનવી, પડશો કાળને પાસજી. સંતસંગ૦ ૩ આ વેદાંતમાં જે વર્ણવ્યો, તેનોરાખો વિશ્વાસજી, પરોક્ષને જે ઇછી રહ્યા; તે તો થાશે નિરાશજી. સતસંગ૦ ૪ આ નર તન દુરલભ દેવને, પ્રાપ્તિ પાંમ્યો છુ તેહજી; હેતે હરિ હારો ઓળખો, રાખો નિરમળ નેહજી. સતશગે૦ ૫ આ દીલમાં દયા રાખો દિનતા, તેથી સધરશે કાજયજી; પ્રેમે પ્રભુનુ ભજન કરો, કરો અધરમ ત્યાગજી. સતશંગે૦ ૬ આ સુરતા શાગરાણ કરો મિત્યથી. આનંદ ઉરમાં વધારે જી; સાચિ શંગત કરો શંતનિ, જરૂર જનમ સધારોજી. સતશંગ૦ ૭ આ રેવાશંકર કહે કરજોડિ, બેશો સુરતરૂ છાંહ

જી; અસત્ય અંન્યા મુકી દેઈને, તત્વ તપાસો માંહેજી. સતશાંગે૦ ૮

આ મનમારી રમો માનવીરે, ટેક સજો શાધન સારજી, ત્રિગુણાતિતને ઓળખો; કરો જ્ઞાંન અભિતનો હારજી. મનમારિ૦ ૧ આ ગફલત્ય ગરવે ઘણા ગયા, જોતાં ખોળ્યા ન જડેજી; ત્રિવીધ્ધિ 'તાપમાં તે તપ્યા, ચ્યાર ખાંણ્યમાં પડેજી. મંનમારિ૦ ૨ આ પારસ મણિને પાંમર તજ્યો, લીધુ કાથ કથિરજી; એમ પ્રભુને જાણ્યા નહીં, ચંચલ ચીતનીહી સ્થિરજી. મંનમારીરે૦ ૩ આ અધરમનો આદર કરી, ચાલ્યો કુકમ ચોગજી; નીંદ્યા કરે સાધુ શંતની, ભરપુર ભાંગ્યની ભોગજી. મંનમારી૦ ૪ આ દંભે તે દાશ દએ નહીં, મોહાટયમ માહાંહે અપારજી; અજ્ઞાંને ઇશ્વર ગણે નહિ, ખાશે જમનો તે મારજી. મનમા૦ ૫ આ ગ્રભવાસમાં કોલ કરયો, તેહેને વીશાર્યો વ્રતજી; પશુનિ પર ધન સંચીત કરે, કરે અનિત્ય કૃત્યજી. મનમારિ૦ ૬ આ નેહે નારીને નિશ્ચ ભજે, લાલચ્ય લોહોભે લેં લાહાવજી; કીરતિ પોતાની પોતે

કરે, દુષ્ટ દમતો દેઈ દાવજી. મનમારી૦ ૭ આ રેવાશંકર સાચુ કહે, શમજો સદગુરૂ શારજી; વેગે વેહેલા કોઈ ચેતજ્યો, તરશો ભવસાગર પારયજી. મન મારિ૦ ૮

આ જવુ જાણોરે જરૂરથી ટેક. કરો તનમાં તપાશજી, કોડી કુજયરમાં શારખો રહ્યો; શમજે થસે અવિધા નાશજી. જવુ જાં૦ ૧ આ વૈરાગ્ય નાવમાં બેશજ્યો, સ્નેહ સદગુરૂ પાશજી; જીવ શિવની એકતા થસે, બિજા થસે નિરાશજી. જવુ જાંણો૦ ૨ આ ક્યાંથિરે આવ્યા તમે કયાં જસો, તેહેનો કરજ્યો વિચ્યારજી; ભક્તિ વીના ભવમાં ફરો, અંત્યે ઉગરશો છાહારજી. જવુ જાંણો૦ ૩ આ શતશંગથી ઇશ્વર ઓળખો, બીજુ પરહરજ્યો પાપજી; અંન્યા અભિમાંન ત્યાગીને, જપો અલખનો જાપજી. જવુ જાણો૦ ૪ આ મુમતા મુકી માહાલો મનથી, પોહોચો પરાની પારયજી; અંતર આંખ્ય ઉઘાડિને, નિરખો તેજ અપારજી. જવુ જાણાં૦ ૫ આ આગળ જે શમજી ગયા, પ્રેમે પોહોચ્યા તે પારજી; આવા ગમન

નો ફેરો ટળ્યો, જેહેને જ્ઞાન વિચ્યારજી. જવુ જાંણ્યાં૦ આ ઇંદ્રી વીશય વશ રાખજો, થશે જશ જયુગ માં જરૂરજી: મરજી વ્યાસંતમાં હાંણિ રહ્યા, તેહેને ભગવા હજુરજી. જવુ જાંણ્યાં૦ ૭ આ રેવાશંકર કહે પ્રિતથી, કરો જ્ઞાંન વિવેકજી; અંન્ય ઉપાધી પરહરિ, અખંડ અદ્વૈત એકજી. જવુ જાણ્યાં૦ ૮

આ શદગુરૂ શાર શમજે ખરા ॥ ટેક ॥ જેહેને બ્ર હ્મ વીચારજી, અંન્ય પદારથ પરહરી જાંણે સોહંગ મા રજી; શદગુરૂશાર૦ ૧ આ સ્થુલ સુક્ષમ કારણ ત્યાગી ને, જુવે માહા કારણ માંહેજી; અનુભવ આંખ્ય ઉઘા ડીને નિરખે પરમાત્મા તાંહેજી. શદગુરૂ૦ ૨ આ જા ગ્રત સુપ્ન શશો પતિ, તુરીયા પર નીરખ્યો નાથજી; ત નમાં તત્વ તપાશજો, શમજો શત શંગ શત્યજી; શદગુ રૂ૦ ૩ આ નેહ કરો નિરગુણ નાથનો, રાખો મન માંહી પ્રેમજી; અશત્યે અપરાધી ઉઠિ ગયા, ભજજો પુરાણ બ્રંહ્મજી શદગુરૂ૦ ॥ ૪ ॥ આ આનંદ અખં ડ અદ્ભુત છે, શચરાચરમાં વ્યાપીકજી; શમજો શાજ ન શાહુ સ્નેહથી લેજો માહા વાક્ય જાપિકજી શદગુરૂ૦

૫ આ ભગવત ભકિતને ભુલી ગયા, લાલચ લોભે લુ ટાયાજી; તે જન નરકે જઇ પડયા, ભાવે ભવમાં કુટા યાજી શદગુરૂ૦ ૬ આ રામજી લેજયો રાહુ માનવી, શા ન સ્મરણમાં શારજી; ચુપ વડે કોઇ ચેતજયો, ભરો જ્ઞાંન ઘટમાં ભંડારજી: શદગુરૂ૦ ૭ આ રેવાશંકરનો સ્વાગો ભલો, જોજયો તનમાં તપાશિજી; નિરમળ નુર નિરખતાં, થશો નિજ ધામ વાશીજી. શદગુરૂશા૦ ૮

અથ ભજનલોખ્ય તે આ શમજોરે શમજો શ જન શહુ સ્નેહ કરી શમંજો તેથી મલે સુખ તણો મહુજો શજન શહુ સ્નેહ કરી સમજો ાં ટેક ાા આ મનમાં તે મોહ કરીને માહાલોછો એમાં અંતે નથી મજો. શજન શ૦ તેથી મળે૦ ૧ આ કોડ કરી કુ ખુશી કરો છો જુવો જમનાં તે ભય ઝાઝો, શજન તેથી મળે૦ ૨ આં મોહોટા મોહોટા મનસુબા કરોછો નથી આયુરદાલાજો શજન૦ તેથી મળે૦ ૩ આ પડપં ચને પરનંદા કરો છો આગલ નરક તણો વાંહાં જો. શજન૦ તેથી મળે૦ ૪ આ રેવાશંકરતો કહે ક રજોડી નથી જ્ઞાંનને ભજો શજજન૦ તેથી મળે ૫

આ પિંજયોરે પિંજયો: પ્રેમી કોઇ પુરો રસ પી જયો, સમજી સુરતા લક્ષયે લાહાવો લેજો; પ્રેમી કો ઇ પુરો રસ પીજો. ॥ ટેક ॥ આ સંસાર સુખ સુપ નાવત જાંણો કુડ કપટ દુર કરજો પ્રેમી કોઇ૦ સુર તા૦ ૧ આ નિષરતીને નેહે નીહાલો. વેગે પરવર તી પર હરજો, પ્રેમી કોઇ૦ સુરતા૦ ૨ આ સાચા તે સંગી જ્ઞાંનને વઇરાગ્ય, મોહોલોભ કુસંગ છાંડજો પ્રે મી કોઇ૦ સુરતા૦ ૩ આ દીનતા દયા દલડામાં રા ખો, દુષ્ટ કાંમ ક્રોધ મારજો, પ્રેમી કોઇ૦ સુરતા૦ ૪ આ કોડ કરી કુબુધીનેરે કાહાડો, સજન સહુ સુર બુધીને લાવજો પ્રેમી કોઇ૦ સુરતા૦ ૫ આ રેવાશંક ર તો કહે કરજોડી, જઇ સદગુરૂને મળજ્યો. પ્રેમી કો ઇ૦ સુરતા૦ ૬

આ સાધોરે સાધો સાધન કોઇ સુરતા વડે સાધો કરિ જ્ઞાંન અદ્વૈતને સાધો સાધન કોઇ સુરતા વડે સા ધો ટેક આ માહારૂ તાહરૂ મનથી મુકી ચાલો વેહે લા વેહેલા સંત સંગમાં વાહાલો સાધન કોઇ; કરી જ્ઞાંન. ૧ આ કુડ કુટુંબ તાહરે અર્થની આવે, ચેતી સ

દગુરૂને આરાધો; સાધન. કરિજ્ઞાંન૦ ૨ આ સગાંતે સરવે સવારથ સંગિ, અંત્યે હેમાં કલેશ કરમ કાહાડો; સાધન કંઈ. કરિ જ્ઞાંન૦ ૩ આ સાચા સગા એક પુરણ બ્રંહ્મ છે, ભક્તિવિના કાળે ખાહાધો; સાધન. કરિ જ્ઞાંન૦ ૪ આ સદગુરૂ મોહોટાના પ્રતાપે, રેવાશંકરને લક્ષ વાધ્યો; સાધન. કરિ જ્ઞાંન૦ ૫

આ મારોરે મારો વેગે મન મેંહેવાશિ માહારો, તેથી તરશો ભવસાગર આરો; વેગે મન મેંહેવાશિ માહારો. ॥ ટેક ॥ આસત્યે સોહંગ શચરાચર ન્યાલો, જપો માહા વાકય મંત્ર સારો; વેગે મંન. તેથિ તર૦ ૧ આ પુરણ પુન્ય પ્રતાપેરે પામ્યો, થયો મુનશા જનમસારો; વેગેમંન. તેથિ તરશો૦ ૨ આ વિચ્યાર કરશે તો વેળા વહી જાસે, જોતાં જશે આયુશ તાહારો, વેગે મંન. તેથી તરશો૦ ૩ આં ચુપવડે તમે ચેતીને ચાલો આ અવસર છે સારો; વેગેમંન. તેથી ત૦ ૪ હેવું જાણી હરી ભજન કરોને, ટળે ચોરાસીનો ફેરો; વેગેમંન. તેથી તરશો ભ. ૫ આ રેવાશંકરતો કહે કરજોડી, સમજે થાય મરછવ્યા તારો; વેગેમંન.

તેથી તરસો૦ ૬

આ જઇયેરે જઇયે સમજી સત સંગ વીશે જઇયે, આંણો હરખ અપાર હઇયે સમજી સત સંગ વીશે જઇયે ॥ ટેક ॥ આ અજ્ઞાનની અંતરાઇ તોડીને, ભા જન કરવા સુરા થઇયે; સમઝી. આંણોહ. ૧ આ મ છર મદિરાની કેફ ઉતારી, ભાવે ભવસાગર તરીએ; સ મજી. આંણો. ૨ આ મુમતા માહાજાગ મનથી મુકી માહાલો, ગર્ભાવાસમાં નવ ઠરીયે; સમઝી. આંણોહ. ૩ આ ભાગ્યની ભોગ તે ભાંગ્ય નિવારો, સાચા સંત શે વી રહીયે સમઝી; આંણોં. ૪ આ ગરવ ગાંજાની ગોઠવણીરે કાહાડો, ફરી ફરી જનમ તે નવ ધરીયે; સમઝી. આંણોહર. ૫ આ રેવાશંકર તો કહે કર જો ડી, ભજનમાં ભાવ રૂદે ધરીએ; સમઝી આંણો હ ર્ખ. ૬

આ રાખોરે રાખો બાંનુ સદગુરૂનુ રાખો, પુરો ર સ પ્રેમ તણો ચાખો બાંનુ સદગુરૂનુ રાખો ॥ ટેક ॥ આ હીમત હરખ હઇયામાં વિચારો, મુખે રૂડા પુરાણ બ્રહ્મ ભાંખો બાનુંસ; પુરો રસ. ૧ આ અજ્ઞાંતમાં ઉ

છાના કરોછો, ગણો નહિ મરવાનો ધોખો બાંનુ; પુરો રસ. ૨ આ ચતુરપણે ચાર ખાંણરે જાશો, કાપો કુટીલતા નાખો બાંનુ; સહગુરૂ; પુરો રસ. ૩ આ સમઝાય તમ સમજીરે લેજો; જુવો જંમ કરે ઝાંખો બાંનુસદગુરૂ૦ પુરોરસ૦ ૪ આ રેવાશંકરતો કહે કર જોડી, કરો જ્ઞાંન નીરગુણનો સાંખો. બાંનુ સદ ગુરૂ પુરો રસ૦ ૫

આ શોગારે સેવો સજન કોઈ સદગુરૂને સેવો, આપે લક્ષયમાં હોવાનો મેવો. શજન કોઇ શદગુરૂને સેવો. ॥ ટેક ॥ આ આદરનો અભીલાખ કરીને, થશો જશ જુગમાં જોયા જેવો, સજન કો૦ આપે લક્ષય. ૧ આ અંતર અનુભવીની આંખ ઉઘડશે. નાથ નીરખો સોભે કેવોસજન૦ આપે લક્ષય૦ ૨ આ અજ અવીનાશી અંતરજામી જાંણો, જુવો તંન તપાસી તે હેવો, સજન૦ આપે લક્ષ૦ ૩ આ મન મહી મથન માંખાણનેરે તાવો. પછે રહેણી રાખી રેવો. સજન૦ આપેલક્ષ૦ ૪ આ રેવાશંકરતો કહે કરજોડી, ટાલો સહુ અવીધ્યા ટેવો. સજન કોઇ૦ આપે લ

ક્ષય૦ ૫

આ ભજીયેરે ભજીયે, પુરણ બ્રંહ્મ પ્રીત્ય કરી ભજીએ. તેથી સુખ સાગરમાં ઠરીએ, પુરણ બ્રંહ્મ પ્રીત કરી ભજીએ. ॥ ટેક ॥ આ અસત્ય અંન્યા અધરમ નવ કીજે, સદા શત શંગ વીશે જઇએ પુરણ૦ તેથી૦ ૧ આ અજ્ઞાંનનો ઊભેદ શમાવી, સાચા શંત શેવીને ફરીએ પુરણ૦ તેથી શુખ૦ ૨ આ શદગુરૂએ જે સબ્દ કહ્યો છે, તેને ભાવ થકી રટીએ. પુરણ૦ તેથી સુખ૦ ૩ આ શ્રષ્ટીનો કરતા પોતામાંરે બેઠો. તે સુરતા વડે જોઇએ. પુરણ૦ તેથી સુખ૦ ૪ આ હેતુરે જાણી. હરી ભજન કરીને, ફરીને અવતરીએ મરીએ. પુરણ૦ તેથી સુ૦ ૫ આ ગુરૂરે પ્રતાપે રેવાશંકર કહેછે, અવીનાશીમાં જઇ મલીએ૦ પુરણ૦ તેથી સુખ૦ ૬

આય ભજન **રાગ ધોળ** પુરણ બ્રંહ્મ પર ખોહ્યોરે કોઇ શત્ય વીવેકી, ભવશાગરને તરસેરે શદગુરૂના ટેકી, ૧ પરવરતી પરવારે પામર છો પાપી અધરંમ ઉજાલા સુકીરે હ્યો ભગવત જાપી. ૨ કરમ કા

૨ કપટથીરે કુકર્મને વારો. મોહો માયાને મુકીરે હરી ને શંભારો. ૩ દંભે દાશ દણો નહીરે, જુવો આંખ ઉઘાડી; અભામાન અંધારે તેં ઉમર કાહાડી ૪ હવે ભજી લ્યો ભાહાવેરે, દુખ દુગ્ધા જાશે, કે હેછે રેવાશંકરરે સૌ કારજ થાશે ૫

૪૮ શદગુરૂને સેવોરે તો આપે મેવો, સુરતે શાધન શાધોરે આત્માને સેવો ૧ ભજન વીના શમ જોનરે ભવમાં ભટકાવુ, જરૂર પણે જાગી લ્યોરે જમ હાથે જાવુ ૨ જીવનો શીવ થઇ જાશેરે, જુવોને જાગી, જે જન જાંણી સમજરે તેહની ભ્રમણા ભાગી, ૩ મન મેવાસી મારોરે સદગુરૂ હથીઆરે, મરજીવાં થઇ માંહાંણીરે, ભવશાગર તારે ૪ કેહેછે રેવાશંકરરે ચેતો અજ્ઞાંની. શમજે તે સજન માાહરારે વીરલા કોઇ જ્ઞાંની ૫

સુરા થઇને શમરોરે, સોહંગ શત શંગે, પ્રેમ રશને પીવારે આનંદ છે અંગે ૧ કાચી કાયા તાહારીરે વીચારો પ્રાણી; પછે પસ્તાવો થાસેરે લેજે તુ જાણી. વીવેક વપુમાંરે પુરણ બ્રહ્મ ભાલે. ભાગ લ્યા

ગથી સમજોરે અંતસ કરણ બોલે. ૩ પારશને પ્ર
તાપેરે લોહ કંચન થાય, શદગુરૂ શતશંગેરે અવી
ધ્યા જાય ૪ કેહેછે રેવાશંકરરે શમજો કોઇ શાણા
જોતાં ઉડી જાસેરે રંકને રાંણા, ૫

જગમાં ભક્તિ મોટીરે શમજી લ્યો માંગી, જન
મ મરણને ટાળોરે લેજે તું જાણી, મોહ માયાને મુ
કોરે ભગવતને ભજજો; હુ માહારૂ હરદથીરે, ટાલી
ને રમજો; ૨ આનંદ ઉરમાં લાવીરે વીવેક જો જો;
સુબુધી સગેથીરે, અવીદ્યા ખોજો ૩ શત વડે શો
ધીનેરે શચરાચર જાણ્યાં જ્ઞાન ધ્યાન કરીનેરે, મા
હાસુખને માંહાંણ્યાં, ૪ કહેછે રેવાશંકરરે, શતશંગે ચા
લો, પ્રેમી પ્રીત્ય કરીનેરે પરમારથ પાળો. ૫

અથ ભજન શીખ્ય તે **રાગ ધોલ** ભરમે ભુ
લો ભજન કરી લ્યો, ભાવે ભટકણ ભાગે જવુ જરૂર
જમતો જોર કરસે જુવો જાગી૦ ॥ ટેક ॥ પરતક્ષ
પુરાણ ગ્રંથ બોલે છે, અજ્ઞાંની અલગો જાણેછે. એ
તો અનુભવી મનમાં માંહાંણે છે, ભરમે૦ જવુ
જ૦ ૧ અંતે આગલ માલમ પડશે, તન ત્રિવીધી

શાહેવા પડસે. ત્યારે મુરખ પાછો પસ્તાસે ભરમે૦ જવુ જ૦ ૨ જે જન મદ માયામાં મોહોવાયા, તે ચાર ખાંણે જઈ ખોહોવાયા, કોંઈ કરમ કીચમાં કુટાયા ભરમે૦ જવુ જ૦ ૩ અભીમાંનો અ ધરમ ચાલે મન મનસુબા મોહોટમ માહાલે, શઠ શત વચને નવ પાલે ભરમે૦ જવુ જ૦ ૪ હરી હા થ હીરો હાજર થાવે, કોઈ શમજો જરા દુર જાવે રેવાશંકર શાચુ કાહાવે. ભરમે૦ જવુજ૦ ૫

જંજાલી ૭૧ જનમ ધરીને, જયુગતે જાણી લે હરી; સમરણ કરયને સંત સમાગમ, જમ જાશે પા છો ફરિ. ॥ ટેક ॥ તેં અકલ અબોધા નવ્ય છાંડો. બહુ અધરમની બાજી માંડી; દુખ દાવાદળ વેઠે દા ડી, જંજાલીજી. સમરણ૦ ૧ તેં ખલતૈમાં ખોટુ કી ધુ, પય મુકીને વીશને પીધુ; કંચન ત્યાગી કાજલ લીધુ, જંજાલી. સમરણ૦ ૨ તુ અન્યાને અનરથ ચાલે, બહુ પડપંચનાં પાખંડ પાળે; જાંણી જુઠાનો ઝગડો માહાલે, જંજાળિ. સમર૦ ૩ તુ પદમનિ પર ધન હરે, પાપી પુરો પંચાત્ય કરે; પાયે પગલા દે

બેહુ ધેરે જંજાળિ. સમર૦ ૪ કહુ શાંભળ્ય શિષ્યા મણ માહારી, એ સમજે તેહેને છે સારો; રેવાસંકર ધિરજ ધારી, જંજાળિ. સમર૦ ૫

જીવજાણીને અંતરમાં ઓળખ્ય, એક આત્મા ભુપ છું; અતર જ્યામી, કર્મે કુટેને ભમ્યો તુ તે સ્વરૂપ છું. ॥ ટેક ॥ તેને હયડે નારી નીરખી, મીથ્યા માયા કો હીડે હરખી; કે બુદ્ધિને કોડે પરખી, જીવજાં. કર્મે કુ૦ ૧ તેં દીલમાંથી દયા કાહાડી, ખાસ ખોટીમાં ખેંલુ વાડી; મદમછરમાં ઉમર કાહાડી, જીવ જાં. કર્મે કુ૦ ૨ તેં અજ્ઞાનનો આદર આંણ્યો, ગરવે ગોઠવાણીમાં માંહાણ્યો; અધરમમાં ધર્મ તેં નવ્ય જાંણ્યો, જીવ જાં. કર્મે કુ૦ ૩ તેં પાપે પર નંધા કીધી, લોભે લોભે લાલચ લાંચો લીધી; કુકર્મે સંગત્ય કુડી કીધી, જીવ જાં. કર્મે કુ૦ ૪ પ્રેમ પરમેશ્વર જાણ્યા સાચો, ભવસાગર તરવાને રાચો; રેવાશંકર ગુરૂને જાચો, જીવ જાં. કર્મે કુટે૦ ૫

અજ્ઞાની જીવ અંધારે અથડો છુ અભિમાનથી, શામરી લેને પ્રિત્યવડે પુરણ બ્રંહ્મ તારે ધ્યાંનથી. ॥ ટેક ॥

તે તારૂણિ તનમાં ન જાણી, જાશે આયુશ વેહેતે પાણી; હવે શમજ્જે સદગરૂની વાણી. અજ્ઞાની જીવ૦ સમરી લેને૦ ૧ તેં તાંને તાપ લીધા તનમાં, ધંધો કરી ધાયો ધનમાં; ભગવત ભજી લેજ્યે મનમાં. અજ્ઞાં૦ શમરી૦ ૨ તેં તંન તાણી નવ્ય જોયુ, મેલુ મન વેગે નવ્ય ધોયુ; ધીક ધીક જીતર હાથે ખોયુ. અજ્ઞાં૦ શમરી૦ ૩ તેં તંન વિશે તાલ્લમ કીધી, પય મુકીને મહાજયમ પીધી; ભગવાનની માળા નવ્ય લીધી. અજ્ઞાં૦ શમરી૦ ૪ કોય ગેમી શામજી લ્યો ખટકો, મીથ્યા આ વૃણમાં નવ્ય અટકો; રેવાશંકરને છે ચટકો. અજ્ઞાં૦ શામરી૦ ૫

જાણી લેને જઠરામાં જરૂરપણે જપસાપસો. ભાવે ભજન કરી લ્યો તેથી ભગવત ઘેર લાવશે. ।। ટેક ।। જુવો ઝાડ પાહાડમાં પરવરસો, કોળ નોળ વિસે વાણીચર થાસો; મદ મગર મછ કાંટો ખાસો. જાણી લે૦ ભાવે ભજ્ય૦ ૧ જુવો કરમકટિ પતંગ માંહી, વરૂ વાઘ વેંછી થાશો તાંહી; ઘરોલી ઘોહોડ ઘરમાં જ્યાંહી. જાંણી લે૦ ભાવે ભ૦ ૨ જુશિયાળ સરપ થૈને આ

સો, માખ મગતરૂ મશિ માહાલો; પશુ પંખીમાં તે તો હાલ્યો. જાંણી લે૦ ભાવે ભ૦ ૩ જુવો ચ્યાર ખાં ણયમાં તે પડીયા, અપરાધી અધમ અવતરીયા; ચો રાશી લક્ષ્યે તે ફરીયા. જાંણુ લે૦ ભાવે ભ૦ ૪ મોંહોઘો મુનશા જનમ આપ્યો, ભગવત ભજવા તુજને આપ્યો; રેવાશંકર સોહંગ જાપ્યો. જાણી લે૦ ભાવે ભ૦ ૫

સમરી લ્યોને પુરાણ પ્રંહ્ય પ્રિત્યેથી પાર ઉતારશે, સુરતે સાધો સદગુરૂને સ્નેહ કરીને તારશે ॥ ટેક ॥ ત ભ્રી ત્રીપુટી તતબર થાજો, જઇ તરવેણી સંગમ જો જો; ધીરજથી ધ્યાંન તમે ધરજ્યો સમરી સુરતે. ૧ સદ વીદ્યા વેદાંત કહીયે, સતસંગ વીશે જઇ સાંભળી યે; ગાહા વાકય રૂદેમાં રાખી રહીયે સમરી સુરતે. ૨ શાટ શાસ્ત્ર વીશે સાચુ કહે છે, ઉપનીશદમાં હેવું રહે છે; શરૂતીઓ સાર સઘળો લેછે સમરી સુરતે ૩ ભા ગ ત્યાગ કરો શમજો પોતે, અન હદ નાદ થઇ રહ્યા જોતે; ભવસાગર તરીલ્યો હેતે સમરી સુરતે. ૪ વ્યા પીક ચચરાચરમાં જાંણો, દ્વૈત ભાવ કરી મત ન

વતાંણો; રેવાશંકર મનમાં માંહાંણો સમરી સુરતે.

કાચો કાયા ઢંગ તાહારા ઘડથી તેતો ઢળી પડયા, જુવો ભજન વીના ભવનો ભાર રહ્યો જાંણો ની શ્ચેખડયા ॥ ટેક ॥ અધુરો આધાર તેતારો, દીસે પરપોટો બહુ સારો; જો સમંદ નથી માહારે તાહારો. કાચો કા૦ જુવોભ. ૧ કહો કયાં રહો છો ને કયાં પડશો, ભજન વીના તમે રડવડશો; મેલામાં મેલો પીડવશો. કાચી કાયા૦ જુવોભ૦ ૨ તમે જાંણો નથી જે ગરવ કરચો, ભેદ ભાગીને હું કોરે રહ્યો; બોલણુ હારાને નવ લહ્યો. કાચી કા૦ જુવો ભ૦ ૩ ઘટમાં છઈયેને નવ રહીયે, તારે હમે તમે જુદા વહીયે; એ માંનો સાચુ તે હઇયે. કાચી કા૦ જુવો ભ૦ ૪ સમઝુ સમજો મીથ્યા કાયા, નથી રેવાશંકર લોભાયા; વીચાર કરી લેજ્યો ડાહ્યા. કાચી કા૦ જુવો ભ૦ ૫

જીવ જરૂરપણે જોયામાં જાણુ છું સાચા તે હરી પુરવ સંચે સમંદ થયો તમારો કહુકરી ॥ ટેક ॥ મન મુજયાગ કરી ખેલ્લાવાડી, પેહેરો કનક કડાં કુંડળ દહાડી, કાહાડી લેતા જુવે નાઠી જીવજ. પુરવ૦ ૧ તમે પુ

શાતંન પંથે પડસો, મુકી હમને સ્થાનક વસસો; પ્રભુ પ્રેમે વાંકગનો ખમશો. જીવજ૦ પુરવ. ૨ તાહારાં સગાં સોહોદર બહુ આવે, જોઇ જોવડાવી પાછાં જાવે; કુડા કાઢને તે લાવે જીવજ૦ પુરવ૦ ૩ લેખ લીલાટમાં જે લખીયા, તે પ્રમાણે થાસે કરીયા; પછે ગન સુખા મનના શમીયા જીવજ૦ પુરવ૦ ૪ કહે રેવાશંકર વીચારો, ભવશાગરનો તરવો આરો; સમજીલ્યો આતશાર છે સારો જીવજ૦ પુરવ૦ ૫

કોય સમજોને શંત શમાગમ વીના જય જયના આંણસો, લાભ અશ્રિત પીને અમર થૈ રહેસો તે જુગમાં જાંણસે. ॥ ટેક ॥ તેં જનમ ધરિને શું કીધુ, ખાલતે ખાંપણ માંથે લીધુ; તાહારી જનુનીને દુખ દીધુ. કોય શમજો૦ આંશ્રત૦ ૧ તું અધરમમાં આધર હિંડે, કોય શંત શિરોમણને પીડે; પર ઉપગારમાં તે બહુ ચીડે, કોય શમજો૦ આશ્રી૦ ૨ તને હરી કથા રસ નવ ભાવે, પરનંદામાં પુરો કહાવે, ભાંડ ભવઇમાં હેતે જાવે. કોય સમજો૦ અશ્રોત૦ ૩ તું શવારથે શુરો થઉ છુ, પરમારથમાં પાછો રહુ

છુ; અંન્યામાં આગલથી જઉસુ. કોય શ૦ અપ્રીત૦ ૪ રેવાશંકર શમજો મનમાં, અંતર જામી એજો તન માં. હરી હીશાબ કરી લેસે પળમાં કોય શબ૦ અ પ્રીત૦ ૫

પ્રેમી પરખો પુરણ બ્રહ્મ મલસે, પુરવ પ્રીત્ય કરી હીમત રાખો હરીજન શાથે; હેત કરી લ્યો તે ફરી ॥ ટેક ॥ મન મારી મરજીઆ માંહાંણો, સચરાચ રમાં લહેરે જાણો. મીથા માયાને નવ તાણો, પ્રે મીપ૦ હીમત૦ ૧ વેગે શટશાતરુને તજજો, વીચારો તુ રીઆ પર જો જો, શાંને અખીલા નંદ રમજો, પ્રે મી પ૦ હીમત૦ ૨ છલભેદ છાક છત્યથી છાડો, ભ ગવત ભજવા બાજી માડો; તજો ત્રીપુટી ગરવ ગાંડો મો શ૦ હીમત૦ ૩ ષટ સંગતી પેદા કરીએ, સદ ગુરુને રૂદે ધરીએ; તેથી પુરણા નંદને મલીએ. પ્રે મી પ૦ હીમત૦ ૪ ભાવે ભજજો ભલઇ થાસે, દ ખી જમ ફીકર દુર જાસે, રેવાશંકર આનંદ થાસે પ્રે મી પ૦ હીમત૦ ૫

જુવો જનમ ધરી ને જન છતા, જુગતે જાણા

છે હરી. મુકી માંન્ય ગુમાન્યહેતે હીડે, પરમેશ્વરને તે વરો. ॥ ટેક ॥ તે સત્ય વડે શોભે શારા, જેવા ચંદ્ર વીસે તારા; આ લોકે પરલોકે ન્યારા જુવો જ૦ મુકીમાં૦ ૧ જુવો સંત સમાગમમાં ડાહયા, તે જોત્ય સ્વરૂપ જોવા ધાયા; ધન્ય જનુનીએ એવા જાયા, જુવો જ૦ મુકીમાં૦ ૨ જુવો પ્રેમ રસના એ ભોગો. અવિદ્યાથી અલગા જોગી, જુગમાં અમરછે આણરોગી, જુવો જ૦ મુકીમ;૦ ૩ જોવો અદભુત જ્ઞાંનમાં એ પુરા, શોહંગ સમજ્યા તેથી સુરા, ચીત અઇતનમાં છેચકચુરા જુવો જ૦ મુકી માં૦ ૪ તે સત ચીદ આણંદને જાંણે; તે મ પદારથને તાંણે. રેવાશંકર માંજો માંહ્યાંણે. જુવોજ૦ મુકો માંન ગમાં ન૦ ૫

સોહંગ શમિયા શત્ય પદારથમાં શંસે તેહેના ભ ળ્યા, કરયો વિવેક વીચ્યાર આદરને અજવાળે ત્રિવી ધી ટળ્યા. ॥ ટેક ॥ માયા ા મનઓ વારો, ભ વશાગરનો તરજ્યો આ ત્રારમાં છે જીવા રો. સોહંગ૦ કરયો રૂદેમાં ન૦૧

અડકે, કુકમ ચોગે ચાલુ તડકે; જોઇ સં. સમાગમથી ભડકે. સોહંગ શ૦ કરચો વીવે૦ ૨ તે મુનસા જનમ માપે લીધુ, તિરથ વ્રત શુંકીત નચ્ય કીધુ; દુષ્ટ સંત શિરોમણ્ દુખ દીધુ. સોહંગ૦ કરચો વીવેક૦ ૩ તને વારે વારે શું કહીયે, ફગડંડ ફુસી ફરતો હૈયે; પ્રભુનુ ધ્યાંન રૂદે ધરીયે. સોહંગ૦ કરચો વીવેક૦ ૪ જે જન પુરણ્ બ્રંહ્મ ભજી લેસે, તે ઝટપટ ભવસાગર તરશે; રેવાશંકર બ્રંહ્મમાં ભળસે. સોહંગ સ૦ કરચો વીવેક૦ ૫

રાગ ધોળ આ ચાલો સૈહીયર સહુ મિત્યેરે જૈયે, સદ્ગુરૂને મળીયે સહીરે; આ શ્રધા સિહાસન માંરે બેસાડી નિમ્રતાયે સ્નાંન કરાવીયેરે. ૧ અચિત ચંદન ચરણે જઇ અરપો, પ્રેમના પુષ્પ ચડાવાયેરે: અગીલ ગુલાલ ધુપ દૈપ નૈવેદ વિવેક વડે કરો આરતીરે. ૨ આ સત્યે શ્રીફળ આપણ કરમાંરે લેઇયે, મન વડે જઇ મુકીયેરે; પરદક્ષણા ડંડવ્રત છે વિચ્યારે ધ્યાનમાં રાખી ધારણારે. ૩ આ અંતર ચક્ષુવડેરે નિહાળો, મળશે પુરણાનંદ પ્રીત્યથીરે; આ સુરતાવડે શ

હુ સાધન કરજો રાખી ગુરૂગમ આશારેરે. ૪ આ ઓહુંગ સોહુંગ બે ભુજ ભીડિને, નાથને લેજ્યો બાથ મારે; આ રેવાશંકર તો દાશગુરૂનો, રૂદીયે રાખજ્યો મુજનેરે. ૫

આતુરતાએ ઇછા કરી બેહુ સારિતે પંચ કોશિ બંગલો બનાવીઆરે, સત સંગ સ્થંભ ઉપર કરાવિને સાદ ગુરૂ ગ્યાન બાંધ્યો રચાવિયોરે. ૨ આજ્ઞાંનનો મોભ ઉપર નંખાવિને વિચારની વળીયો પથરાવિયોરે, ૩ આ વઇરાગ્યનાં નળિયાં છવડાવિને ગુરૂશબ્દ ગારે લિંપાવીયોરે. ૪ ઓહુંગ સોહુંગ બે દ્વાર મુકીને બ્રહ્મ ખેલે તેમાં રહિરે. ૫ આ નીવરતી નારીના રે સંગે હાસ્ય વિનોદ કરે સહિરે. ૬ આ સુમત સુતારી એટલે આવ્યો હાથ જોડિને ઉભો રહયોરે. ૭ દયા કરી તને મેહેનત આપી નિજ લક્ષ લાભ તાંહાં આપીઓરે. ૮ આ સુરતાનો દંડ કરમાંરે ઝાહલી કામ ક્રોધને મારીયારે. ૯ આ અંતસ્કર્ણમાં અનુંભવ કરીને અજ્ઞાન તસકર તાંહાં કાઢિયોરે. ૧૦ આ ચીત ચૈતન ચિદાભાસમાં માંલીયો બ્રંહ્મ સાગર રહયો ભરિરે. ૧૧

ગુરૂજીની પાશે,રેવાશંકર માગે ચીત ચરણે રાખો હુ રિરે,

અથ **રાગ ગરબી** સંધેસાની લીખ્યતે. આ ઓધવજી સંધેસો તમ સાથે કહુ ટેક. કેહેજો જઈ શાં મળીયાને નીરધારજો, અંતરમાં અકળાંમણ થઈ મુજને ઘણી; તે હું તમને કહું સઘળો વિસ્તારજો. ઓધવજી૰ ૧ આ બાળપણામાં બોલાવી હમને ગયા, તે વીજયોગે મેંહતો નવ્ય રેહેવાયજો. મોહનજી વીચારો મનમાં પ્રિત્યથી; શાંમળીયા ઘરમાં નવ્ય શેહેવાયજો. ઓધવજી૰ ૨ વિજય વિનતાની ટોળી તે સહુ વિસર્યા; હેતે પ્રિતે મળીયાં કુબજયા નારજો, મોહનજી મોહ્યાછે તે સ્વરૂપમાં; સરખા સરખી જોડ મળિ બેહુ સારજો. ઓધવજી૰ ૩ આ ગોવીંદજી ગોઠવાણી કર જયો મનમાં. હું અજ્ઞાંની અબળા છુ માહારાજજો રેવાશંકરનો સ્વામી સોહામણો, પ્રેમે પુરશોતમ સધારો કાજજો; ઓધવજી૰ ૪

આ ઓધવજી વીવેકે વીનતી મેં કહી. ટેક૰ મેંહતો આવું નહોતું જાણ્યું નાથજો, આ મુજ અબળાને તર

છોડી તમે સંચરયા. મુકયો સરવે ગોવાળોનો શાથજો, ઓધવજી વિ૦ ૧ આ વંઠલવર વીસ્વાશે હું બેશી રહી, સાશુ નણંદી રાખેછે બહુ ઝેરજો; આ કપટી દીસે કામણગારો કાહાનજી. વાળ્યું તમે કીયા જનમનું વેર જો, ઓધવજી૦ ૨ આ જોબનમાં વાહાલાજી હું ઝુરી રહી. તેનો તમને કાંઇ નથી વીચારજો, કંથ વિના કાયા મારી ઝાંખી પડે, સાંમળીયાજી સમજી લેજો સારજો. ઓધવજી વીવે૦ ૩ આ મોહનજી મથુરાંમાં માહાલી રહ્યા, દુખ દરીયામાં હમને મુકયાં વેહેતાંજો, કોણ જનમનાં સંચીતથી પ્રીતી કરી, વંદ્રાવનમાં નોધારાં જઇ રેહેતાં જો ઓધવજી વીવે૦ ૪ આ અંતર જામી અંતરમાં સમજી રહયા. કાયા હૈયાં પણ જીવત ગારી પાસજો; કરજોડીને હું તમને વીનતી કહુ, પુરો માહારા મનની પ્રભુ આશજો. ઓધવજી વીવે૦ ૫ આ આનંદમાં અલબેલા કયારે આવશે, રેવાશંકરનો સ્વામી સોહાગીજો. આ નટવરજી નીંદ્રામાં તે મુકી ગયા, ઓચંતી હું ઝબકી ઉઠી જાગીજો ઓધવજી વીવે૦ ૭

આ ઓધવજી કહેજયો તે નંદકુંવરને. ટેક. શાંને કાજે જુગજીવન દુભાયાજો, આ હમેતો મરજાદા લાજ ગણી નહીં; મોરારી મનથી ઉતારી માયાજો, ઓધવજી કહેજયો નંદ૦ ૧ આ નેહ તજી નમેરા થઇ ગયો ના થજી, મલ્યાં મન કુબજામાં તે કેમ તુટે જો, જીવણ જી જનમારો તે એળે ગયો, પડી ગાંઠય રેશમની તે નવ છુટેજો, ઓધવજી કહેજયો૦ આ ગોવીંદજી તમ ને આવુ ઘટતુ નથી, અલબેલી અબળાઓ સરવે ચાહા યજો. આ ગેહેલીને ગાંડી થઇ વીનતા આથડે, તમો વીના પ્રભુ મંદીર ખાવા ધાયજો. ઓધવજી૦ ૩ આ ગીરધારી ગોકુળીયુ છોડી સંચરયા; હમારે છે નામ તણો આધારજો. રેવ શંકરનો સ્વામી આવી મળે. સમ જાવો જઈ સાંમળીયો આ વારજો, ઓધવજી૦ ૩

આ શાંમલીઆને સંદેશો ઓધવ કહે, ॥ ટેક ॥ ગોકળીઆના પ્રેમ તણો મહીમાયજો, જયાં જોવા જઇએ ત્યાં તેવી વારતા. એવી ભકિત કોય થકી ન વ થાય જો; શાંમલીઆને૦ ૧ આનંદ જશોદા માતા ની ભક્તિ ભલી; ગોપીઓના પ્રેમ તણો નહી પા

રજો, આ ગોવરધનનને માલે ગાઓ આથડે. ગોવા ળાંને લાગ્યો છે એક તારજો, શામલીઆ નં० ૨ આ નગ્રના લોકાંનું ઝાઝુ શુ કહુ, મંન થકી મુકે નહી એતો ધ્યાંન જો, શાંમલીઆ સમજીને સું પુછે લી, એ લોકોનુ મોહન રાખો માંન્ય. જો શાંમલી યાને० ૩ આ કરજોડી રેવાસંકર વાનતી કહે; સદ ગુરૂ મોહોટાનુ બાંનુ હાથજો, આ પુરણ બ્રંહ્મ પુરવ ની પ્રિત્યે મેં કહયું, માહારાજ મુજને રાખો, રૂદી યા સાથજો શાંમલીઆને० ૪

આ હેત વડે હશીને હરજી બોલીઆ, ।। ટેક ।। ઓધવજી હુ જાણુછુ મન માંહજો, પ્રેમ વડે તે ભક્તિ માહારી આચરે. એ ફલ આપીશુ હમે જઇ તાંહ જો, હેત વડે હ० ૧ આ નેહ કરીને નામ નીરં તર આપીયું. હેતે પ્રીત્યે રટશે વારંમ વાર જો. આ સત્ય વડે એ તો સરવે સોભી રહયાં; ભા વે ભવસાગર ઉતરશે પારજો. હેત વડે હ० ૨ આ સુ રતા સાધન જે કોઇ રૂડુ સાધશે, તેનાં ટળશે ત્રિ વિધી તન તાપજો, મુક્ત થઇને મરજીવ્યા મન માં

ફાણશે, ચોરાશીના ફેરા થાશે માફજો, હેત વડે હ
શીને હ૦ ૩ આ રેવાશંકરદાસ પ્રભુજી તમ ત
ણો, તેહેને તમે શરણે રાખો નાથજો; બરદ બાંના
નુ પ્રભુજી પાલીએ: હેત વડેથી માથે મુકો હાથ
જો,, હેત વડે હશીને૦ ૪

રાગ ધોળ સઈયર સમજો સદગુરૂ સ્વામી
ના તાર, તેથી ભવ તરસો. નિરધાર સહીયર કહુ
પ્રીતથી ॥ ટેક ॥ શદગુણ સણગાર સજો માપે. પે
હેરા કલ્લાં કલ્લાં આપે. સહીયર ક૦ ૧ તુસી તનમ
નીયુ ટેકના તોડા; પેહેરો શત્યના શોભીતા ચુડા.
સહીયર૦ ૨ જ્ઞાંન ગુજરીઆં ગુજરી સાથે. પેહેરો
બેરખો બાંનાની હાથે સહીયર૦ ૩ વાળી વી
છવા તે વઈરાગનો વીર. હોડો ચીત ચુદડીનાં ચીર
સહીયર૦ ૪ ચેતીના ચાણીઓ. ચુપની ચોળી; હે
તે હારડા પ્રેમ પટોળીં; સહીયર૦ ૫ સતશંગ સ
ણગાર સજ્યા રીતે, સીથો પુરચોં સ્વરૂપનો
પ્રીત્યે, સહીયર૦ ૬ નેહ નીરમલ નરણાં તે સાહા
રીએ, વેગે ફલાતુ મનને વારીએ. સહીયર૦ ૭ રે

વાશંકર કહે શદગુરૂ શેવો, પાંમો લક્ષ મોહોબાનો મેવો, સહીયર કહુ પ્રીતથી. ૮

અથ તીથીયો લીખ્ય તે આ પડવે પ્રાંણી પર મારથ કાંઇ પ્રીછોરે, તેથી પાપ સમુલુ જાય, તે તમે ઇછોરે, ૧ આ બીજે દોધો બોલ ગુરૂએ પ્રિત્યેરે, તેથી ઉતરસો ભવ પાર રૂડી રીતેરે, ૨ આ ત્રિજે બોલે તન વીસે તપાશોરે. ગુરૂ શબ્દના આધારથી ઉ પાશોરે, ૩ આ ચોથે ચિતવના ચીદનુ તે કરીએરે, છે બ્રંહ્મ કલોલા દેસમાં જઇ રહીએરે, ૪ આ પાંચમે પ ડપંચ મુકી રસ ચાખોરે, કરી વેદ વચન પરીમાણ પ્રૌડ ચીત રાખોરે ૫ આ છઠે માયા છાકમાં જેમ ભમીયારે તે જરૂર પણે જમ માર જઇ શમીયારે ૬ આ સાતમ સદગુરૂ સંગ રૂડો જે કરશેરે; તે જોતી રૂપના નુર વીશે જઇ મળશેરે, ૭ આ આઠમે આ પ્રાણ તજીને ચાલોરે, રૂડાસંત સમાગમ જંન વીશે જ ઇ મ્હાલોરે, ૮ આ નાંમે નિરગુણનાથ વેદમાં ક હે છે રે. તે પ્રેમ વડે પરખાય અંતરમાં રહેછેરે; ૯ આ દશમે દરશન ગુરૂનુ કરશેરે તેનો ભવ સાગર

નો ભાર હરિ શહુ હરશેરે, ૧૦ આ એકાદશી આં નંદ ઊરમાં આણોરે. સચરાચરમાં એક બ્રંહ્મ પ્રીત્યે જાણોરે, ૧૧ આ બારશ બાવન બાહાર વિચારીજો શોરે, ત્રેહેપનમો જાંણ્યે લાભ થસે દુખ ખોહોસોરે ૧૨ આ તેરશ તુરીઆ પદ ઊપર જઇ નીરખોરે ઊં ધાડિ અંતર આંખ વડે જઇ પરખોરે. ૧૩ આ ચોદશ ઇદ્રી ચઊંદ વીશે વશ રાખોરે; તેથી પુરો પ્રેમનો રસ વીવેકે ચાખોરે, ૧૪ આ પુનમ પુરણાનં દ પ્રિત્યેથી મલીઆરે. તનનાં ત્રિવિધી તાપ રીતે સઊં ટલીઆંરે ૧૫ આ રેવાશંકરદાસ ગુરૂનો પ્રીત્યે રે તેને ભવસાગરથી પાર ઉતારો રીત્યેરે ૧૬

રાગ પ્રભાત સમજી લ્યો શબ્દને સાર કીરતા ર છે, ચીતમાં પ્રીત્યથી બ્રંહ્મ નિરખો. ॥ ટેક ॥ અસત્ય અંન્યા તજો, સત્ય પ્રભુને ભજો; મનથી વૈભવ શું રે પરખો. સમજી લ્યો૦ ૨ મુડ ભમતો ફરે, માયા ચુર નત્ય કરે, મોહમાં મથતો દાડી દાડી, વીશયના સુખમાં રાજી થૈને રમે; અહંકારે ખેલતો નિત્ય નઈ ડી. સમજી લ્યો૦ ૩ માયામાં માહાલતો, મદ મછરૂ

રાખતો; 'મુમતાના છાકનો રાખી અંશે, દુષ્ટ સગ કર્યો નહીં; ગુરૂશાંન ના ગ્રહી, મુરખો જમનો મા ર ખાસે. સમજી લ્યો૦ ૪ અખંડ અદ્વૈતને વેદ નીત્ય વર્ણવે. માહંત તેહનો મર્મ રાખે; ગુરૂ કૃપાયે કરી રેવાશંકર કહે ખરી, વીરલા રીત્યથી રસ ચાખે. સમજી૦ ૫

મનમારી રમો, ભવસાગરથી તરો; ઓચરો બ્રહ્મ ની નિત્ય વાણી. ॥ ટેક ॥ વારે વારે વિસરો. ગ્રભ વાશમાં ઠરચો; હૈડામાં હરખતો તું રે પ્રાણી. મનમા રી૦ ૨ સુત સુખ સુંદરી, દામના દંભથી; માયાના મદમાં ફુલી ફરતો, રસનાના સ્વાદમાં; જોવનના જો ગમાં, કામના કોડથી ગર્વ કરતો. મનમારી૦ ૩ ડા પણ ડોલતો ચ્યાતુરી બોલતો સ્નેહના નેહને લેતો જાણી, પલકનો પરવાર આવે નહીં તુજને; ઝટપટ કાળ તો લેસે તાંણી. મનમારી૦ ૪ શુદ્ધ સમજણ કહુ શાંન ગુરૂની લહો સચિદા નંદનો રાખી મર્મ, રેવાશંકરતો દાસ છે વિમનો; મુખથી બોલતો પુર્ણ બ્રહ્મ. મનમારી૦ ૫

સમજી સુરતા કરો પરપંચ પરહરો, જ્ઞાન નીર ગુણનો લક્ષ્ય આણો. ॥ ટેક ॥ મોહ ગીથ્યા કરી નોશે ભજવા હરી, વ્યાપીક સચીદા નંદ જાણો. સ મજી સુર૦ ૧ અલ્પ આયુશ તે વહી જાશે જીવડા મનનુ ધારયુ તે સર્વ રેહેસે, દામ દાટયું રહે કુંસંગ કોડમાં; કાળ તે ચોટય આવીને કરશે. સમજી સું૦ ૨ મુડ મંન મનશુભા કુડ કપટના ધર્મમાં ફરતો દિ ન રાત્યે, નાદમાં નાચતો નારીના નેડુમાં; રીઝતો પર નિંદાની વાતે. સમજી સુ૦ ૩ સત સંગસારનો લક્ષ્ય કરજો સહુ તે થકી ત્રીવિધ્રી તાપ ટળશે, ગુ રૂ મોહોટા વડે રેવાશંકર કહે; બ્રહ્મના દરશનો લા ભ મળશે. સમજી સુ૦ ૪

ભાવ ભકતી કરો, પ્રાણી ભજવા હરી; સદગુરૂ શ બ્દનો રાખી મર્મ ટેક. જન્મ ધરી ધરી દુખ પામ્યો બહુ, ઓળખી લેજે તુ પુરાણ બ્રંમ. ભાવ ભકતી કરી જન્મ એળે ગયો, સત શંગ નવ લહયો ભવમાં ભ ટકતો તુંતે પ્રાણિ; માયાનાં પાસમાં પ્રભુ જાણ્યા નહીં હેતશુ હીંડતો ચાર ખાંણી. ભાવ ભકતી૦ ૨ પર

ધન પદ્મની, હરવા ઊદ્યમ કરે; મોહની ઉચરે મુખ વાણી, સંત સમાગમ લાવ લીધો નાહી, જમના કીંકર લેશે તાણી. ભાવ ભકતી૦ ૩ શત્યનો સંગિતે સચિદાનંદ છે: પ્રીતથી નીરખજો તંન માંહી, શુદ્ધ શીવપુરમાં રેવાશંકર રહે; સદ ગુરૂ મોહોટાનો વાસ તાંહી ભાવ ભકતી૦ ૪

પ્રેમ ભકતી વડે, સદગુરૂ શેવીયે, વેદના ભેદનો મર્મ આણો. ટેક. તંન તપાશીને; સુરત સંભાળીજો, કેવલ બ્રંમ તે સિધ જાણો. પ્રેમ ભકતી વડે૦ ૧ સમજી સાધન કરો; પાપને પરહરો, સદ ગુરૂ સ્વામીનો લક્ષ રાખો, મીથ્યા માયા તજો સત્ય પ્રભુને ભજો; પ્રીત્યથી પ્રેમનો રશ ચાખો; પ્રેમ ભકતી વડે૦ ૨ પરનંદા પરહરો; સંત સેવા કરો, વેદમાં વર્ણવ્યો સત્ય માંનો, તેહને મળવા તમે સર્વ ભકિત કરો; પછે ચોરાશીનો ભય ટાંનો પ્રેમ ભકિત વડે૦ ૪ અલખ આંણંદને ઉર આણો ઘણો, સત્ય સુરતાવડેથી દખાશે, રેવાશંકરનો સ્વામી સોહામણો, વેદ વીવેકથી ઓળખાસે. ૪

આ જ્ઞાંન દીપક ગ્રંથ લીખ્યતે. દુહો પ્રગટ પુરાણ

પ્રેમ સદ ગુરૂ અખંડ આરાધુ ઇશ, અવીચળ અનુ ભવ આપજો હુ ચરણે નમાવુ શીશ. ૧ મને દીન જાણી દયા કરો તમો ભકત તણા પ્રતીપાળ ત્રીગુણા તીત સ્વરૂપછો કરો મુજ બુધી વીશાળ૦ ૨ સચીદાનંદ સદ ગુરૂ કરો કરૂણા દ્રષ્ટી અપાર, કર જોડી હું કરગરૂ આપો ઉતમ વિવેક વીચાર૦ ૩ અજ્ઞાન તીમીરને ટા ળવા કરૂ જ્ઞાન દીપક અજુવાસ, પ્રેમી જનને પ્રીત્ય થી સુજે વેદ ધરમનો તાલ૦ ૪ સુજન જન સહુ સ્ને હથી સાંભળો મુકી વિખવાદ; જ્ઞાન દીપક ગ્રંથ કહુ ગુ રૂ શિસ્ય સંવાદ. **ચોપાઈ** શીસ્ય કહે સદ ગુરૂ માહારા દયા કરિ સધારો કાજ. ભકિત કરો એમ સ હુ કહે, ભકિત ભેદતો કોય નવ લહે૦ ૧ માટે તમને પુછુ ફરી, કેની ભક્તિ કરવી ખરી; તે બતાવો મુજ ને તાત. કહો જનમ મરણ મટવાની વાત૦ ૨ સમ જાવો જીવ ઇશ્વર સમેત, ત્રીજી માયા કહો સંકેત; એ પાંચ પ્રશ્નનો ઉત્તર કહો. માહારા મનના સંશે દ હો૦ ૩ પછે ગુરૂ બોલ્યા નીરધાર, સાંભળજે તું કહુ વિસ્તાર; ધન્ય ધન્ય તાહારી બુધી સહી. ઉત્તમ

માં ઉત્તમ વાણી કહી૦ ૪ અનાદિ એક હરી અવિ
નાશ, અખંડ અદ્વૈતનોછે વાસ; કીડી કુંજરમાં સરખો
રહ્યો, માટે એ વીશંભરતે કહ્યો. ૫ સુધ્ય ચઇતન્ય
બ્રંહ્મશાગર જાંણ, માયાથી અળગો પરમાંણ; ઇષ્ટ પ
દારથ મીથ્યા સહી; ઘાટ માયાના જાંણીં તહિ. ૬ મા
યા રંગ શીમલાનું ફુલ, તેહેને શુડો રહે અનુકુળ; તેહે
નુ ફળ જાહારે નિપજે, લોભી પક્ષી નીરાશ થઇ તજે ૭
એ રીતે માયા કેહેવાય, અજ્ઞાની તેથી લોભાય; તેહેમાં
દઇવાંગતથી વાંકુ થસે; પછે મુરખને કલેશજ થશે. ૮
જનમાંતરનુ કહુ દ્રષ્ટાંત, સાંભળજો મન થાશે શાંત;
વ્રક્ષ બીજમાં ગુણ જે હોય, તેહેવુ ફળ નીપજે છે સોય
૯ જનમાંતર કુકર્મે કેહેવાય, ને પુર્વ જન્મ પીશ લેહે
વાય; જેહેવુ વાવે તેહેવુ લણે, એ વીના બીજુ ના બ
ણે બાવલ બિજજ વાવે છે જેહ; તેહેને કેરી નાવે
તેહ, દયા દાઝ મને વ્રક્ષે સોય; તેહેને ભદ્રિ ફળ ના હોય
૧૧ વિચાર કરો જુવો કોઇ જન, તેહેવી જાત તેહેવુ
છે તન, જેહેવું અન તેહવો ઓડકાર; સમજો એ છે
સઘળો સાર. ૧૨ હવે ભકતી ભેદ કહુછુ હમો, શ્રધા

થી સાંભળજો તમો, દશ પ્રકારે ભકતી થાય; પ્રેમ લક્ષ
ણ શ્રષ્ટ ગણાય. ૧૩ પ્રેમ લક્ષણ દશમી જાંણ, નીર
ગુણની એતો પરમાંણ, નિરાલંબ અખંડીત દેવ; ની
ગમ સનકાદીક કરે છે શેવ. ૧૪ અવીનાશી પુરણ્ય,
ત્રણ શકતી હેમાં પરમાંણ, ઇછા ક્રીયાને જ્ઞાંનજ સહી,
ભાગ ત્યાગથી સમજો લહી ૧૫ એ પ્રભુ ઇછે તે કરે,
જગ ઉપજાવે પાલે હરે; ઇછા તત્વ ઉપજાવે જેહ, ક્રી
યા કામ કરે છે તેહ. ૧૬ જ્ઞાંન શક્તિના જીવ કેહેવાય,
તે પ્રાંણી પિડા વીશે લેહેવાય, શરૂતી શાસ્ત્ર શટ કહે
છે વળી, જુવો વેદ વીશે જઇ મળી. ૧૭ સાચી ભ
કતીધડ રાખોચીત, નીરગુણની કરજયો નીત્ય નીત્ય,
એથી જનમ મરણ ન૦યથાય; મોક્ષ તણોછે એ ઊ
પાય. ૧૮ વાચારથ મુકીદો જયન, લક્ષ્યારથ વિચા
રો મન; ઘાટ ભિન વસ્તુ છે એક, તેહનો પ્રેમી રા
ખો નેક. ૧૯ આ વૃણનો સઘલો વેહેવાર, આત્મ
જ્ઞાન વીશે છે સાર; કહે રેવાશંકરને આશ, ગુરૂ વિ
પ્રનો હું છું દાસ ૨૦

દુહો। વળતો શિસ્ય વાણી વદે, સદગુરૂ પાસ

સ્વરૂપ; ભગતી દશ પ્રકારની; તે કેઇ કેની અનુપ, તે સમજાવો મુજને વલી, તમે પ્રથક પ્રથક માહારાજ; નિજ શેવકને દયા કરો, પ્રભુ બગસ્યું સધારો કાજ. ૨ હેત કરી ગુરૂ બોલીયા, સાભળ શિશ્ય નીરધાર; શીર ગુણની નવ વધા કહી, દશમી પ્રેમ અપાર. ૩ પ્રથમ શ્રવણ ભકતી કહુ, તુ રૂદે રાખજે ધીર; તેથી સહુ જાણ્યુ પડે, હુ કહુ છુ સમજજે વીર. ૪

ચોપાઈ શ્રવણ થકી સહુ કારજ થાય, તેથી મનની બ્રાંતી જાય; પરીક્ષતે સાંભળી જે કથા; મોક્ષ થયોને ગઇ છે વ્યથા. ૧ શંકરે ગૌરીને કહ્યુ, સાંભલી કથા અંતરમાં લહુ; ભારથની જન્મે જે રાય, સાંભળી કથાને ગઇ હત્યાય. ૨ પ્રથુ વેજયાચ્યા શ્રી ભગવાન, કથા સાંભળવા માગ્યા કાન; દશ હજાર આપ્યા તેણી વાર, હવે બીજી કીરતન છે સાર. ૩ કીરતન કરૂ વાલમીકે સહી, કીરતન ભકતી નારદ લહી; વ્યાશ તુલશીને નરશઇ વળી, કીરતન ભકતી કીધી ભલી. ૪ સુંદર કબીરને જન કવી દેહ અદ્દેત કીરતનથી ગયા સંદેહ; હવે કહુ સમરણનો ભેદ, તેથી થા

ય અવીદ્યા છેદ. ૫ જુવો પ્રલ્હાદે સમર્ણ કર્યું. શુધન વા કાજે તેણ ટાહાડુ કરયું; ધરૂગજને સીતાજી જેહ સમરણથી પ્રભુ મલ્યા છે તેહ. ૬ એ આદ સઘળા જે વીર, પાંડુ વધુના પુરયાં ચાર, સમરણ કરશે જે કોઇ જન, તેહેનુ નીરમલ થાસે મન. ૭ શેવા ભકતી ચોથી ખરી, કમલા પામ્યા છે તે હરી; શેવાએ થસે અવીદ્યા છેદ; હેવું કહે છે ચારે વેદ. ૮ અર્ચન ભક્તિ કહુ સંકેત, એ ઉત્તમ ભક્તી સમેત; અર્ચનતો કુબજ્યાએ કર્યું, તેથી પાપ સઘળુ પરહર્યું. ૯ વંદના ભક્તિ છઠી જાણ્ય, અક્રૂરે કીધી પરમાણ્ય; હવે શાતમી જેણે કરી; દાસાતન હનમાંનની ખરી. ૧૦ સખા ભાવ આઠમી છે જેહ, સુગ્રીવ અરજુને કીધી તેહ; આત્મ નીવેદન નવમી કહી, બલીએ કીધી છે તે સહી. ૧૧ નવધા ભકતી સગુણ કેહેવાય, ઉપરથી આચર્ણ લેહેવાય; હવે નીરગુણની ભકતી કહુ, અતરમાં સમજીને રહુ. ૧૨ એ મન વાણી અગોચર નવ્ય સમજાય, ઉપરથી એ નવ્ય જાણાય; અંતર આદર ઉપજે અપાર, એ નીરગુણનો છે વેવાર.

૧૨ શીરગુણની પુજા ઉપરથી સજે, નીરગુણની અં
તરમાં ભજે; ચીત રૂપી ચંદન કેહેવાય, એમ તાણાં પુ
ષ્પ લેહેવાય, ૧૪ ધ્યાન ધુપ ધીરજથી કરે, આનંદ
અબીલ જે વરે; ગુલાલ જ્ઞાન રૂપી છે સાર, દીનતા
નો દીપક નીરધાર. ૧૫ શીલ શણગાર શોભે છે
અંગ, ભાવે ભોજનનો છે સંગ; વીવેક વસ્ત્ર કહુછુ
હમો, વીચાર વડે સમજીલ્યો તમો. ૧૬ શ્રધા સુન્ય
સીંહાસન કહુ, મન નીરમલની માળા લહું; સોહં
શબ્દ મંત્ર કેહેવાય, માહા પુજા માહા વાક્યથી થાય.
૧૭ આદર આરતી કરો સહુ કોય, નેહ નીરાંજનની
અરપો સોય; નીરગુણની એ વીધી સહી, વેદ વેદાં
તે વાણી કહી. ૧૮ એ રીતે આરાધન કરો, પરપં
ચે પાપ મનથી પરહરો; અસત અંન્યામા એતો નથી;
સત્યનો સંગી છે સર્વથી. ૧૯ અખીલ વીશ્વનો એ
છે ધણી, જે જન સમજ્યા તેંહેને માણી; આ
જ્ઞાને અલગો અથડાય, તે નીશ્ચે ભવમાં ભટકાય.
૨૦ કહે રેવાશંકર કરજોડ; સદગુરૂથી પોહોંચે કોડ;
સાકાર ભકતી છે જોયા જશી, સમજો નીલગુણની આ,

તરમાં વશી. ૨૧

દુહો શિષ્ય કહે સદગુરૂ સુણો, તમો જક્ત વિ
શે વાક્યાત; સપ્ત ભોમિકા જ્ઞાંનની, તેહેનો કહો મુ
જ વાત. ૧ જ્ઞાંની ત્રણ્ય પ્રકારના, તે બતાવો નાથ;
કીંકરને કરૂણા કરો, માહારે મુસ્તક મુકો હાથ. ૨
દિલ દયા કરી ગુરૂ બોલીયા, તું સાંભળજે નિરધા
ર; તે પુછયું જે પ્રિતથી, તેહેનો કહુ છુ સાર. ૩ મં
ન અચળ કરી રાખજે, તેથી સરશે કાજ્ય; કહુ
તે શ્રવણે ધરો, મ[illegible] માઇક હા[illegible]જ. ૪ રંગ રેહે
ણીનો રાખજે, શું કહું વારંવાર; સ્થિરતાથી વીચા
રજે, સંધે નહીં લગાર. ૫

ચોપાઈ હર્ષ ધરી ગુરૂજી કહે, જ્ઞાંન ભોમિ
વેદાંતે રહે; છીન ભિનથી કહુ છુ હમો, પુછુ તે સાંભ
ળજ્યો તમો. ૧ પ્રથમ શુભ ઇચ્છા જે થાય, પેહે
લી ભોમિ તેજ ગણાય; બીજી મું વિચ્યારણા કહે;
ત્રીજી તનુંમાં માંનસા સહે. ૨ ચોથી સત્તાપતી જા
ણ્ય, પાંચમી અશંસક્તી પરમાણ્ય; પદારથ ભવની
છઠિ હોય, તુરીઆ સપ્તમી કેહે છે સોય. ૩ શિષ્ય

કહે સ્વામિ માહારાજ, દયા કરી સધારો કાજ્ય; હ
વે હેનાં લક્ષણ જે હોય, તે પ્રથક પ્રથક બતાવો સો
ય. ૪ એ ઉદે થઇ તો ક્યમ જાણીયે, કેઇ પેરે હેને
નાંણીયે; તે દયા કરી કેહેજો સંકેત, વેદાંત અનુભ
વનો સમેત. ૫ તારે ગુરૂ બોલ્યા નિરધાર, સાંભ
ળજે તેહેનો વીસ્તાર; વીશય તણો મુકયો જે સં
ગ, ગુરૂ તિર્થનો લાગ્યો રંગ. ૬ કથા ભજ્યન સાંભ
ળવા જાય, ભગવંત સંતપર પ્રીતી થાય; કુબુધિ
કર્મ પરહરે, આનંદ પ્રેમ સુબુદ્ધિ ધરે. ૭ પ્રભુનું ધ્યા
ન ધરે નિત્ય નિત્ય, જ્ઞાંન લીધે ભેદાયુ ચીત; એ
સુભ ઇછાનાં લક્ષણ કહ્યાં, પ્રેમી જનને અંતરમાં
લહ્યાં. ૮ બીજી શુંવીચ્યારણા જાણ્ય, તત્વ વીચ્યાર
કરે પરમાણ; એકાંત્યે જઇ સોધન કરે, કોહુને કો
સંસાર તે સરે. ૯ તનુમાંનસા ત્રિસરી કેહેવાય,
મંનનો પ્રત્યાહાર લેહેવાય; શુધ્ય સ્વરૂપમાં સ્થિરતા
હોય, રાખે નીત્ય સમારે સોય. ૧૦ સતાપતી ચો
થીનો રંગ, ઉદય થયો અનુભવ અભંગ; આત્મ
જ્યુગ દર્શા છે ભલો. જેમ સાધુની તરંગ સાંકળો.

૧૧ અભિમાનથી છુટ્યુ તંન, નીશ્ચય સ્વરૂપમાં વા
જ્યુ મંન; અશંશક્તી તે પાંચમી જાણ્ય, તેહેના લક્ષ
ણ કહું પરમાણ્ય. ૧૨ માહા અનુંપમાં રેહે છે એ
હ, ત્રિલોકનુ સુખ તરણાવત તેહ: છઠિ ભોમ્ય કહુ
છુ ધીર વિવેક કરી વીચારો વીર. ૧૩ પદારથમાં
અભાવજ થયો, ભેદાઇ શ્વરૂપે ગયો: ભાવા નામ
છઠી તે કહી. હવે સપ્તમી કેહેશું સહી. ૧૪ હુંને
તું સંભવતો નથી: જ્યાંહાં જુવે તાં બ્રહ્મ સર્વથી; સ
પ્તમી તુર્યા હેનું નામ, સમજ્યાથી સરશે શહુ કામ.
૧૫ હવે ત્રણ પ્રકારના જ્ઞાંની કહુ, જોતું શમજી અ
તર લહુ વર વરીયાણ વરીષ્ટ છે તેહ, મત્ત ત્રણ્ય જ
ણાનાં એક ૧૬ ભિન્ન ભિન્ન વ્યવહારે ત્રણ્ય, તે તુ
જને સંભળાવુ કંણ્ય; વર તે જીવન મુક્ત છે જાંણ,
સાક્ષી તુર્યિયા તે પરમાણ્ય. ૧૭ માહા મુક્ત અ
ક્રીય કેહેવાય એ રીતે વરીયાણ જણાય; તુરીયા
થી અધીક તે લક્ષ્ય, શમજે રૂડા પ્રમી દક્ષ્ય. ૧૮
લક્ષ ઉપર ગતી નવ્ય કરે, વરીષ્ટતો તેહેને અનુશ
રે; એ વચન પારથ તે જાણો તમો, હવે અધીકા

શી તે કહું છું હમે. ૧૯ અષ્ટાવક્ર વશિષ્ટ છે જેહ, વર લક્ષણના જ્ઞાની તેહ; દત્તાત્રી સુખ દેવ તે જાંણ, વરાપાણ લક્ષણ તે પરમાંણ્ય. ૨૦ શિશવ દેવ બોલે નહીં મુખ, વરીષ્ટ જાણ બ્રહ્મ સાગર સુખ; હવે અવસ્તા કહું છું તેન, તું સાંભળજે કરી નીરમળ મંન. ૨૧ અષ્ટાવક્ર વશીષ્ટ કેહેવાય, જાગ્રતમાં એતો લેહેવાય; દત્તાત્રી સુખ દેવજી જેહ, સ્વપ્ન અવસ્તા જાંણો તેહ. ૨૨ શીશવ દેવ કહું છું વીર, સુશોપ્તિમાં એ ગંભીર; અષ્ટાવક્ર વશીષ્ટ જે કહું, બ્રંહ્મ જળ નાભિ સુધી લહું. ૨૩ દત્તાત્રી સુખ દેવજી જાણ, બ્રંહ્મજળ કંઠે તે પરમાણ્ય શીશવ દેવ બ્રંહ્મ જળમાં ઘરક, જેમ વરસાદે ઢંકયો અરક. ૨૪ એહેવો ત્રણ્ય પ્રકારે નેક, જળ પોવાનું સહુને એક; વેદાંત તણાં કરે આવેર, ત્રણ્ય પ્રકારે સુખમાં ફેર. ૨૫ કહે રેવાશંકર બ્રંહ્મ ભજો, અવિદ્યા મનથી તે સહુ તજો; એક અખંડ અદ્વૈત પ્રભુ જાણ, મોથ્યા માયા તે પરમાણ્ય. ૨૬

દુહો કરજોડિ શીશ બોલીયો, સદગુરૂ પ્રત્યે બો

સ; યોગ કળા કહો પ્રભુ, તે મુજ પ્રત્યે તોલ. ૧ પાં
ચ કલેશ કેહેવાય છે, વેદાંતિ માને જેહ; દુખ દાતા
દળ ફેડજો, કહો કરૂણા કરીને તેહ. ૨ હું તમ સર
ણે આવી રહો, પ્રભુ પ્રગટ પુરાણ બ્રંહ્મ આપ; હું
આજ્ઞાંની રૂપ છુ, ત્રીવિધી ટાળો તાપ. ૩ વિનય વ
ચન તે સાંભળી, સદગુરૂ હરખ્યા અપાર; ધન્ય ધ
ન્ય બુધિ તાહરી, તેં પુછો તત્વનો સાર. ૪ પુછ્યાનો
ઉત્તર કહુ, તું રૂદે રાખજે ધીર; આંનંદ ઉર આંણો
ઘણો, સ્નેહે સાંભળજો વીર. ૫

ચોપાઈ હવે કહુછુ યોગ મહીમાય, તેથી સા
હુ આવાદ્યા જાય; યોગે લક્ષ વાધે છે જેહ, યોગે બ્રં
હ્મ મળે છે તેહ. ૧ યોગ થકી ભવ રોગજ ટળે, યો
ગ થકી પુરાણ બ્રંહ્મ મળે; યોગ કરીને આત્મા જાં
ણ, બુધિ માયા તે પરમાણ. ૨ યોગ સાધે કોઈ સુ
રા જન, તે જીતે પોતાનું મંન; યમનિમ આસન
તે કહુ, સાધો પ્રાંણ અંતરમાં લહુ. ૩ પ્રત્યાહાર ધા
રણ છે સહી, તે ગુરૂ બતાવે તહીં; ધ્યાંન ધરી શમા
ધી કરે, તેથી અખંડ આસન તે ઠરે. ૪ ઈડાને

પીંગળા નાડી જેહ, સુક્ષમણા ત્રીજી છે તેહ; શરૂ
પ આત્માછે અનોપ, ત્રણ લોકનો એ છે ટોપ. ૫ અ
જપાગાયત્રી મન જાણ; જીવ જાય જપે પરમાણ;
આનંદ અમૃત પીશે જે સદા, કલેશ કર્મ વ્યાપે નહી
કદા. ૬ છસે એકવી શહુસ ગાય, સુરતાથી નુરમાં મ
ળી જાય; વાં માંગે ઇંડા જો કહુ, ચંદ્ર દેવ તેમાં તે
લહું. ૭ પીંગલા દક્ષણ અંગે રહે, સુર્ય દેવ તેહેમાંતે વ
હે; મધ્યે સુક્ષમણા અગ્નિ રૂપ, જહાં હાંણ જોત્ય આત્મા
એ ભુપ. ૮ યોગીને મોક્ષની દાતા જાણ્ય, વળી પંચ ધા
રણા પરમાણ્ય; રૂદે માંવી તત્વ નીરધાર, કંઠમાં જળ
નો વીચાર્ય. ૯ અગનો તત્વ તાલુની મધ્ય, [illegible]વમાંહી
વાયુની હદ્ય; બ્રહ્મ રંધ્ર આકાશ ભોગી, અષ્ટ સિ
ધી [illegible]ષા છે યોગી. ૧૦ અજપા જાપએ પોતેકરે, એ
ક ઠાંમ આસનથી કરે; સાંભળી ખેચરી એ મુદ્રા
શાજે પછે જાપ મણવનો જપે ૧૧ વળી જુવે અંતર
ઉતરી, રોમ રોમ રણુકારે હરી; મુલ દ્વાર ચ્યતુરદળ
જેહ; છસે જાપ ગણેશનો તેહ. ૧૨ ઉપરતે ખટ દલ
કહુ તે જાણ, વીધીનો વાસ તેહેમાં પરમાણ; અજ

પા જાપ કહુ સંકેત, ખટ સહસ્ત્ર સુપો સમેત. ૧૩ તેથી ઉપર નાભી કહુ, દશ દલ અંતરમાં લહુ, કમળા પતી તે તેમાં ખરો; ખટ શહસ્ત્ર સાંપી પર હરો. ૧૪ રૂદે પત્ર કહુછું બાર; રૂદ્ર દેવ તેહેમાં નીરધારય, ખટ સહસ્ત્ર અજપા જાપ, સુપો ટલે ત્રીવીધી તાપ. ૧૫ કંઠ મધ્યે શોડશ દલ વીર, જીવનો શીવ જાણી લ્યો ધીર; અજપા જાપ સહસ્ત્રજ સદા, વ્યાધી રોગ વ્યાપે નહી કદા ૧૬ ભ્રગુટીમાં દ્વિદલ સહી. આત્મા જોત જાણો તે તહી, સહસ્ત્ર જાપ થયો તે ઠામ સુરતા લક્ષયથી થાશે કામ ૧૭ શિશ મધે સહસ્ત્ર દલ જાણ; સુધ સનાતન તેહેમાં પરમાણ; સહસ્ત્રજાપ મન સ્થીર રાખસો, સુધારસ સીંધુ રશ ચાખસો ૧૮ દશ વિધી નાદ અનોહદ જેહ, ગગન ગ્રણુ ગરજેછે તેહ, ચીદાન સીંધુ ઘડુલો ખરો, તેમાં તેજ ઉલેચી ભરો, ૧૯ મોહે મરદંગ જંત્ર વાંશલી; શંખ રણશંગ ભુગલ તે ભલી; ભેરી ધન ગરજે વીજલી, અદભુત રંગ ચીત શકે નહી ચલી. ૨૦ મન મૃગ નાદનો રશીયો જાણ, નાદના લોભે ઠરયો પરમાણ. શાધી

યોગને માયા તજે, તેને અનુભવ તરત ઉપજે, ૨૧ ત્રી લોક તણાં તત્વ વીચાર; અનુભવી જાણો નીર ધાર, જનનાં કરમ તે જાણી શકે; આત્મ જ્ઞાની મોહોડે ના બકે; હવે પંચ કલેશ તે કહુ, જો તુ સ મઝી અંતરમાં લહુ. પ્રથમ રાગ પદારથ પ્રીતી જેહ, બીજો દવેશ તીરસ્કાર કહુછુ તેહ, ૨૩ ત્રીજો અભી માન મત તે જાણ, પુરૂ અજ્ઞાંન તે પરમાંણ: વાદ્યા ચો થી ચાર છે ભેદ, તેનો ભીન્ન ભીન કરૂ ઉછેદ ૨૪ અ નાત્મા વીશે આત્મ બુદ્ધી ધીર. અસુચીમાં સુચી બુદ્ધી વીર, દુખમાં સુખ માને શમેત, અનીત્યમા નીતય બુધી શંકેત ૨૫ અશંમતામાં અભીલાખ ઉડાવે જયમ; પંચ કલેશ પુરા છે તમ, કહે રેવાશંકર નીરવાણ;અ ચલ સુખ વીસે જઇ માંહાણય ૨૬

દુહો. અંતર આનંદ તે ઉલટયો, શિસ્યને તે ણીવાર, સદગુરૂ પ્રત્યે બોલીઓ, આંણી હર્ખ અપાર. ૧ સ્વાંમી તમે દયા કરી, મુજ રંક ઉપર કરી નેહ, વૈરાગ્ય છે પ્રભુ કેટલા, મુજ પ્રત્યે કહોને તેહ. ૨ વા સીશણ્ન કહો ચઇતન તણાં, વળી પંચ ક્યાત નીરધાર,

વાદીછે શટ શાસ્ત્રના, તેહેનો ક્હોને સાર. ૪ આનંદ અતીશે પ્રગટચો, સદ્દગુરૂની દેહ, તેં પુછી વાત ઉતમ ઘણી, ભાગુ મન સંદેહ. ૪ નીરમળ મનથી સાંભળો તમે સુજન જન કહુ વાત, ચાર પ્રસ્ન પુછાં ભલાં, તેહેનો કરશુને વીક્ષાત. ૫

ચોપાઈ સદગુરૂ બોલ્યા રૂડી પેરય, છુટી અનુભવની તે લેહેર; વઇરાગ આઠ પ્રકારના કહુ, જો સમજી તુ અંતર લહુ. ૧ પ્રથમ સાધારણ વઇરાગછે જેહ, બીજો કલેશી ક્હુછુ તેહ; ત્રીજો વઇરાગ્ય શમશાને થાય, ચોથો ધુત પર પંચ વારતીક કહેવાય. ૨ સદા ચાર તે પાંચમો સહી, છઠો વીમલ જાંણોં તહીં; સાતમો તીતર તે જાંણ. ક્કડીત આઠમો તે પરમાંણ. ૩ એ મધ્યે ઉત્તમ છે ત્રાણ, સંભળાવુ તુજને ઠાંણ; ક્કડીત વીમળ તીવ્રતર જેહ, સદાચાર મધ્ય છે તેહ.૪ સાધારણ ક્લેશી સમશાંન, એ કનીષ્ટપણે સંભળાવું કાન; શાસ્ત્ર વેદાંતે કીધો ભાગ, વારતીકને કીધોછે ત્યાગ. ૫ હવે ચઈતન્યનાં વિશેષણ કહુ, જો તુ સમજી અંતરમાં લહુ; પ્રથમ સામાન્ય તે જાંણો વીર, આહં શબ્દ

નણ શોખમાં ધીર. ૬ નીર વીકલ્પમાં એતો ખરૂ, બીજુ વીશેષ વિશેષાણુ નાંમ તે ધરૂ; આહં અહું પ્રંમ્યા સ્મી થાય, કલ્પીત નીષેશ ત્રીજુ કહેવાય. ૭ દેહ વોપે આયોપુ જાંણુ, ત્રણ પુરાં શ્યાં પરમાંણુ; હવે પંચ ક્ષાત કહુછુ હમો, ભાવ સહીત સાંભળજો તમો. ૮ મીમાસાવાળો પ્રભાકર કહે, અનાદ્રસં જગત [illegible]: પ્રવાહ રૂપ જગત નીરધાર, એ મીમાસાનો છે શાર. ૯ બીજો અંન્યથા ખ્યાત શંકેત, ન્યાય શાસ્ત્ર માંને શમેત; જો શર્પ શાચ્યો છે જેહુ, તો નિસ્ચે જે વારમાં તેહુ. ૧૦ શાચુ રૂપુજે છત્યમાં શહી, તો છીપમાં ભ સે છે તહીં; [illegible] જો આત્મખ્યાત તે કહુ, ચાર વાકના મત્તમાં લહુ. ૧૧ દેહને આત્મા માને શદા, પ્રતક્ષ પ્રમાંણ વાદી તે તદા; ચોથો અશત પ્રતીત છે ખ્યાત, માધ્યમીક મત્તની એ છે વાત; ૧૨ સુન્ય આત્મ વાદી તે રહે, કોઇક જગત કર્તા તે કહે, એ રીત્યે શમજે છે સાર. નિશ્ચ નથી મનથી નીરધાર. ૧૩ પાંચમાં અનિર્વચની કેહેવાય, વેદાંત વીશે જોને લેહેવાય; વિવર્ત વાદી તે જાણય, મીથ્યા માયા તે પરમાણય. ૧૪ આત્મ

વીવર્ત તે વ્યાપક સહી, ઉપાદાંન કારણ તે તહી; ન
ીમત્ય કારણને સંવે કહુ, ત્રણ કારણ એક ઇશ્વર લ
હુ. ૧૫ ઉપાદાન તમોથી થયું, તત્વ ગુણ માંહ્ય
નીમીત્ય તે ગયું; સંવે કારણ રજો સમેત, હવે શટ
વાદી કહુ શંકેત. ૧૬ પ્રથમ તાર્કીક કહુ છુ વીર,
અનુને ઉપાદાંન માંને છે ધીર; ઇશ્વરને માને નિ
મીત્ય, સર્વેની નવ્ય જાણે રીત. ૧૭ બીજો શાખ્ય
નો કહુ વીચ્યાર, ઉપાદાન માયા છે શાર; ઇશ્વરને
માને નૈમીત્ય તે કહે, સંવેને નવ્ય જાણી રહે. ૧૮
ત્રીજો માધ્યામક કહુ તે જાણ્ય, સુન્ય ઉપાદાંન તે પ
રમાણ્ય; ચોથો મીમાશા જાણિ લે શદા, અણુને
ઉપાદાંન માની લે તદા. ૧૯ અદ્રષ્ટને નીમીત્ય તે
કહું. જગકર્તા શાચ્યો કોઇ લહુ; પાંચમો ચ્યારવાક શ
મેત, અણુ ઉપાદાંન પાંચે શંકેત. ૨૦ છઠો જૈન કહુ
છુ હમો, અશત્ય શત્ય રહીલયો તમો; હેવું ઉપાદાન
જાણેખરૂં, બલિ આવ્યો જગત થઇ શરૂ. ૨૧ માટે
શતવાદી અશત્ય તે જાણ, વેદાંત તે શાચો પરમાંણ
ઉપાદાંન નઇમીત સંવે છે જેહ; ત્રણનો માલીક ઇશ્વર

છે તેહ. ૨૨ કહે રેવાશંકર તે વળી, વેદાંત કહે તે ભકતી ભલી; સુજન જન વિચારી જુવો, મનમાંથી અવીદ્યા ખુઓ. ૨૩ માત હરીથી ભકતી શાજુ, શદગુરૂ મોહોટા ને ભજુ; ભાઇશંકર પીતાનું નાંમ, શુધ્ય શીવપુરમાં મા હારો ઠાંમ. ૨૪ નવિન પક્ષય શ્રી ગોડની નાત્ય, અક નાપલર્ના છે વીક્ષાત; શંવત ઓગણી ઓગણ ચાલી કહું, કાર્તીક વધ છઠ શુકર લહુ. ૨૫ તઠ માહારૂ પાંતરીશ છે વળી, કારશમોરિયાની શોભા ભલી; શ્રી ક્રશ પુત્ર મુજ પર છે સાહાય, મધ્યાન તે બુટિયા કેહેવાય. ૨૬ વડેલીયાને ગોર જે કહુ, અતિ આનંદમાતે સહુ લહું; હવે મલીને છોછે થડ, એ વીધીયે માહારૂ છે તડ. ૨૭ મુજથી નાહાનો મોતીરામ ભ્રાંત, દેવરામ લઘુ વીક્ષાત; ત્રણ્ય ભ્રાતમાં હું છુ મુખી, સદગુરૂ ક્રપાયે થો નિત્ય સુખી. ૨૮ ઇતિ જ્ઞાંન દીપક ગ્રંથ સમાપ્ત.

અથ. કકો લીખ્ય તે. કકા કરવુ રૂડુ કામ, જૈ બેશો સદગુરૂને ધાંમ; સ્થીર મંન રાખો સમેત, ગુરૂનું ધ્યાંન ધશો સંકેત; સનકાદીક પામ્યા સ્વમેવ, કકા ક

...ી ગુરૂની શેવ. ૧ ખખા સંશારનો ખોટો ખેલ, હરિ સંઘાત્યે રાખો મેલ; કાંમ ક્રોધ મેહેલો સર્વથા, હરિ કીરતન સાંભળીયે કથા; ઘાંણીયે પીલી કાહાડ શો તેલ, ખખા સંસારનો ખોટો ખેલ. ૨ ગગા જ્ઞાંનની કરજે વાત, જે સંતે કહું સાક્ષાત; મદ મચ્છર મેહેલો પરહરી, ધ્યાંન રૂદેમાં રાખો હરિ; સદગુરૂ કેહે છે સાક્ષાત, ગગા જ્ઞાનની કરજે વાત. ૩ ઘઘા ઘુડપાણું છે જેહ, અંત્યે તો નહીં છાજે તેહ; માટે કહુ છુ તે સર્વથા, હરિ વીના કાઇ બીજુ નથી; ધ્યાંન ધારણથી નવ ધરે તેહ, ઘઘા ઘુડપાણું છે જેહ. ૪ નના જગત નારીને વસ્ય, તેથી છે હરી પરવશ્ય; નારી તો નર્કની છે ખાંણય, મોહી પડ્યા તે છે અજાણ્ય; મોહ મુમતાને તે છે વશ, નના જગત નારીને વશ્ય. ૫ ચચા ચેતો વેગેં કરી, સ્થિર મનથી ભજજો હરિ; નિર્ભે પદતો પાંમશે તેહ, સંસાર સમુદ્ર તરસે એહ; માનશે તો એ છે ખરી, ચચા ચેતો વેગે કરી. ૬ છછા છાક પણ તું કરજે દુર, પ્રભુ પ્રતાપે રેહેસે નુર; માટ્યે લ્યો ગુરૂનો ઉપદેશ, તેથી

સુઝતો સંતનો દેશ; પ્રેમ રસનો આખરો કુર, છછા છાક પણું તું કરજ્યે દુર. ૭ જજ્યા જનમનું બહુ છે દુખ, ભજયન વીના તો રેહેશો ભુખ; વારંવાર જઠરામાં આપ, તે દુખનું સોજે કાપ્ય; એ તો કહ્યું છે સંત મુખ, જજા જનમનું બહુ છે દુખ. ૮ ઝઝા ઝેરતો મનનુ ટાલ્ય, હરી મળવાનો મારગ ઝાલ્ય; મુમતા રૂપિયો મેલજ જશો, તેથી તાહારૂ કારજ થસે; અખાડા નંદી દેહમાં ભાળ, ઝઝા ઝેહેર તો મનનુ ટાળ. ૯ નન્યા નાંણુ છે નાંમનુ, અંત્યે કામ છે તેહનુ; મિથ્યા ધારવી મનની હાય, અંત્યે નરકમાં કાયા જાય; જિવ્યુ જાંણછું તેહનુ, નંન્યા નાંણુ છે નામનુ. ૧૦ ટટા ટાણું આવ્યુ છે સાથ, બીજીવાર નહીં આવે હાથ; માટે ઠેકથી રાખો પ્રેમ, ચીતથી ઓળખો પુરણ બ્રહ્મ; વેગે ભરીયે તેહેને બાથ, ટટા ટાંણુ આવ્યુ છે હાથ. ૧૧ ઠઠા ઠાંમમાં કરીયે વાસ, થઇ રહીયે સદગુરૂના દાસ; જ્ઞાંન રૂપિયા કરીયે હાર, તો ભવ તરીને જઇયે પાર; ચેતીને જે કરશે આશ, ઠઠા ઠામમાં કરીયે વાસ. ૧૨ ડડા ડગમગ મનનુ કાહાડ્ય, એ

ડી દ્રઢ સંસારનો રાડય; સંતોષ રૂપીયુ ઉદર ભરે, તે જ
ન પુરાણ બ્રહ્મને વરે; જ્ઞાંન વિના તો મિથ્યા હાડ, ડડા
ડગમગ મનનુ કાહાડય. ૧૩ ઢઢા ઢંગતો તાહારો ગયો,
અજ્ઞાંનમાં તુ બેશી રહયો; જોત હવે લાગે છે વાર, જ
મના કીંકર દેશે માર; હવે ભજનનો સમે થયો, ઢઢા
ઢંગતો તાહારો ગયો. ૧૪ રેંણા રણમાં તુ તે રહ્યો પ
રવરતીમાં બેશી રહયો, નીવરતીથી રેહેશે શુદ્ધ; પરવ
રતીથી જાશે બુધ, રાત દીવશ મુમતામાં રહો; રેણાં રણ
માં બુડી રહયો. ૧૫ તત્તા તત્વ છે નીરધાર, તે પદને
તુ મુઢ વીચ્યાર; અંતસ્કરણમા રાખીયે આપ, ત્યારે
રેહેશે તાહારૂ માપ; ગુરૂ ગમથી કરે વીચ્યાર, તતા તત્વ
છે નીરધાર. ૧૬ થથા થોડામાં છે ઘણુ, ઘટમાં બોલે
છે તે તણુ; તેહેને ઓળખ્યેથી સરશે કાજ્ય, સમજેથી મા
યા છે તાજ્ય, માંહ બોલે છે તે ઓળખ્યા તણુ, થથા
થોડામાં છે ઘણુ. ૧૭ દદા દોહલા છે તે દીન, સાચુ
માનજો સરવે જન; દયા ધર્મ વીના જે દેહ, તેહેને ક
હે પાપી સુરીનર જયેહ; ભજન કરો કહુછુ નીશ દીન
દદા દોહીલા છે તે દીન. ૧૮ ધધા ધ્યાંન ધારણથી

ધરે, વિષયરૂપી બીજ પરહરે; પાંચ ચોરને વેગે માર, અંતઃકરણથી કરો વીચાર; સદગુરૂ ઉપદેશ રાખો ખરે, ધધા ધ્યાંન ધારણથી ધરે. ૧૯ નન્યા નિરમળ છે તે નાંમ, ગુરૂ મળેથી મળશે ઠાંમ; ચિતથી સમઝી રાખો ટેક, ગુરૂ ગોવીંદને સમઝો એક; મનથી મુકય માયાની હાંમ, નન્યા નીરમળ છે તે નાંમ. ૨૦ પપા પ્રિત્યે ઓળખો પરબ્રહ્મ, તો જનમ જનમનાં કાપશો કરમ; પુરશોત્તમ ઓળખો ભરપુર; તેથી કાળતો જાશે દુર, સંત વચન સમઝોને મરમ; પપા મીત્યે ઓળખો પરિ બ્રહ્મ. ૨૧ ફફા ફુલ્ય ચોડેરી કરય, કબુધ્ધિનાં કાટલાં પર હરય; ફેલ ફતુર નીવારો આજ, મુઢ નર તુ સમઝને આજ; જો સંતની થાય પુરણ મેહેર, ફફા ફુલ્ય ચોડેરી કરય. ૨૨ બબા બળતો જઠરા માંહ, ઘણી સ્તુતિ કરતો તાંહ; નાથે દયા કરીને ઝાહાલ્યો હાથ, મુઠ મતી ચાલ્યો સંસારી સાથ; ઘુચાયો મદ માયા માંહ, બબા બળતો જઠરા માંહ. ૨૩ ભભા ભુલ્યમાં તુતે ભમ્યો, સદગુરૂને ચરણે નવ નમ્યો; સંસાર સમુદ્ર તરયા સંજોગ, સદગુરૂ સાથે લે વૈ

ભોગ. ભાગવત વીના કોઈ નથી શમો, ભભા ભુવનમાં તુંતો ભમ્યો. ૨૪ મમા મનથી રાખો પ્રેમ, સાધે તે જો પુરણ પ્રેમ; મદ મછરમાં રહેશો આપ, જીવીથી શોહેવા પડશે તાપ, મનથો મુકીદયો અધ્રમ, મમા મનથી રાખો પ્રેમ ૨૫ યયા યરૂરપણાનુ કાંમ, અંતે શાં ભળશે તુજને રાંમ; માટે ચેતો આગળથી, અંતે તમો રહેશો તેમથી. હરી સંગાથે રાખો હાંમ્ય, યયા યરૂરપણાનુ કામ. ૨૬ રરા રાંમથી રાખો હેત, અંતે આવસે તે સંકેત; નાંમ રૂપીઓ લ્યો આધાર, તો તરી આવસો પેલી પાર; ગુરૂ ગમે સજી સમેત; રરા રામથી રાખો હેત ૨૭ લલા લોભની તજને આશા, થઈ રહેજે પ્રભુનો દાશ; મીથા મોહના મોજા ભરે; તોથી કાંમ તાહારૂં નવ્ય સરે, ગુરૂ પ્રતાપથી કહેછે દાસ, લલા લોભની તજને આશ. ૨૮ વવા વીઠલ વરને વરો, તેથી કાળ તો થાશે પાધરો; બ્રહ્મ ચીન્હેથી તું છુ શીવ, કોટી જન્મે નથી જીવ; ગુરૂ ઉપદેશને સાચો કરો; વવા વીઠલ વરને વરો. ૨૯ શશા શાંન વીના અનૂથ, સમજણથી સરશે સૌ અરથ; ધરે ઉપદેશ નાર

દનો સહયો, તારે તે અવીચળ થઇ રહ્યો; ધ્યાનધરસે કોઇક શમરથ; શશા શાંન વીના અનર્થ ૩૦ ષષા ષરેષ રીછે વાત, જે સંતે કહ્યુ સાક્ષાત; મન મીથ્યા દોડાવે જ્યમ, તો નરક ખાંણમાં પડસો ત્યમ; સંત તણી ન વ્ય જોશો નાત્ય, ષષા ષરેષરીછે વાત. ૩૧ સસા તુ તો થાને સુર, મોહરૂપી દરીઓ ભરપુર; વૈરાગ્ય નાવમાં બેશી કરી, વેગે પેલી પાર ઊતરી; સંત પ્રતાપે જમ શો કુર; સસા તુતો થાને સુર. ૩૨ હેંહા હુશથી રા ખો મંન. ગુરૂના દેહનાં કરવાં જતન; ગુરૂ ઇશવરથી જાણો અધીક, સમજે કામ તો થાશે ઠીક; જ્ઞાન રૂ પીયો વરસાવો પરજ્યન; હેહા હુશથી રાખોં મન ૩૩ અયા એ તાહારૂ અજ્ઞાંન, હજુ ન આવી તુજને શાં ન; વિવેકી રહે અછયો દેહ, તેહેને નિરખી કરોને નેહ; તાર વીના નહીં તાહારૂ માન્ય. અયા એ તા હારૂ અજ્ઞાંન. ૩૪ ઉ ઉગ્યાં છે દુખનાં ઝાહાડ, માટે કામ ક્રોધને પછાડય; તેથી લોભ મુમતાને કાઢાડય, દે હ સાથે કરે છે રાઢાડય; હરિ મળવાને હાડય જ પાડય, ઉ ઉગ્યાં છે દુખના ઝાહાડ. ૩૫

શ્રી સીધે કામ કરજો હમતણું, પદારથ ચહુછુ ભ ગવત તણું; કકાનો રસ છે આંત્રસ, બારાખડી અક્ષ ર છત્રીસ; કકો ભણેથી સમજણ પણુ, શ્રી સીધ કા મ કરજો હમતણું. ૩૬ મુજ રંકનો શો છે માપ. સદગુરૂ મોહોટાનો પરતાપ; માત હરકુવેરની પુરણ મેહેર, તેથી ચાલી અનુભવની લેહેર; ભાઇશંકર કે રો છુ સુત, કકો કહયો જ્ઞાંની અદભુત. ૩૭ પ્રભુ પદ ની કરે છે આશ, રેવાશંકર છે નીજ દાસ; ગુરૂ પ્રતાપ ની એ છે વાત, નવીન પક્ષ્ય શ્રી ગોડની નાત્ય; શુધ્ય શીવપુરમાં વસુ છુ વાશ, ગુરૂ દેવનો હું છુ દા સ. ૩૮ સંવત ઓગણી ત્રેવીસો આધાર, માહા વ દી સાત્યમને સોમવાર; સરવે સંત કરજ્યો માહારી શાહાય, ભજન કરવા મુજને આવે હાય; મનનો મો હ તો મિથ્યા વદ્યો, તેથી કકો પુરો થયો. ૩૯

અથ ભજન લીખ્ય તે. રેવા મનને રોહેણીમાં ખીયે. મન મીથ્યા કરે ઉતપાત; રેવા મનને રેહ ણીમાં રાખીયે. ॥ ટેક ॥ મન દોડી દોડી ફાલો ભ રે છે, મોહો માયાની પાશ; અંત સમે કોઇ અર્થની

આવે, પછે થશો નિરાશ. રેવા મનને૦ ૧ મંન મે
હેવાશી મુજાગ કરે છે, મોહોટમનો નહીં પાર; સ
ત સંગ શાંન સમજો નહીં, તને મરતાં ન લાગે વા
ર. રેવા મનને૦ ૨ વિચ્યાર કરી જુવો પાંમર પ્રાં
ણી, મન મારે સહુ થાય; ભાગવત ભજનમાં ભાવ કે
રી લ્યો, તેથી ભવ દુખ જાય રેવામનને૦ ૩ મંન
મેલા જેથી મોહ પાંમ્યા તે ખાશે જમનાં માર.
અજાંન અદેખાઇ આંખ દેખાડીને સત સંગમાં આં
ણે પ્યાર રેવામનને૦ ૪ કહેછે રેવા સંકર કરજોડીને
શેવો સદગુરૂ નાથ, નીરમલ નેહ કરીને નીહાલો સમ
જો સત સંગ સાથ્ય રેવામનને૦ ૫

આ કાગદઅનુભવ લીખ્ય તે, **રાગધોળ** સ્નેહે સતસં
ગજ્ઞાંન ગ્રહીને શીશ્ય કાગળ લખે ગુરૂનેજોને૦૧ સ્વ
સ્તિ શ્રી વીદેહુ શેહેર માહા સુખસ્થાન બીરાજે જો
ને, ૨ અનેક સરવે ઊપમા લાયક ત્રિગુણાતીત સ્વ
રૂપ જોને, ૩ દયા દીનતા વેદ વીવેક, વીચાર સહીત
સમજો જોને. ૪ જ્ઞાંનને વઇરાગ તિવરતીએ શિવ
ના દાય શાંતી જોને, ૫ સુબુધી સજન સો. સોજે,

શાટ શાસ્ત્ર સઉ શરતી જોને; ૬ અનુભવ આદ્યે સહ્
ન સઉ લખીઆ વિદેહનગ્ર સમસ્ત જોને ૭ લખીતં
ગ પુરણના સંગી સદ ગુરૂ ચરણ ઉપાસીક જોને ૮
રેવા શંકરનો સાષ્ટાંગ ડંડવ્રત સદગુરૂ શરણુ
જોને, ૯

સદગુરૂ પ્રત્યે હુતો જાચુ ભક્તિ વારંમવાર જોને
૧ માયાનો પરપંચ ન પીડે, મને મોહ લોભનો પ્રાર
જોને ૨ કાંમ ક્રોધ મદ મચ્છરનો તે મેલ મુજને ન
અડકે જોને, ૩ દંભ દ્વેશ મુમતા નઠ્ય દેખુ, ઇદ્રી દુર
લભ ગાંહુ જોને, મંન અચલ અખંડ અદ્વૈતમાં અહ
રનીશ આરાધુ જોને. ૫ રેહેણીમાં રહીને રાખો સત
સંગ શંતોષ્ય શીલ જોને, ૬ સુરતા સાધન સજન
સાધો સોહંગ સ્વામી મળસે જોને. ૭ પ્રેમ પદારથ
પારસ પ્રાણી, પુરણ બ્રંહ્મ પોતામાં જોને. ૮ રેવા
શંકરના ઘટ માંહી, સદગુરૂ મોટા બોલે જોને,૯

બ્રહ્મ સનાતન સંદગુરૂને દુખની દુગધા કહુછુ જો
ને, ૧ બીજુ લખવા કારણ એછે; સ્થુલનો ઢંગ રહયો
નહીં જોને, ૨ મગાણાંમાં પોકારજ પડીઆ તે શંભ

લાવુ તમને જોને, ૩ પરથ પેટલ પુરજ માંહી, ખપે નહી માલ જોને, ૪ દેશ હાતાનો શાહુ હાલ્યો, એકા એકી જાય જોને. ૫ ચુપે ચક્ષુમાંથી નાઠો તેજાનો નહી તાર જોને. ૬ નાસા નગરીમાં નહી નુર નીર વડે નહીં ધીર જોને. ૭ કાંમલ કરાણુ દેશ ઊજડ છે તેથી ભ્રાંતી ભરમાં જોને. મુલ દ્વાર નગરીનો રાજા;તે હેનો ઘાટ રહયો નહી જોને. ૮ સદ્ગુણ સંપન શિરજ ડોલ્યુ સ્થીર વડે નહી સ્થીર જોને. ૧૦ ચરણ પુરી નો ચતુરો તે ચુપે ચુકયો ચોટ જોને. ૧૧ હસ્ત પુરી માંનો હીરો, -હૃદય કરી હડતાઓ જોને. ૧૨ એરી ત્યે વિવેકે વીનતી સઊ પગાણાંની અરજ જોને, ૧૩ ચીત ચઇતન ચક્ર વ્રતીની પાશે ફરીઆદ કીધી જો ને. ૧૪ મરજી માફક હુકમ કરસો, તે રીત્યે વરતાય જોને. ૧૫ રેવાશંકરને માપે છે. સદગુરૂ મોટા શમ રથ જોને, ૧૬

સદગુરૂ સંગત્ય જે જન કરસે; તેહેને સોહંગ હજુર જોને; ૧ સમઝયાથી કારજય સઊ સરસે સાર સંગ્રહ કરજો જોને. ૨ ઊંમેદથી અલખ ઓલખવા

આનંદ ઊરમાં આણો જોને, ૩ પરનંધા પરવરતી મુકો; માહા વાકયમાં માહાલો જોને. ૪ ભાવે ભકતી ભવમાં કરીએ ભવ શાગરથી તરસો જોને ૫ ચોરાશીની ચાલજ ચુકો, ચુપે ચીતમાં ચેતી જોને ૬ શાજન શરવે સોધ કરીલ્યોશાચા શરજન હાર જોને કોડ કરી કેવલ પદ નીરખો નેડુ નીરંતર કરીયે જોને. ૯ મનથી મીથ્યા માયા મુકો, મરજીવ્યા થઇ માંહાંણો જોને, શદગુરૂ મોહોટા મોક્ષજ દાતા; શત રૂ ક્ષય કરસે જોને, ૧૦ કરજોડી રેવાશંકરે કોડે કાગદ લખીઓ જોને ૧૧

અથ શ્રી ગુરૂ મહિમા લીખ્ય તે **સાખી**, સમરૂ સદગુરૂ દેવને, તેથી કોટિ વીઘન મટી જાય; પ્રકાશીક બુધ્ધિ આપજ્યો, વરણવું ગુરૂ મહીમાય. ૧ પ્રથમ સદગુરૂ નાથને, ચરણે નમાવી શીશ્ય; અખંડાનંદ સ્વરૂપ શીતળ, જયકત્ત તણા જ્યુગ દિશ. ૨ **છંદ** શદા સેવજ્યો, સદગુરૂ સંત સ્વામી, અભીત્ર વિશ્વ માંહી છે અંતર જ્યાંમી; તેહેને ભજી લ્યો સહુ ભાવ કરીને, નિજાનંદ જાણી જશો બાવ તરીને. ૧ ખાંતું

બહૈ રાખો-પ્રભુ માહારા નાથ; મને ભવમાં બુડતાં ઝા હાલો હાથ; માહારે આશરો છે પ્રભુજી તમારો, દ યા દ્રષ્ટીથી કાર્ય માહારૂ સધારો. ૨ માહા પાતકી છુ હું દિન દયાળ, જાળવજો ગુરૂજી આવે નહીં આ ળ; ભવ ભટકણ ભાગીને સારા કાજ્ય, નામ નિશ્ચે કરી હું બેઠો છુ આજ. ૩ અધર્મી ઘણા અવની માંહી તે નંદે, કુકર્મી અનુભવીને નવ્ય વંદે, કઠોર કુવાકય કરે છે સમેત, નથી જાંણતા મોક્ષ તણા સંકે ત. ૪ હેવા મુઢ પાપી વસે છે અપાર, ન જાંણે તે બ્રંહ્મ સનાત સાર; પ્રવર્તી પરિવારને જાણે સાચું, અદ્વૈત અજ્ઞાંનમાં મગ્નછે ઘણુંકાચું. ૫ મોહમારનાં બંધ ને બાંધ્યા તાંણી, તેથી કામ ક્રોધ મુમત બેઠા જાંણી; લોભ લાભ પુત્રને હાથે રમાડે, તેહેને પુર્ણ બ્રંહ્મ તે અંત્યે રંડાવે. ૬ પુરવના પ્રેમી પ્રાણીને ભક્તિ ટેક, તેહેના મનમાં ગુરૂ ગોવીંદ એક; વેદ ભેદના મર્મને જે ન જાણે, તેતો પ્રેમ પદારથ બહુ તાંણે. ૭ વિવેકે વિચારો નથી ઠાંમ ખાલી, રહ્યા સચરાચરમાં બહુ ભાળી; હેવા છે અચળ અમલ તે અખંડ, માહા

પાતકીને આપે બહુ ડંડ. ૮ સાચા સદ્ગુરૂ શરણે જાચવા આવ્યો, વારવાર ભક્ત કરવા કહાવો; વૈકુંઠ ગોલોક માહારે ન જોઇએ, અજપદ કૈલાસ વાન ન થેય. ૯ સતસંગ કરવા અહરનિશ થાપો, અવિનાશી પદ ભક્તિ તે મુને આપો; નડે નહિં તે કોઇ દુશ્ચીત જરૂર, બાંનુબદૈ પાળીને થાજો હજુર. ૧૦ ગુરૂને પોતે સમતુલ્ય ગણે છે, તેતો જન ચોરાશી માંહી ફરે છે; ગુરૂ સાથે પ્રપંચ વાત બનાવે, તેહેને પ્રભુ રૈરૈ નર્કે ઠરાવે. ૧૧ ગુરૂ જ્ઞાન વિના ફરે જન જ્યાંહી, તેહેને ગુરૂ નાંખે વિના જળ તાંહી; ગુરૂ સાંથે દુશ્ચીત વાકય વદે છે, તેહેને ગુરૂ મુખ સાહીત કાહાડે છે. ૧૨ ગુરૂની શેજા વિશે ચર્ણ ડારે, તે તો પ્રાંણી ત્રિજન્મ સુક્રીત હારે; ગુરૂને જે ગાળ દેઈ ફફળાવે, તેહેને નાથ અઘોર વને ઠરાવે. ૧૩ ગુરૂ સાથે અધીક અભિમાન રાખે, તે તો પ્રાંણી નિશ્ચે ભવરોગ ચાખે; ગુરૂની નીંદ્યા કરી સુણી ચાલે, તે તો પ્રાણી કોળનોળ માંહિ માહાલે. ૧૪ ગુરૂને ચરણે ન નામે શિશ, તેહેની ઉપર પ્રભુ ધરે ખ્રુ

હુ શીશ; ગુરૂને લોપી જે અધીક પુજાય, તે તો પ્રાણી નિશ્ચે નીરધન થાય. ૧૫ ગુરૂને જે ભાવે ભોજન કરાવે, તેહેને પુણ્ય બ્રંહ્મ તે સંત બનાવે; ગુરૂનુ ચરણોદક કરે પાંન, તે તો પ્રાંણિ નિશ્ચે છે મોક્ષજ વાંન. ૧૬ ગુરૂનીજેશેવા કરી સુખઆપે, તેહેનાં પ્રભુ કોટીક કર્મ તે કાપે; ગુરૂની આજ્ઞા પાળે જે સમેત, તે તો પ્રાંણી સદગુરૂ સાથે સંકેત. ૧૭ ગુરૂ મુરજાદા નરાખે જેહ, થશે પ્રાંણી રાનમાં રીછ ગેઝ તેહ; ગુરૂનુ ધ્યાંન ધરે નહીં જન, તે તો પ્રાંણી પાપે પડે જઇ વંન. ૧૮ ગુરૂનુ જે ઉછીષ્ટ ભોજન ખાશે, તે તો જન જરૂર નીરરોગી થાશે; ગુરૂ ગુરૂ જપશે જે પ્રાંણી જરૂર, તેહેને પુણ્ય બ્રંહ્મ સદા છે હજુર. ૧૯ જેણે સદગુરૂ ન જાણ્યા તે પ્રીતે, તપે પ્રાંણી ત્રિવીધ તાપમાં રીતે; નથી જાંણવા વેદનો ધર્મ પોતે, તે તો પ્રાંણી બોળયા જડે નહિ જોતે. ૨૦ પિતા સદ ગુરૂજી હું પુત્ર તમારો સહુ શતરૂ કાંમાદિકથી ઉગારો, જયારે જોર શતરૂનું મુજ પર વાજે; જુવો નિજ શણ ગ્રુ ખાંનુ તે લાજે. ૨૧ વિશ પાંન માતા બાળકનેરે આ

પે, તારે તેહેનેં બીજુ તે કુણજ થાપે; ગરીબનો બેલી
પ્રભુજી સદાછે, હેવી શાખ્ય શાસ્ત્ર વિસે તે રહીછે. ૨૨
તાતજી તમે તંન પાસે બેસાડો, ટાલી દુખને પુત્ર સુખે
રમાડો; નથી કોય જો તમોવિના સહાય, આપે દીલ દ
યા કરી પ્રભુ હોય. ૨૩ અચળ સુખા શીઘ્રતા સદગુરૂ
આપો, કોટી કર્મ વિગન પ્રભુજી તે કાપો, ઘણા સાંમ્ર
થવાંન છો પ્રભુ પોતે, કરો ઉપગાર અવિદ્યા તે ખોતે.
૨૪ ભાવે ભક્તિ કરતાં પિડયા બહુ થાય, તે તો બઈ
બાંનાનુ તમારૂ જાય; સદ્ભિનો વલિ જયાહારે જ્યાંબુક
ખાશે, પ્રભુજી જુવો હાંશી તમારી થાશે. ૨૫ સુરા
નુ વળાવુ જે લેઇને વંદે. તેહેમાં લુટચ થાશે તો જગત
નંદે; પ્રભુજી તમારી સાથ્યે લાગી તાલી, પુરવની પ્રીત્યે
મુજને લેજ્યો સંભાળી. ૨૬ હું તો નવ મુકુ તે સંગ
તમારો, પ્રભુજી તમો ભવમાંથી ઉગારો; નાઠે નહીં છુટો
જસ્યો તમે જ્યાંહી, હુ તો દોડતો દોડતો આવું તાંહી.
૨૭ હુ તો કહુ તમને માયાને સંકેલો, પ્રભુજી કાહાડો
મુગ સાહિત વેલો; હેનાં જોરથી જક્ત તે સહુ સુઝે. ટા
ળોને અવિદ્યા તેથી ભક્તિ સુજે. ૨૮ ઘણા જ્ઞાંનીને

ઓણીયે તે ચુકાવ્યા, દેખી બાંનુ બલવંત તમ ઓાહૈ આવ્યા; મુજ રંકને પ્રભુ કરૂણા તમારી, રાખો નિજ ચર્ણ શિશ તે વીચારી. ૨૯ પ્રભુજી તમો તો ઘણા છો દયાળુ, અભય પદ આપ્યુ તે મુજને છે વાહાલુ; અંન્ય કોંઇ માગુનિ તમારી પાસે, ભક્તિ હિન પાપી તે જ ગ માર ખાશે. ૩૦ જડ જીવ કાંમ ક્રોધને કુટે, મા યા પાસ હૃઇયે થકો નાવ છુટે; હેવા અજ્ઞાંની ભમે છે અપાર, સમઝે નહીં સ્નેહે સદગુરૂ સાર. ૩૧ ખલિમાં ની અધમ અપરાધી અવતરીયા, કોટી કોટી કુકર્મની કરે કરીયા; મોહોટયમને મદ સંતને તે દમે છે, ગી રયા સાખ્યમાંહી હુકારા ભરે છે. ૩૨ હેવા છો અધર્ મી ઘણા જીવ જાડા, જર જોરમાંહી એ મારકણીઆ પાડા; નથી જાંણતા મરણનો ભય માથે, દાંન પુન્ય ક રતા નથી કંઇ હાથ્યે. ૩૩ હવે સ્નેહથી સદગુરૂ પાસેમા ગુ, આપો અવીચળ જ્ઞાન કરી જાગુ; ભાવે ભવમાં ભક્તી કરવાને થાપો, નેહે નીરગુણ તે પદ મુને આ પો. ૩૪ સદગુરૂ મોહોટા બોલ્યા ઘટમાહી, તેહેવો અનુભવ લખ્યો છે તાંહ્યાં; સજન સહુ શોધ કરીને વી

ચારો, વેદ વાકયનો ધર્મ હઇયે તે ધારો. ૩૫ અનુભવ અર્ક ઉદે કરો અંગે, સદગુરૂ મુજને સદા લેજ્યો સંગે; કરજોડીને રેવાશંકર કહે છે, સદગુરૂ શરણે સદા એ રહે છે. ૩૬ શીવપુરનગરે વસુછુ વીક્યાત, નવીન પક્ષ્ય શ્રી ગોડ તણી હુ નાત્ય; સંવત ઓગણી એકતાલો કહયો છે, શુભ માસ માઘ તે મનથી લહયો છે. ૩૭ તીથી પડવો શુકલ પક્ષ શની તે, કરયો સદગુરૂવે અનુભવ તે ઉદોતે; શીખે સાંભળે જે પ્રાંણી હર્ખ પ્રીત્યે, તેહેંને પુર્ણ બ્રંહ્મ તારે ભવ રીત્યે. ૩૮ **સાખી** સાચુ પદ નીરગુણ છે, રટજ્યો વારંવાર; જ્ઞાંન તણો ભંડાર છે, વેદ તણો છે સાર. ૩૯ સ્નેહે સદગુરૂને ભજે, અથવા નરકે નારય; કેહે રેવાશંકર સહી તેહેનુ ભાગ્ય અપાર. ૪૦ સંપુર્ણ.

અથ વસંતના ખ્યાલ લીખ્યતે. હાં તમે વીવેકે વીચારો કંથ કાંહાંનુડા શોહાગી. ॥ ટેક ॥ લટકે લાડીલા તમને લાડતે લડાવુ હેત હરખ હઇયામાં વધારૂ, દાહાડી કાંના વીવેકે ૧ હાં તમે વીવેકે૦ રીત્યે પ્રીત્યે સંગ રંગ સત સંગ શોહાગી. અલગી કરોને

અવીધા માહારી કાંહાના૦ ૨ હાં તમે વી૦ નંદ કુંવર નવધા, સમઝાવીને આપો. પ્રેમે કોટી કોટી કુકમ માંહારાં કાપો કાંહાંના૦ ૩ હાં તમે૦ દયા સાખી દીલડામાં રાખીને નીહાલો, દુનીયા તે દાશ ભરી દ એ, કાંહાંના૦ ૪ હાં તમે વી૦ સ્નેહે સદગુણ ભ કત સાસુ તે હમારી. સુબુધી નીરમળ નાણદી સા . કાંહાંના૦ ૫ હાં તમે૦ સાધન સ્વરૂપી સસરો મા હારો તે બીરાંજે. જેઠ જીવ શીવ એકતા જુવે કાં હાંના૦ ૬ હાં તમે૦ સુધ્ય ચઇતન સારી મતી જે ઠાણી કહે છે માહા વાકય મંત્ર મનમાં રહે છે કાં હાંના૦ ૭ દાતાર દીનતા માહારો દીયર દયાળું, અં તરમાં દેરાંણી દુરલભ દ્રષ્ટી કાંહાંના૦ ૮ પ્રેમનો સ નેહી, પુરણ બ્રંહ્મ વર માહારો, સદા શુરતા વહુને શરણે રાખો કાંહાંના, ૯ સદગુરૂ મોહોટા મારા દ યાલુ સમરથ છે રંક રેવાશંકરના ઘટમાં બોલે કાં હાંના, ૧૦

હાં આવો આનંદમાં અલબેલા આજ અંતરમાં રમાડું ॥ ટેક ॥ આધ એક અદ્વૈત બ્રંહ્મ પુરણ બ્રં

હ્મ શોહાગી. નાથ નીરમલ નેહ કરી નીરખુ આવે।
આ૦ ૧ હાં આવો આસુધ્ય સનાતન અમલ અચ
લ અખંડછો કીડી કુંજર વીશ્વમાં વ્યાપીક પોતેઆ
વો આ૦ ૨ હાં આવો આ૦ ઓહંગ શોહંતદ રૂપ
તેજ તત્વ ત્રણમાં, ત્રગુણતીત પોતે કાહાવો આવો
આ૦ ૩ હાં આવો૦ સ્નેહે શતસંગ શાંન માહીંતે
બીરાજ્યા. આદર અનુભવમાં પોતે આવ્યા; આવો
આ૦ ૪ હાં આવો અભીલાખ કરી અલખ અંતર
માં ઓલખજો. તજી ત્રીપુટી તુરીયાપર જોજો આ
વો૦ ૫ આવો૦ વેદ ભેદ મરમ જાણી, મનમાં મા
હાલો, તરવેણી સંગમ તનમાં તાણો. આવો૦ ૬
હાં આવો૦ સટ ચક્ર વેધી સાર સપ્તમાં વીચારો ની
રમલ નુર નેહે નીરખો આવો૦ ૭ હા આવો૦ સ
ત્યનુ સ્વરૂપ એક સચરાચર બીરાજે, ભાવે ભજી
લ્યો, પુરણ બ્રંહ્મ ભવથી તારે આવો૦ ૮ હાં આ
વો૦ સદગુરૂ મોટાની કરૂણા થઇ મુજને, શોજે શતસં
ગમાં અનુભવ ખીલ્યે આવો૦ ૯ હા આવો૦ કરજો
ડી રંક રેવાસંકર તે કહે છે પ્રેમી પરખો સદગુરૂવ

ટમાં બોલે આવો૦ હાં આવો૦ ૧૦

વસંતના પદ. હો સજન સમજોરે સજન સમજો હો સમજો મનમાહે વીનોદ કરીને વસંતમાં સજન સમજો. ॥ ટેક ॥ હાંરે વાલા પોતે પુરણ બ્રંહ્મ પ્રગટ થયા પ્રેમી પરખો૦ હો પ્રેમી પ૦ હો ઉલટ આણી અપાર વીનોદક૦ ૧ હો સજન૦ હો શમ૦ હાંરે વાલા વેદ ધરમ ઢંકઇ ગયો તેથી પ્રગટ્યા હો તથી૦ હો કરવા પ્રેમી પાવંન વીનોદ૦ ૨ હો સજન૦ હો સમ૦ હાંરે વાહાલા આનંદ અનઘટ આદવઇતછે કરતા કેવલ. હો કરતા કેવલ૦ હો કરો કરૂણા અપાર વીનોદ૦ ૩ હો સજન૦ હો સમજો૦ હાંરે વાલા શત્યે શોહુંગ સોભી રહ્યા સતસંગે હો શત. હો ક્ષરા તીત નીરધાર વીનોદ૦ ૪ હો સજન૦ હો સમ૦ હાંરે વાહાલા ઓંકાર આનાદી અખંડછો પ્રભુ પોતે, હો પ્રભુ૦ હો પ્રભુ પ્રાણ આધાર; વીનોદક૦ ૫ હો સજ૦ હો સમજો૦ હારે વાહાલા સચીદ શુખમય સ્વરૂપ છો પુરણ પ્રીત્યે હો પુરણ પ્રી૦ હો આદે આપ્રાણ રહીત વીનોદ૦ ૬ હો સજન૦ હો સમ૦ હાંરે-

વાહાલા નેહે નીવરતીએ વશ કરયા વીશ્વમાંહી. હો વીશ્વમાં૦ હો નીરજન નાથ, વીનોદ૦ ૭ હો સજ ન૦ હો સમ૦ હાંરે વાલા અધમ અપરાદો અવતરી યા અવની માંહી, હો અવની૦ હો કરો અજ્ઞાન ના શ વીનોદ૦ હો સજ૦ હો સમજો૦ ૮ હાંરે વાહાલા સદગુરૂ મોહોટા મુને મળ્યા તેથી સધરૂં હો તેથી સ ધ૦ હારે રેવાશંકર ગાય, વીનોદ૦ ૯ હો શજન૦ હો સમ૦ ૧

હો મન મારોરે મન મારો, હો મારો ગુરૂનું હથી આર; માહા વાકય મર્મના મારથી મનમારો. ॥ ટેક ॥ હાંરેકો કોઇ સદગુરૂ શાંન ગ્રહણ કરો તેથી સધરે, હો તેથી સધરેરે તેથી સધરે; હો સધરે સંપુરણ કા જય. માહા વાકય મર્મ૦ ૧ હો મન મા૦ હો મારો ગુરૂનું૦ હાંરે કોઇ અંતરજ્યાંમીને ઓળખો ઘટ માં હી, હો ઘટ મા૦ હો અલખ અલગો ન થાય. મા હા વાકય૦ ૨ હો મન મારો૦ હો મારો ગુરૂનું૦ હાંરે કોઇ મદ મછરનેરે મુકીને સુન્ય માહાલો. હો સુ ન્ય માંહા૦ હો પામ્યા મર જીવ્યા માન્ય માહા વાકય

મર્મના. ૩ હો મન૦ હો મારો ગુરૂનું૦ હારે કોઇ સુરા પુરા સાધો જ્યોગને જયક્ત માંડો, હો જયક્ત મા હીરે જયકત માડી; હો તેયો થાશો તદ્રુપ માહા વા૦ ૪ હો મનમા૦ હો મારો ગુરૂનુ૦ હારે કોઇ સજ્યન સુરતા કરો સ્નેહથી નુર વરસે, હો નુર વર૦ હો વર સે સહસ્ત્ર દલ માંહે માહા વાકય. ૫ હો મન મા૦ હો મારો ગુરૂનુ૦ હારે કોઇ મોહ મર્દન કરો મનથી મોહે ટયમ આવે, હો મોહોટય૦ હો મળશે અવીચલ જ્ઞાન માહા વાકય. ૬ હો મન મા૦ હો મારો ગુરૂનુ૦ હા રે કોઇ સાચા સદ્દગુરૂ શોધજો તાપ ટળશે, હો તાપ ટ૦ હો થાશે ચોરાશી માપ્ય માહા વાકય. ૭ હો મન૦ હો મારો ગુરૂનુ૦ હારે કોઇ વૈરાગ્ય નાવમાં બેશજ્યો હરખ આણી. હો હરખ આંણી૦ હો થાસે નીજધા મ વાસ માહાવાકય૦ ૮ હોમનમાં૦ હો મારો૦ હારે જુવો સદગુરૂ મોહોટાની મહેરછે મુજ ઉપર; હો મુ જ૦ હો છુટી અનુભવની લહેર. માહા વા૦ ૯ હોમ ન મારો૦ હો મારો ગુરૂનું૦ હારે રંક રેવાશંકર કહે રંગમાં સંગ સાચો હો સંગ સા૦ હો પયા પ્રેમે પગ

૮ મહા વાકય૦ ૧ હો મન મારો૦ હો મારો ગુરૂ નુ હૃ૦ ૨

હો કોઈ સમરોરે કોઈ સમરો, હો સમરો સદગુરૂ નાથ સ્નેહ શતસંગ; શાંનથી કોઇ સમરો. ॥ ટેક ॥ હાંરે કોઈ સુરતા સાધન કરી સાધજ્યો સોહંગ મળશે, હો સોહંગ૦ હો મળીશે આનંદ ઉધાર; સ્નેહે સતસંગ શાંનથી કોઈ સમરો. ૧ હો કોઇ સ૦ હો સમરો સદગુ૦ હાંરે કોઈ વાચા અરથ મુકી દેઇને, લક્ષ ઝાહાલો; હો લક્ષ ઝા૦ હો માહાલો સુખ સાગર માંહ. સ્નેહે સ૦ ૨ હો કોઈ સમ૦ હો સમરો સદગુરૂ૦ હાંરે કોઇ નીરગુણ નાથને નીરખો નેહ આંણા, હો નેહ૦ હો હર્ખ હૈયે અપાર, સ્નેહે સતસંગ ૩ હો કોઇ સ૦ હો સમરો૦ હારે કોઈ જોતીરૂપ જુવો, જોગતી જન્મ સુધરે. હો જન્મ સુ૦ હો સુધરે સર્વ કાંમ સ્નેહે સતસં ૦ ૪ હો કોઈસ ૦ હો સમાંગસ ૦ હાંરે કોઈ તત્ત્વ તપાસો ને તંનમાં ટેક રાખો, હો ટેક રા ૦ હો રંગ રોહેણીની માંય સ્નેહે સત ૦ ૫ હો કોઈપ્ર ૦ હો સમરો ૦ હાંરે કોઇ આરે ભગતી કરો ભર

માં ભય ભાગે, હો ભય ભાગે૦ હો ભાગે આત્રાણ આ ડય સ્નેહે સતસંગ. ૬ હો કોઇ સમરે૦ હો સમરે૦ હાંરે કોઇ પ્રેમે પુરણ બ્રહ્મ પરબ્રહ્મ માંગી મોલ્યે, હો માંગી હો સાચા સર્જન હાર સ્નેહે સતશં૦ ૭ હો કોઇસ૦ હાંરે કોઇ શઠ ઉરમાં મટાડીને મદ મુકો, હો મદમુ૦ હો મુકો અંન્યા અધરમ સ્નેહે સતસંગ૦ ૮ હો કોઇસ૦ હાંરે સદગુરૂ મોહોટા માહારા મુસ્તક પર બીરાજે, હો બીરાજે; હો જુવો સજન જરૂર સ્ને હે સતશંગ. ૯ હો કોઇસ૦ હાંરે રંક રેવાશંકરને રે નાથને નેહ નીરખો; હો નેહ ની૦ હો થયા પ્રેમે પર ગટ સ્નેહ સત સંગ શાંનથી કોઇ સમરો ૧૦ હો કો ઇ સમ૦ હો સમરો સદગુરૂ નાથ સ્નેહ સત૦

અથ જ્ઞાંન પ્રકાશ લીખ્ય તે **સાખી**, સત્યે સો હં સદગુરૂ શમરૂ સચીદ રૂપ; સુખદાઇક પરમાત્મા તમો ત્રણ્ય લોકના ભુપ. ૧ તમો દીન તણા દાતાર છો, અંતર જ્યામી છો આપ; મને નીરભંય પદ તે આપજ્યો, નીજદાસ જપે છે જાપ. ૨ અતિ આનં દ અનુભવ આપીને કરો પ્રકાશ, નીરમળ બુધિ આ

પજ્યો; વરણવું જ્ઞાંન પ્રકાશ. ૩

છંદ ભજ્જે શહુ મેંમે પુરાણ બ્રંહ્મ નામ, તેથી મ
ળે ઉત્તમ અવીચળ ઠામ; સોહં સચરાચરમાં છે આ
પ, સોહં સોહં જપે પોતાનો જાપ. ૧ પોતે સદગુરૂ
ને પોતે શીષ્ય માંહી, થયા તસ્કરને બેહુ રૂપ તાંહી;
પોતે ભુપ સુર તે નુર કહ્યું છે, જુવો રંગ સગને રં
કે લહુ છે. ૨ દાતા દીનને દાનવ માંહી પોતે, ઝાડ
પાહાડ માંહી રહ્યા છો જોતે; નથી નાથ વીના કહી
ઠામ ખાલી, બાંહ્યા ભીતરમાં રહ્યો સર્વે ભાળી. ૩
કોઇ તો ભજે છે દેવી તદરૂપ, કોઇને તે નિશ્ચે છે
શંકર ભુપ; ઘણાએક તે ગણનાથને પુજે, કોઇકો ક
હે છે સાચા રામ સુજે. ૩ વળી કેટલાએક કૃશ્ન કહે
છે, કોઇ પીર પેઘંબરને લહે છે; કોઇ કોઇ તે અ
ન્ય દેવને માને, મતા મત્યમાં જુ જુવા છે નિશાંન. ૫
કોઇતો કહે છે અજપદ સાચુ, કોઇતો કહે છે હુતો સુ
યં રાચુ વળી કોઇ લોમા નારાયણ ભજે છે; કોઇ ક્ષીર
સાગર શેસે રહે છે. ૬ વળી કોઇ અગ્ની શેવે ની
રધાર, બીજા કોઇને અન્ય દેવ છે સાર; અધમ માં

ણીને બીજા મેલા છે દ્દ, કોઈક તો કરે છે જલ સ્થળે શેવ.૭ હેવીજક્ત જુઠીમાં નહીરે વીવેક, જાંણે ન હી શાચા પુરણ બ્રંહ્મ એક; અવીનાશી કરતા પુરાણ બ્રં હ્મ જાંણો ત્રણ લોકનો માલીક છે એ શાણો. ૮ નથી એ વીના બીજોલાગુ હાર, જુવો વેદ વીશે કહયો છે શાર; વીવેકે વીચારો વેદાંતે કહયો છે, કીડી કુંજરમાં હી પોતે રહ્યો છે. ૯ તેહેને ઓળખીને કરો શહુ સ્નેહ, અંતરજામી પોતે પ્રકાશીત એહ; પય ઓઠે દધી દહી ઓઠે ધ્રુત, ભાગ ત્યાગ કરો ઓળખાશે ત્રત ૧૦

શ્રી શદગુરૂ શત્ય છે. અથ માહારાસની ગરબીયો લીખ્યતે, સૈહીયર શાન સમઝીને ચાલો સહુરે જ્ઞાંન ગોકુળ કરીયે. ૧ આવો આનંદમાં હેતે લહુરે જ્ઞાંન ગો૦ ૨ સ્નેહે સુરતા શહીયર શાધો શહુરે જ્ઞાંનગો૦. ૩ નેહે નીવરતી તે પાસે રહીયે જ્ઞાંનગો૦ ૪ અસી માહારૂ તાહારૂ શહુ મુકજોરે જ્ઞાંનગો૦ ૫ ભાવે ભક્તી કરી ફેદ ફેડજ્યોરે જ્ઞાંન૦ ૬ પરગટ કંથ કાંહાંનુડો અ નુભવીરે જ્ઞાંન૦ ૭ સહુ શહીયર શાથે તેહવીરે જ્ઞાંન૦ ૮ કુરણા કરી કોટીક કામશેરે જ્ઞાંન કર્મ ગો૦ ૯

અંતર જ્યામી આનંદ ઉર આપશેરે જ્ઞાંન૦ ૧૦ શ
દગુરૂ મોહોટા સંગે ચાલોરે જ્ઞાંન૦ ૧૧ રંક રેવા
શંકરનો સ્વામી મળ્યોરે જ્ઞાંન૦ ૧૨

હવે તતખર થઇને ચાલ્યા સહુરે જુમનાના ઘાટે;
સ્નેહે સોહંગ સ્વામી સાથેરે જુમનાં૦ રહુરે અલીહુ
માણાં અલબેલો આવશેરે જયુમ૦ ૩ ભાવે ભગવત
તે ભવતારશેરે જુમના૦ ૪ નેહે નીરમળ સ્નાન ક
રો સહીરે જુમ૦ ૫ જુવો સૈહીયર તે આવી રહી
રે જુમ૦ ૬ અલી વસ્ત્ર તજો શહુ પ્રેમથીરે જુમના૦
૭ ચંચલા ચીત રાખો એક નેમથીરે જુમ૦ ૮ વા
હાંલો વિવેક નથી આ વાટયમાંરે જુમ૦ ૯ રેહેવા
દયોને વસ્ત્ર પડવાં, ઘાટમારે જુમ૦ ૧૦ સખી એ
ક કહેતે જુવો આવશેરે જુમ૦ ૧૧ વસ્ત્ર હરીને એ
તો વીતાડશેરે જુમ૦ ૧૨ હે તે પ્રીત્યે હરીને જોઇ ર
હેરે જુમ૦ ૧૩ સદગુરૂ મોહોટાનો પ્રમ તે સહીરે
જુમ૦ ૧૪ રંક રેવાશંકર કહે વલીરે જુમ૦ ૧૫ સ
ત્યે શોભી રહી છે સુંદરી ભલીરે જુમ૦ ૧૬

નેહે નાહવા પેઠી તે નારી સહુરે જુમનાના જલ

માં ૧ એક એકનો કર ઝાહાલી રહીરે જુમનાંના ન્ન
લમાં: ૨ ઝાહાઝા ઝઘડો મચાયો જીતનોરે જુમનાં૦
૩ સાર શબ્દ કહોછો રીતનોરે જુમનાં૦ ૪ નારી ની
રમલ નીર છાટીં રહીરે જુ૦ ૫ છે વીવેકમાં વીનતા
સહીરે જુમ૦ ૬ રહી પોતે પોતાની હદમાંરે જુમ
નાં૦ ૭ સાંમા સામી નારી રહી જુદ્ધમાંરે જુમ૦
૮ કોઇએ હેતે હડાવી હદયથીરે જુમ૦ ૯ પ્રેમે પાછી
વલી કોઇ મધ્યથીરે જુમ૦ ૧૦ બલ કરીને બાઝી બે
લડીરે જુમ૦ ૧૧ કોઇ આનંદમાં અલબેલડીરે જુમ
નાં૦ ૧૨ નાઠી નારી અવિદ્યા અલગી કરીરે જુમ
નાં૦ ૧૩ પુરાતની પુરાણ પ્રભુને વરીરે જુમ૦ ૧૪
સદગુરૂ મોહોટા હરખા મનથીરે જુમનાં૦ રેવાશંકર
નો સ્વામી આવ્યો નથીરે જુમનાં૦ ૧૬

વસ્ત્ર હરી વજાડો વાહાલે વાંસળીરે, જુમનાંની
તીરે ૧ ભેદી, પ્રેમદા કેરી પાંશલીરે જુમ૦ ૨ વાહાલે
વીનતાને વ્રહે છેદ કરયોરે જુમનાં૦ ૩ દરસન આ
પીને દાશ તેનો હરયોરે જુમ૦ ૪ સુખ શાંન ભુલી
ગઇ છે સુંદરીરે જુમ૦ ૫ અલબેલે ઓચીંતો આંતરી

રે જુમ૦ ૬ મોહન મેહેર કરીને નાંખી મોહનીરે જુમ૦ ૭ સહુ વશ થઇ ગઇ છે માંનનીરે જુમ૦ ૮ અલબેલો આનંદમાં ઉભો કહેરે જુમ૦ ૯ માહાવાક્ય મંત્ર મુખથી કહયોરે જુમ૦ ૧૦ કામ કબજે કરીને કદમ ચડયોરે જુમ૦ ૧૧ નેહે કરી નીરખે અલબેલડોરે જુમ૦ ૧૨ વસ્ત્ર વિવેકમાં રાખ્યાં જહારે જુમ૦ ૧૩ ખુબ જોવાની શોભા તાંહાં થઇરે જુમ૦ ૧૪ રેવાશંકરને હુશ જોવા તાણીરે જુમ૦ ૧૫ વિનતા હારીને વસ માગશે ઘણીરે જુમ૦ ૧૬

હવે વીનોદથી વાનતા કહેરે સોહંગ શામલીયા. ૧ કોઇ પ્રેમ વચન મનથી લહેરે શોહ૦ ૨ વીવેક વસ્ત્ર હમારાં આપો હરીરે સોહં૦ ૩ કોઇ હાથ જોડીને ઉભી રહીરે શોહં૦ ૪ કોઇ શાન સમઝીને શાંમી થઇરે શોહં૦ ૫ કોઇ લજયા પામીને બેશી ગઇરે શોહં૦ ૬ કોઇ દિન વચન કહે દીલથીરે સોહં૦ મન માન્યુ તે આવી મીલ્યથીરે૦ ૮ કોઇ નીરગુણના થને નીરખી રહીરે સોહં૦ ૯ આણી હરખ હૈયે હામત ધરીરે શોહં૦ ૧૦ કોઇ આવી, આરત્યમાં અ

લબેલડીરે શોહં૦ ૧૧ સહુ સહીયરમાં શોભા વટીરે. શોહં૦ ૧૨ કોઇ તત્વ તપાસેછે તનમાંરે સોહં૦ ૧૩ વીનતા વીચાર કરી રહી મનમાંરે સોહં૦ ૧૪ રેવા શંકરના નાથને દયા થઇરે સોહં૦ ૧૫ વસ આપ્યાં સાહેલી શમી ગઇરે સોહં૦ ૧૬

સત્ય શણગાર સજે છે સહુ કામનીરે; રાસ રમવા સારૂ ૧ કોઇએ પેહેર્યું બંગાળુને બાંધણીરે રાસ રમવા સારૂ. ૨ કોઇએ બાંનાનો બાંટ પહેરયો સહીરે રાસ૦ ૩ કોઇને પ્રેમે પટોળો અંગે રહીરે રાસ૦ ૪ કોઇ ચીત ચુંદડીને ઓડતીરે રાસ૦ ૫ કોઇ જ્ઞાંન ઘરેણું ઘાલતીરે રાસ૦ ૬ કોઇને ટેકે તુસી કોટે રહીરે રાસ૦ ૭ બરદરૂપી બેરખી બાંહે સહીરે રાસ ૨૦ ૮ કોઇને વીવેક વાલીને વિછવારે રાસ૦ ૯ કોઇને દશ આંગલીએ છલા હુવારે રાસ૦ ૧૦ કોઇને પ્રેમ બેહા હાથે સહીરે રાસ૦ ૧૧ કોઇ સાધન સાડીએ સોભા રહીરે રાસ૦ ૧૨ કોઇને સાન સુરમો નરણું વલારે રાસ૦ ૧૩ કોઇ સત્ય સ્વરૂપમાં સોબે ભલીરે રાસ,૧૪ રેવાશંકરનો નાથ હરખ્યો મનમારે રાસ૦ ૧૫

આપ્યો ઉપદેશ સાર સતસંગમાંરે રાશ રમવાને શાંરૂ. ૧૬

હવે વીચારે વેગા લીધી હાથમાંરે રાશ રમે વાહાલો ૧ સાર શબ્દ પોહોચ્યો આકાશમાંરે રાસ૦ ૨ માહાતાકયની મોરલી સાધી સહીરે રાસ ૨૦ ૩ પરાપારયની પ્રથવી હાલી રહીરે રાસ૦ ૪૦ આશન ઇંદ્ર તાણુ હાલી ગયુરે રાસ૦ ૫ તેત્રીસ ક્રોડે જાણ્ુ તે આશુ થયુરે રાસ૦ ૬ બ્રહ્મા ભુલમાં ભડક્યા સહીરે રાસ૦ ૭ શંકર સુરતા સમાધી ચુકયા તહીરે રાસ૦ ૮ સેશ પાતાલમાં કાંપી રહયોરે રાસ ૯ અનુભવી આનંદ ઉર તે લહ્યોરે, રાસ૦ ૧૦ મોહોટા મુનીનુ તા તેજ ગયુરે રાસ ૨૦ ૧૧ દાંનવ દહીતે જાંગ્યુ તે આશુ થયુરે; રાસ૦ ૧૨ ૧૨ રેવાશંકરનો નાથ વેદમાં કહયોરે રાસ૦ ૧૩ રંગ રહેણીના રાગમાં રીઝી રહયોરે રાસ રમ૦ ૧૪

હવે દુરલભ દવ સહુ આવીઆરે દરસનની કાજયે ૧ પીંડ બ્રહ્માંડમાં ઉપજાવીયુરે દરસ૦ ૨ કરી વ્રષ્ટી પુષ્પની બહુ પ્રેમથીરે દરસ૦ ૩ ભાવે બ્રહ્મા આવ્યા

છે નેમથીરે રસ૦ ૪ શંકર નાદ કરે છે શંખનો વ
લીરે દરસ૦ ૫ ઝાંની ધ્યાંની દોડયાછે દુગધા ટલી
રે દરશ૦ ૬ મોહેટા મુની તે માહા વાકયે લહયારે
દરસ૦ ૭ તપશી તેજ તત્વ નીરખો રહયારે દરશ૦૮
કાળવ માંનવ ત્યાં આવીરહયા શહુરે દરસ૦ ૯ સનકા
દીક રૂષી વેદ બોલતારે દરસ૦ ૧૦ અનુભ તી આનં
દમાં આવી રહયારે દરસ૦ ૧૧ તે તો પ્રેમીજનને મ
નથી લહયારે દરસ૦ ૧૨ રંક રેવાશંકર કહે પ્રીતથીરે દ
રસ૦ ૧૩ ત્રીકુટીમાં તત્વ નીરખો દીલથીરે દરશનની
કાજયે, ૧૪

હવેતાનમાં આવી છે તારૂણી સહીરે રંગ રસીયા
સાથે૦ ૧ રંગ રેહેણીનો રાસ રમી રહીરે રંગ ૨૦ ૨
અસી કોય કહે અલબેલડીરે રંગ ૨૦ ૩ ફાલ ભરી
ને લેઇયે ફુદડીરે રંગ ૨૦ ૪ કોઇ સ્નેહે સહીયરને
બોલાવતીરે રંગ ૨૦ ૫ કોઇ હેતે હરીને ન્યાલતીરે
રંગ ૨૦ ૬ તાલ મચ્ચો તત્વ લેઇયે તાલીયોરે રંગ
૨૦ ૭ કોઇએ રાસ રમવા કછ વાળીયોરે રંગ૦ ૮
કોઇ કેહેતી ફરે છે સહીયર સુણોરે રંગ૦ ૯ અ

લબેલે આનંદ આંણ્યો ઘણોરે રંગ૦ ૧૦ મોહન મેહેર કરી છે મધુવનમાંરે રંગ૦ ૧૧ જુવો પ્રગટ પ્રભુ રહયો તંનમાંરે રંગ૦ ૧૨ અલી આજનો દીવસ રળીયામણોરે રંગ૦ ૧૩ હરીએ હેતે હરખ આંણ્યો ઘણોરે રંગ૦ ૧૪ રેવાશંકર અખંડ આરાધો ભલેરે રંગ ૨૦ ૧૫ લક્ષ્યે લાહાવો આહાવો નહીં મળેરે રંગ૦ ૧૬

અલબેલે આનંદ આંણ્યો ખરોરે પ્રેમ રસ પીવાને. ૧ આધ ઓહગ તે ઉરમાં ઠરોરે પ્રેમ૦ ૨ સોહં બ્રંહ્મ પ્રકાશ પોતે સહિરે પ્રેમ૦ ૩ સ્નેહે સુરતા સહીયર સાથે રહીરે પ્રેમ ર૦ ૪ નેહેનીવરતિનો નાથ છે નીરમળોરે પ્રેમ૦ ૫ દયા પતિ સતશાગ છે ભલોરે પ્રેમ૦ ૬ પુરાતની સમંધ ખોલી કહાડીયોરે પ્રેમ૦ ૭ ભગવતે તત્ર દુખ ફેડીયાંરે પ્રેમ૦ ૮ વીચ્યારે કરી લીધી વાડીયોરે પ્રેમ૦ ૯ પુરણ બ્રહ્મ પ્રગટ પોતે થયારે પ્રેમ૦ ૧૦ ટેકે ટાળ્યા ત્રીવીધી તાપનેરે પ્રેમ ર૦ ૧૧ શ્રુતી શાસ્ત્રે શોધી લીધો આપનેરે પ્રેમ૦ ૧૨ બંદ ખાનાનું તે રાખ્યુ ખરૂરે પ્રેમ૦ ૧૩ ગ્રભવા

સનું દુખ પ્રભુવે હરયુરે પ્રેમ૦ ૧૪ ચેતાવી ચોરાસી ટાળી સહીરે પ્રેમ૦ ૧૫ જ્ઞાંન આપી અવીદ્યા અલ ગી થઇરે પ્રેમ૦ ૧૬ સદગુરૂ મોહોટા આનંદમાંરે પ્રે મ૦ ૧૭ બોલ્યા રેવાશંકરના ઘટમાંરે પ્રેમ૦ ૧૮

હવે રંગીલો રાસમાં રીઝે ઘણુરે સતશંગનો સં ગી૦ ૧ સારૂ કારજ્ય તે ભક્તાં તણુંરે સત૦ ૨ સુત તે સોલ હજાર લીધો બાથમાંરે સત૦ ૩ અબલા રાખી હાથમાંરે સત૦ ૪ હેની લીલામાં કોય લેતુ નથીરે સત૦ ૫ ભાવે ભજ્યન કરો કહુ છુ કથારે સ ત૦ ૬ જેટલી ગોપી તેટલા પ્રગટ હરીરે સત૦ ૭ અનાદીની હતી તે તો વરીરે સ૦ ૮ મેહેરય કરી મનોરથ પુરીયારે સત૦ ૯ જ્ઞાંન ભોમી કહુ છુ તુરીયારે સત૦ ૧૦ તત્વ આપી તારૂણી તારી સહીરે સત૦ ૧૧ નેહનીવરતીના રૂપમાં રહીરે સત૦ ૧૨ અજ્ઞાંને તે કોય અળગી થઇરે સત૦ ૧૩ જેહેને નીશ્ચે હતો તે તરી ગઇરે સત૦ ૧૪ કોઇ નેહે નીર ગુણને ઊપાસજયોરે સત૦ ૧૫ કાંમાદીક શતરૂ શઠ મુકજોરે સત૦ ૧૬ એ વીના સાધન બીજુ નથીરે સ

ત૦ ૧૭ સમઝો વેદાંતમાં કહયુંછે કથીરે સત૦ ૧૮ રં
ક રેવાશંકર કહે મિત્યથારે સત૦ ૧૯ જુવો સાક્ષી તુ
રીયા પર રીત્યથીરે સત૦ ૨૦

હવે વીવેક વેરાગ્ય સહુકો વલીરે અંતરમાં સમઝો
૧ અનુભવમાં સુબુધી છે ભલીરે અંત૦ ૨ સ્નેહે સો
હં સચરાચરમાં રહયોરે અંતર૦ ૩ પુરા પ્રેમી જને
મનમાં લહયોરે અંત૦ ૪ દયા સુરતા ગોપી વ્રતીયો થ
ઇરે અંત૦ ૫ ત્રણ્ય ગ્રંથી હતી તેટલી ગઇરે અંત
૨૦ ૬ તત્વ પાંમી તદાકાર તે રહીરે અંત૦ ૭ ભા
વે ભક્તિ શોભે રેહેણીયે સહીરે અંત૦ ૮ ઇંદ્રી આ
દયે અધીપતી દેવતારે અંતર ૯ પચદશી વેદાંતે ભા
વતારે અંતર૦ ૧૦ રહયા પોતે પોતાના સ્થાનમાંરે
અંત૦ ૧૧ સાર સમઝો સહુ સત સંગમાંરે અંત૦
૧૨ મુની તપશી વીવેક વીચાર સહીરે અંત૦ ૧૩ મા
નવ મુદ્રાને કાલ શેશ લહીરે અંત૦ ૧૪ દાંનવ કાંમા
દીક પ્રમાણજ્યોરે અંતર૦ ૧૫ પર નંધ્યા પ્રપંચ સહુ
છાંડજોરે અંત૦ ૧૬ યમ નીમ આસન ઇંદ્ર તણુંરે
અંત ૧૭ શટ શાસ્ત્રેથી અનુભવીયે ગણ્યુંરે અંત૦

૧૮ સદગુરૂ મોહોટા મુજને મલ્યારે અંતરમાં૦ ૧૯ ટેકે ત્રીવીધી તાપ તનના ટલ્યારે અંતર૦ ૨૦ રેવાશં કરના નાથની શોભા કહીરે અંતર૦ ૨૧ પ્રેમે પુરણ બ્રંહ્મ દેહમાં સહીરે અંતર ૨૨

શ્રી પુર્ણ બ્રંહ્મ સત્ય છે. શ્રી સદગુરૂ મોહોટા માહા રાજ સત્ય છે, તે અનુભવથી ઘટમાં બોલ સોહાગુશે છાં નાં રહીને કયાંહાં જાવ છો, છબીલી તમે છાંના રહી ને કયાંહાં જાવછો, દાંણ આપો અજાણ્યા શીદ થાવ છો છબીલી તમે છાંનાં રહીને કયાંહાં જાવછો. ॥ ટેક ॥ માંનુનિ મનમાં મેહેરય કરીને, ગરવે ગોરશ લેઈ અ થડાવ છો છબી. ૧ આવો આનંદમાં તમે હેત કરીને, દાંણ ચોરી ને દંડમાં ભરાવ છો છબી. ૨ ઘંભીરતા ગુ ણ ઘુંઘટ તાણીને, સમઝા વિના અજ્ઞાને અથડાવ છો છબી. દાંણ૦ ૩ સદગુરૂ મોહોટા બ્રંમ પુરણ બ્રંહ્મ, દયા કરી તે દીલમાં ઠરાવ છો છબી. ૪ રેવાશંકરનો નાથ પુરા પ્રેમનો છે રશીયો, સ્નેહ સંમધથી ઓળખા વ છો છબીલી ૫

મારગમાં નવ ખાળીયે જાવાદયો મોહન મારગમાં

નવ ખાળીયે, દાંણ લેવાનુ હોયતો ન વાળીયે જવાદયો મોહન મારગમાં નવ ખાળીયે ાાટેક ાા માહારારે સમ ઑંમ મટકોરે માંહી, જરૂર જળ તે જુમનાંનુ ભાળી યે જવા૦ દાંણ૦ ૧ દયા સુરતા સહીયર આગળ ગઇ છે, થશે વીયોગ વાતનો ન ઝાલીયે જવા૦ દાંણ૦ ૨ પ્રેમે પાછળ સાધન સાસુ આવે છે, જુવો અંતરમાં તે ના હાલીયે જવા. દાંણ૦ ૩ રેવાશંકરનો નાથ માહારા મનમાં વશો છે, અલબેલા આનંદ ઉર આલીયે જવા. દાંણ લે૦ ૪

હઠ અજ્ઞાન મુકો અલબેલી કહુ છુ હઠ અજ્ઞાંન મુકો અલબેલી, ભાવે ભવમાં થઇછુ માહારા ભેલી કહુછુ હઠ અજ્ઞાંન મુકો અલબેલી ાા ટેક ાા આજ આદરમાં હુતો અહીંયાં બેઠો છુ, દાંણ આપો તે ઝઘડો મેહેલી કહુછુ હઠ ભાવે. ૧ સત્ય શણગાર તમે ઠીક સજયા છે, સલાવો શાંન સહીયર સાહેલી કહુછુ હઠ. ભાવે. ૨ હું તો બેશી રહયોછુ મન મેળાપ જોઇને, આવો હેતે પ્રીત હઠ મેહેલી કહુ છું હઠ ભાવે. ૩ રેવાશંકરનો નાથ સત્ય સોહાગી કહીયે, લેઇ મટકીને મેહેલી

ઠેલી કહુછુ હુડ ભાવે. ૪

નથી સાંભળયો તે જળનો દાંણી છબીલા નથી સાં ભળયો તે જળનો દાંણી, સ્નેહે સમઝીને બોલીયે વાં ણી છબીલા નથી સાંભળયો તે જળનો દાંણી ॥ ટેક ॥ વીકટ રાજ્ય હેયાં કંશનુ કેહેવાય છે, તમે ક્યાંથી પ્રગટ થયા પ્રાંણી છબીલાન. સ્નેહેમ૦ ૧ વીવેકથી હુતો વી ચારી રહીછુ પ્રેમે માહારો પાલવ રહયા તાંણી છબીલા ન. સ્નેહે૦ ૨ આદરથી અલબેલા હું કહુછુ, લ્યોછો તારૂણી તનમાં તાંણી છબીલાન. સ્નેહે૦ ૩ રીત્ય વી નાની તમે રાહાડ કરોછો, મેહેતો જોયા છે તમને નાં ણી છબીલાન. સ્નેહે૦ ૪ રેવાશંકરનો નાથ માહારા રૂદિયામાં રાજી, હું રેહેણીમાં રાખ્યા રાણી છબીલાન. સ્ને હે૦ ૫

અલબેલી આદરથી આપો કહુછુ અલબેલી આદ રથી આપો, રૂદે વચન વીવેકનાં થાપો કહુછુ અલબે લી આદરથી આપો ॥ ટેક ॥ હવે ગોરસ પાવું મને ગ મતુ નથીતે, જરૂર જળનો તે જપ મેં જાપ્યો કહુછુ અલ૦ રૂદય૦ ૧ જુવે. કંસ સરીખા મેંકેતો કોટીક રો

લ્યા છે, તમે કોની હીંમતથી ધાઓ કહુછુ અલ૦ રૂદ ૧૦ ૨ શકટાદિક પુરૂષના રીપુતાના સરીખી, એ આ દ સમઝીલ્યો ગાપે કહુછુ અ૦ રૂદે૧૦ ૩ માહારા મ નમાં ધારૂ તે કાંમ નીસ્ચયે કરૂછુ, તમે તન ત્રીવીધ નવ તાપો કહુછુ અ૦ રૂદે૧૦ ૪ મુજ આગળ જરૂ ર જોર કોઇનુ ન ચાલે, લક્ષ્ય લાકડાવા લેઈ ક્રમ કાપો કહુછુ અ૦ રૂદે૧૦ ૫ રોશંકરનો નાથ બરદ બાંનાનો સંગો, મેમે પુરણ બ્રંહ્મ૧ર થાપો કહુછુ અ૦ રૂદે૧૦ ૬

મોટમ તો નવ કીજીયે છબીલાલાલ મોટમતો નવ કી જીયે, હેતે પ્રીત્યે આપે તો લીજીએ છબીલા લાલ મો હોટમ તો નવ કીજીયે ॥ ટેક ॥ ગાયો ચારીને તમે ગ ર૧ કરો છો, તેના જોર થકી કામ બીજીયે છબીલાલા લ૦ હેતે પ્રીત્યે૦ ૧ બળવંત થઇ તમે રાત્યે નાગતા ખરી વાત કહેતામાં ન ખીજીયે છબીલા૦ હેતે પ્રીત્યે૦ ૨ મુજ આગળ જોર કોઈનુ ન ચાલે, કાંન સાકી શીખા માણ દીજીયે છબીલા હેત પ્રીતે૦ ૩ આધ મહીયારી ના મારગ માહારો છે, દખી પર નારી નવ રીઝીયે

ગીલા૦ હેત પ્રીતે૦ ૪ નેહ કરીને હું તો નટવરજી કહું છું, તમે બોલ્યા હમે મન સીજીયે છબીલા૦ હેત૦ પ્રીતે૦ ૫ રેવાશંકરના નાથનો તે સાચો સબંધ છે, પુરાતની તે પ્રેમ રસ પીજીયે છબીલા૦ હેત પ્રીતે૦ ૬

આંવડો છાક નહીં છાજે છબીલી તાહારો આંવડો છાક નહીં છાજે, તુ કેના તે જોર પર ગાજે છબીલી તાહારો આંવડો છાક નહીં છાજે ॥ ટેક ॥ હેત કરીને મટકી હાથે ઉતારશું, તારી વાહારે ચડી કોણ વાજે છબીલી તા૦ તુ કાંહાં ૧ માહારે હઇયે હીંમત હરખ લાવીને કહું છુ, અલબેલી તુ બોલતા ન લાજે છબીલી તા૦ તુ કાંહાં૦ ૨ નીત્યે નારીરે નેહે નખરાં કરૂછું, દાંણ છોડુ નહિ તુજ કાજે છબીલી તા૦ તું કાંહાં ૩ માનુની પ્રેમ બોલ મહોટમથી કહોછો, મેતો રાખી મેલાપથી માહાજે છબીલી તા૦ તુ કાંહાંના૦ ૪ પ્રેમે પ્યારીરે દાંણ દેવામાં રાખી, તાહારૂ ગરવે ગળપણ ગયુ ખાજે; છબીલી તા૦ તુ કાંહાં૦ ૫ રેવાશંકરનો નાથ સ્નેહે સમઝી રહયા છે, નારી ભય દુખમાંથી દાજે છબીલી તા૦ તુ કાંહાંના૦ ૬

જીવાણ જુગતી મેં વાતની જાણી છબીલા લાલ જુગતી મેં વાતની જાણી, સાચુ કહોને સમંજણ કયાથી આણી છબીલા લાલ જુગતી મેં વાતની જાણી, ॥ ટેક ॥ દાંણ લેવાનું કહો છો તેહેમાં સરવે સમજ્યુછુ સ્નેહ વાત કરોછો તમે શાણી છબીલા લાલ જુક્તી મેં સાચુ કો॰ ૧ તમે ભય દેખાડી ભોલી ભાંમનીને રાખો, હુંનો તમારૂ તત્વ લેઉ તાંણી. છબીલા લાલ જુક્તી॰ શાચુ કો॰ ૨ કોઈ ઘેલી મહીયારી ભ્રમ મટકી મુકી દે; ચતુર તો ચુકે કયમ વાણી. છબીલા લાલ જુ॰ સાચુ॰ ૩ શાંન શોભામણ મોહન માનો હમારી, જક્ત જાણે થશે ધુલ ધાણી. છબીલા લાલ જુકતી॰ સાચુ ૪ આજ અલબેલા હુંતો સાંખીને જાઉછુ; મેં તો નેહ નીરગુણ લીધા નાણી છબીલા લાલ જુ॰ સાચુ॰ ૫ રેવાશંકરનો નાથ માહારા હઈઆનો હાર છે, પ્રેમે પુરણ બ્રહ્મ પાવુ પાણી છબીલાલાલ જુકતી॰ સાચુ કો॰ ૬

પ્રેમે પાણછઈયોના નાખો લાડીલી નાર પ્રેમે પાણછઈઓના નાખો; પુરણ બ્રહ્મ બ્રમચારી, મુખ ભાંખો

લાડીલી નાર પેમે પણછઇઓ ના નાખો ॥ ટેક ॥
અલબેલી મેંતો આજ અંતરમાં ઓલખ્યાં નેનકટાક્ષ
ના કરો જાંખો, લાડીલીનાર પેમે ૫૦ પુરાણ, ૧ મે
હેતો નેહે નારી તમને નીરમલ જાણાતાં ઝાહાઝા મન
માંછે કામનો, ધાંખો લાડીલી૦ પુરણ૦ ૨ ઘણીક ના
રય દાણ ચોરીને જાય છે; તમ સરખી દીઠી નથી
આંખે લાડીલી૦ પુરણ૦ ૩ કુશલ કામ્યની કયાં
થી આવોછો કહેજો વીવેક વાતનો તે વાંખો લાડીલા૦
પુરણ૦ ૪ તમે રમક ઝમક થઇ ફરતાં ફરોછો; મલસે
પુરાતનીની પાંખીં; લાડી૦ પુરણ૦ રેવાશંકરને ગરજ
નથી તે; મન માંને તો માહા વાકય સાંખો લાડીલી.
પુરણ, ૬

મેંતો જાણી લીધાછે બ્રમચ્યારી લાડીલા તમનેજા
ણી લીધા છે બ્રમચારી, નહે નીત્યે નીરખોછો ન
વી નારી લાડીલા મેંતો જાણી લીધા છે બ્રહ્મ ચારી
॥ ટેક ॥ રાત દીવસ તમે ભમતા ફરો છો વીવેકે વી
નોદ વીહારી લાડીલા મેંતો૦ નહે નીત્યે૦ ૧ રી
ત્યે માત્યેરે સરખી શોધી કાહાડોછો કરો કુરણા તે

કુંજબીહારી લાડીલા મેંહે૦ નેહે નીત્યે૦ ૨ નારીની રમલ જતી દેખી તમે પુઠે દાડોછો ભલુ જ્ઞાન વીચારયુ ગીરધારી લાડીલા મે૦ નેહે નીત્યે૦ ૩ અહરનીશ રહે ણીમાં રાખો, તમે પેટ ભરોછો ગાયો ચારી, લાડી લા મે૦ નેહે નીત્યે૦ ૪ તમને નારી મલે નહીતો નીદ્રા ન આવે, દયા નીધી દુલભ દેહ ધારી લાડી લા મે૦ નીત્યે૦ ૫ રેવાશંકરના નાથ સાથે સુર તા લાગી શ્નેહ સમજી લેજો મોરારી લાડીલા મે૦ નેહે નીત્યે૦ ૬

તમે વિચાર કરીને ચાલો લાડીલી, તમે વીચાર કરીને ચાલો૦ કરી આદર આહીરડામા માહાલો લા ડીલી, તમે વિચાર કરીને ચાલો. ॥ ટેક ॥ ઉત્તમ કુ ળ નારો મનમા જાણું છુ, છાશ વેચીને પેટ ભરી હાલો લાડીલી. તમે વિ૦ કરી આ૦ ૧ મહીયારી મે હેર કરી મનમાં વીચારો, હેતે ; હુડી તે મુજને આ લો લાડીલી ત૦ કરી આ૦ ૨ ઘહેલી ગોરીરે ઘરવ ઘટમાં ન ભરીયે, ગાય દોવા શારૂ તેં કછ વાળ્યોરે;

લાડીલી. ત૦ કરી આ૦ ૩ તમે કહ્યુ તે મેહેતો ક
હેવાતુ નથી, આખો દીવસ વનમાં ગાળો લાડીલી.
તમે૦ કરી આ૦ ૪ સાચુ કેહેતાં તે મનમાં માઠુરે
લાગશે, ઝાહાઝા ધંધામાં નેતરૂ ઝાઝો લાડીલી ત૦
કરી આ૦ ૫ રેવાશંકરનો નાથ રૂડા રંગનો છે ર
શીઓ, તેહેને અંતરમાં કોઇ ન્યાલો લાડીલી ત૦ ક
રી આ૦ ૬

તમે વચન વેરનાં ન બોલો લાડીલા તમે વચન
વેરનાં ન બોલો, કુરાણુ કરી કપટ દીલ ખોલો લા
ડીલા તમે વચન વેરનાં ન બોલો. ॥ ટેક ॥ હું જા
ણું છુ કુળવંત કાહાંનજી, કરો માત પીતાનો તોલો
લાડીલા તમે વચન વેરનાં ન૦ કુરણા૦ ૧ તમે જ
નમલીધો કઇને કયાંજઇ ઊછરીયા, તેહેનો મનથી ક
રી લ્યો ખોલો લાડીલા ત૦ કુરણા૦ ૨ હું અનાદી
ની વાત નીશ્ચેથી કહુ છુ, ધુતારામાં ઢંગ નથી ઢોલો
લાડીલા ત૦ કુરણા૦ ૩ હમે ગેહેરથ કરીને વાહાલા
તમને વધારયા, તાહારે મુને દીધો ઝેહેર જોલો લાડી
લા ત૦ કુરણા૦ ૪ માહારો મારગ માવજી મે તમ

ને આવ્યો તો, જાતે ભરવાડ જાણ્યો નહીં ભોળો લાડીલા ત૦ કુરણા૦ ૫ રેવાશંકરનો નાથ મુજને મેહેરે મળ્યો છે, ચીદાભાશ ચૈતન્ય ચીત ચોલો લાડી લા ત૦ કુરણા૦ ૬ ઠીક ઠાકોર મેહેતો તમને બ નાવ્યા, ત્યારે મુજને કરયો રંગ રોલો લાડીલા૦

હેત પ્રીત્યે આવો અહી ઠાકરી કહુ છુ હેત પ્રીતે આવો અહી ઠાકરી, અમે ભાવે જમાડીશુ ભાખરી. ક હુછુ હેત પ્રીતે આવો અહી ઠાકરી૦ ॥ ટેક ॥ જરૂર જાત હુમારી તમારી છે સરખી, શીદ મુમતથી બાંધો બાકરી કહુછુ હેત૦ હુમેભા૦ ૧ તમે કહીને કેહેવડાવો તેહેમાં ઝાહાઝુ શુ મળશે, ખરે ખાંપણ લાગે નહીં ખી ખરી કેહુ૦ હુમેભા૦ ૨ માનુની માન્ય મેહેતો પાડ્યુ ઠેકાણુ, નહીતો થાત તમારી કાકરી કહુછુ હે૦ હુમે ભા૦ ૪ જુવો તારૂણી મેંહે તમને તરત વધારયાં, ખાં નપાંનમા પુરાં પાડું બાજરી કહુછુ હેત૦ હુમેભા૦ ૪ મેહેતો નાંમ આપીને નારી લખીયાં લીલાટમાં, તેથી લેવું છુ તમારી હાજરી કહુછુ હેત પ્રીતે૦ હુમેભા૦ ૫ રેવાશકરનો નાથ તંન તુરીયાપ રહે છે, તેણે રચ્યો સં*

સાર ઘણું આદરી કહુંછુ હેત૦ હમે ભાવે૦ ૬

ગરજે સમજાણુંછે શારી છબીલા લાલ ગરજે સમ જાણુછે સારી. જાવુ બલવંતને બલીહારી છબીલાલાલ ગરજે સમજાણુ છે સારી ॥ ટેક ॥ સ્નેહે સોહંગ સ્વામી મુજને છો વાહાલા તમે પ્રેમની વાત તે કહી સારી છબીલાલાલ૦ જાવુ બ૦ ૧ તમે ગાય ચારીને ગરવ ઘટમાં ભરો છો લાલ માહારી પાછલ ફરોછો ગીરધારી છબીલા લાલ ગરજે૦ જાવુ બ૦ ૨ જોર બતાવી તમે જુલમ કરોછો લાલ, બીહીશે કોણ ગ રોબડી નારી. છબીલા લાલ૦ જાવુ બ૦ ૩ [illegible] ક્રમ આપીને માહારી મુરજાદથી જાવુંછું તમે બુ ધ્ધી લાવો કાંઇ ભારી છબીલા૦ જાવુ બ૦ ૪ પ્રેમેપુ રાણ પ્રભુ ઘેરે પધારજો ભાવે ભોજન મીઠાઇ આપુ ધારી છબીલા૦ જાવુ બ૦ ૫ રેવાશંકરના નાથને હું ને હે નીરખુંછુ પુરવ પ્રીત્યેથી પાર ઉતારી છબીલા૦ જા વુ બ૦ ૬

આજ અંતરમાં તમે પ્યારાં છબીલી તમે આજ અંતરમાં પ્યારાં મેં તો જોયાં છે લક્ષણ તમારાં છ

બોલી તમે આજ અંતરમાં પ્યારાં ॥ ટેક ॥ શાંનવી નાના તમે શાણા કહેવાવ છો મેં ચીતમાં ચ તુરા ધારાં છબીલી તમે આ૦ મહેતો૦ ૧ સાચુ ક હુછુરે તમે ગરજે ઘહેલા છો છારા વેગ્યામાં છો તમે છારાં છબીલી ત૦ મેહેતો૦ ૨ ભાન વીનારે તમે ભવ માં ફરો છો; માહુમાં નહીછો માહારાં છબીલી તમ. મહેતો૦ ૩ મીઠુ બોલીને સુ મનમાં રીઝાવો; તમે વીનત વચનનાં ખારાં છબીલી ત૦ મહેતો૦ ૪ ની તે આવી નેહ નખરાં કરો છો; આજ મહેતો મુકામ માં ઠારયાં છબીલી તમે૦ મહેતો જો૦ ૫ રેવાશંકરના ના થને કોઇ જીતી ન શકે, જુવો તારૂણી તમને તારા છબી૦ મહે૦ ૬

પ્રેમે પુરણ બ્રહ્મ પ્યારા લાડીલા તમે પેમે પુરણ બ્રહ્મ પ્યારા હુતો શેવુછુ ચરણ તમારા લાડીલા ત મ પુરણ બ્રહ્મ પ્યારા ॥ ટેક ॥ લટકો કરીને દાણ આપુ તે લીજીએ પડયા અપરાધ માપી કરો માહા રા લાડીલા ત૦ હુતો શે૦ ૧ હુતો અનાદીનો અં તરમાં વરીછુ હરી હેતે નથી વીસારા લાડીલા ત૦ હુ

તો શે૦ ૨ પ્રભુ આજ આદર અખીલાપ્ય થયો તે શોહે બ્રહ્મ પ્રકાશ છો ન્યારા લાડીલા ત૦ હુતો શે વુ૦ ૩ હેતે કરજો માહારા અવગુણ સમાવજો, વ રસાવો વીવેકથી ધારા; લાડીલા ત૦ હુતો શે૦ ૪ તમે સુખ ચઇતન બ્રહ્મ સાગર પ્રભુ છો, હુ અબળા અજ્ઞાંની જારા લાડીલી ત૦ હુતો શેવુ૦ ૫ તમે આ નંદમાં અખીલાનંદ કહાવો, માફી કરો કોટીક ધુના માહારા; લાડીલા ત૦ હુતો સેવુ૦ ૬ રેવાશંકરનાનાથ ને હુ રહીછુ કરજોડી, મુજને મલ્યા સોહંગ સ્વામી સા રા. લાડીલા ત૦ હુતો શેવુ૦ ૭

શ્રી સદગુરૂ શ્રી મોહોટા માહારા ઘટમાં અનુભવ થી બોલશે, આજ અવસરમાં સુરતા સૈડીર રીસાવ્યાં; વીવેક મનાવે તમને વીચ્યાર સમજાવે તો સમજો અલબેલી, પ્રેમે પુરાણ બ્રહ્મ જરૂર જઇ વરીએ. ।।ટેક।। કોહોતો સત્યના તમને સણગાર સજાવુ, તેથી સંતો શ શીલે સજો અલબેલી પ્રેમે પુ૦ વીવેક૦ વીચ્યાર સ૦ ૧ ત્રીવીધ તાપ ટાળી તુશીયો ઘડાવુ, ટેકે ત નમીયુ તને આપુ અલબેલી પ્રેમે પુ૦ વીવેક૦ વીચા

૨ સ૦ ૨ કોહોતો કુકર્મ મુકી કલ્લા ઘડાવુ, કેળવ
ણી કાંબીયો હું આપુ અલબેલી પ્રેમે પુ૦ વીવેક૦
વીચાર સ૦ ૩ નવધા ભક્તીનો તમને નવસર ઘ
ડાવું, દયાના દોરડે પરવુ અલબેલી પ્રેમે પુ૦ વીવેક૦
વીચાર સ૦ ૪ નીરમળ મનથી માદળીયાં ઘડાવું,
હેતે હારડી તમને આપુ અલબેલી પ્રેમે પુ૦ વીવે
ક વીચાર સ૦ ૫ કોહો તો શાંન આપી સાકલાં ઘ
ડાવુ, સદગુણ ઘુઘરા બંધાવું અલબેલી પ્રેમેપુ૦ વીવે
ક૦ વીચાર સ૦ ૬ પ્રેમ માહાવાકય મોહનમાળા
ઘડાવુ, ચીતની તે ચુનીયો જડાવુ અલબેલી પ્રેમે પુ૦
વીવેક વીચાર સ૦ ૭ બંદબાનાંની કોહોતો બેરખા
ઘડાવુ, ઘંભીરતા ગુજરી હું આપુ અલબેલી પ્રેમે
પુ૦ વીવેક૦ વીચાર સ૦ ૮ વીમલ વૈરાગ્યનો હું
વાંક ઘડાવુ, જ્ઞાંન ઘુઘરીઓ બંધાવુ અલબેલી પ્રેમે
પુ૦ વીવેક૦ વીચાર સ૦ ૯ કહો તો ચૈતની તમને
ચુંદડી પેહેરાવુ, તેથી સાધન સાડી હોડો અલબેલી
પ્રેમે પુ૦ વીવેક૦ વીચારો સ૦ ૧૦ સ્નેહે સુધી સ
મજાણ કંચુવો પ્રેહેરાવુ, માહી ભાવનું ભરથ ભ

रातु आलबेली प्रेमे पु० वीवेक० वीचार स० ११
टाळी चोराशी तमने चइणीयो पेहेरावु, हवे म.गोइये।
बाकी शुछे अलबेली प्रेमे पु० वीवेक० वीचारस० १२
रेहेणीथी रीस तजी सुरता थइ राजी, वीवेके मना
वीते, वीचारे समजावी ते समजी अलबेला प्रेमे पु
रण ब्रह्म ते हमे जई वरशु० १३ भगवत भेदनो मु
ने वाळी ते आपो, भक्तिनो मोती बंधावो अनुभवी
प्रेमे पु० वीवेक० वीचारस० १४ समस्त वइराग्य
ना माहारे वीछवा ते जोइये, धीरज धारण मुने आ
पो अनुभवी प्रेमेपु० वीवेक० वीचारस० १५ अष्टां
ग योग माहारे चालो ते जोइये, सतसंग सुरमो नर
ण साहारो अनुभवी प्रेमे पु० वीवेक० वीचारस० १६
साचा सोहंगनो मुजने सीथो पुरावो, दुरलभ दांमणी
ते बांधो अनुभवी परेमेपु० वीवेक० वीचारेस० १
आ वरण आडय छरमी मुजने न अडके,तत्व तरवे
णीमां आपो अनुभवी परेमे पुरण ब्रं० वीवेक० वी
चारेस० १८ तुरीया उपरनो माहारे लक्ष ते जोइये,
सुन्न समधी मुजने आपो अनुभवी परेमेपु० वीवेक

મ૦ વીચારેસ૦ ૧૯ ફકડીત વઈરાગ્ય કાંટે મોતી બં ધાવો, માંહી ક્ષેમાની પચીશી જડાવો અનુભવી પરે મેપુ૦ વીવેકે૦ વીચારેસ૦ ૨૦ કઈવલ કરતાનાં મુ જને ઘુઘર સોહાવો. કુરાણાના કાંને વેલ્લા આપો અનુ ભવ્રી પરમેપુ૦ વીવેકે૦ વીચારસ૦ ૨૧ સાત્વીક ગુણ થાં લેઈયે લાહાવાનાં લોલીયાં, માંહી લગનનુ લોલમ ચડાવો અનુભવી પરેમેપુ૦ વીવેકેમ૦ વીચારેસ૦ ૨૨ અચલ અકોટી કડા કુલ માહારે જોઈયે, હાંસડીયે હુ રી હીરા જડાવો અનુભવ પરેમેપુ૦ વીવેક વીચ્યારસ૦ ૨૩ તેથી અદ્વૈત મોક્ષ્ય એકત્વ આપો, રગે રસ બ સ હુતો થયછુ અનુભવી પરેમપુ૦ વીવેકે૦ વીચારપ મ૦ ૨૪ સ્નેહે સદગુરૂ મોહોટાનારે પ્રતાપે, રેવાશંકર કેહે છે કરજોડી પરેમે પુરાણ બ્રંહ્મને સુગતા જઇ વરી યાં, વીવેકે મનાવીતે; વીચારે સમઝાવી તે સમઝી અ લબેલી પરેમે પુરાણ બ્રંહ્મને, સુરતા જઈ વરીયાં ૨૫

શ્રી ગુરૂ ગણેશાભ્યો નમ: શ્રી ગુરૂ સત્ય છે નખો દ ઉતપંન થયો સંતને નવ લહો જ્ઞાંનીને નવ લહો ક્રોધ કુભાશણ કલેશ કરતો ॥ ટેક ॥ પાપી પુરાતની

તેની પદમની સહી ઉર અજ્ઞાન આનંદ કરતાં. નખો
દ ઉત૦ ૧ જુઠ જંજાલમાં જનમ એળે ગયો. માન
જયો સત્ય સતસંગ તોડે, પાપે પગલાં ભરી દુ
ષ્ટ દમતો સહી, તે થકી કૈવલ કરતા કોપો. નખોદ
ઉ૦ ૨ સંત સમાગમે સંત કકલ્યા સહી, તે થકી કુ
ભી પાકે તે નાખ્યો; કોટી કલ્પ લગી પાંમર પાડી
ચો તે સચીદાનંદથી નવ છુટે. નખોદ ઉતપ૦ ૩ સ
ત્ય શદગુરૂ માહારા મોટા મહારાજ છે; સંત સમ
જો ઓષ્ટયા ઘટ માંહી; રેવાશંકર કહે કરજોડી કરતાને
ઠીક ઠેકાણે નાખો તે પાપી. નખોદ ઊતપંન થ
ચો, ૪

શ્રી ગુરૂ સત્ય છે. રાગ પ્રભાત કઠણ ક્રાધે કરી કરૂ
ણા કરજ્યો હરી પાતકી પંથ પરણામી કહીયે ટેક ૧
પોતે પડપંચ તે પાખંડ કરે બહુ મોહની ઉચરે મુખ
વાંણી, અસત અંન્યા કરી દ્રવ્ય લેછે હરી; મત તો મે
લે છનો લેછે તાંણી. કઠણ૦ ૨ અંધ આનંદ કરે સત્ય
ને નવ લહે, મોહ મછરમાં મન માંને; સતસંગ સાર
સમઝે નહીં સાંનમાં તપે ત્રીવીધ તાપ માતાને કઠણ

ક્રોધે ક૦ ૩ અખંડ અદ્વૈતનો લક્ષ જાણે નહીં, પાંમર પ
ક્ષો ચ્યાર આણે; રંગ રહેણી થકી રેવાશંકર કહે,
પાતકી પંથને તે વખાણે. કઠણ ક્રોધે કરી૦ ૪

રાગ ધોળ નેહ કરી નવ ખંડના અનુભવી;
મલે છે મતને ત્યાગે જોને. ૧ સંવત પંનર પન્નચ્યા
ણુની સાલે, પામર પ્રગટો જોને. ૨

સદગુરૂવે નમ: **રાગ ધોળ**જીરે આજ આનંદમાંહ
રી રહી, મળ્યા સદગુરૂ સ્વામી આજ, આનંદમા
હરી રહી. ૧ મને પામર જાણીને પાવન કરી, પ્રે
મે પાર ઉતારી લીધી પાશ. આનં૦ ૨ સ્નેહ કરીને
શાંને સમજાવીયાં; સમન પુરવનો સંભાલી કીધી શા
હવ આનંદ૦ ૩ હુતો નેહે નીરખુ નીરગુણ નાથને,
શરણે રાખી કરયાં શનમાંન. આનંદ૦ ૪ શોહંગ સ્વા
મીની સોભા હુ શી કહુ, સહુ સહીયર સમજો મન
માંહ. આનંદ૦ ૫ સ્વામીજીના સ્વરૂપમાં હુ રહી; સ
હીયર સુખ સાગર લહેરે જાય. આનંદ૦ ૬ અચલ
અખંડ આનંદમાં માહાલી રહ્યાં, ક્રમ કીધાં મારાં
માફ આનંદ૦ ૭ ભાવે ભજન કરો ભવથી તરીએ;

શોવો અનુભવી અવતારી આપ. આનંદ૦ ૮ આ દર કરી અનુભવીને ઓળખો. એતો દેહાતીત દેહ ધારી. આનંદ૦ ૯ જગત જુઠાને જુકતી વડે જાણે, સાચા બ્રંહ્મ વેતાને નજ્ય માને. આનંદ૦ ૧૦ બંગ બગલાને બહુ વીધીએ પુજે, હંશને નંદીછે નીરધાર. આનંદ૦ ૧૧ સદગુરૂ મોટા ઘરમાં બોલે, પ્રેમી પરખો પુરાત કોય. આનંદ ૧૨ રંક રેવાશંકર ક રજોડી કહેછે, માંને વીરલા અધીકારી કોય. આનંદ માં૦ ૧૩

સહુ સઇયર સ્નેહે તતપર થઇ, રમવા શોહંગ સ્વામીની સાથે. સઇયર તતપર થઇ ૧ રંગ રહેણીનો રાસ રમી રહ્યાં, એક અદવઇતમાં અહરનીશ. સહીયર૦ ૨ માંનુની ગલ્રે માહા વાકયમાં, મંન અચલ અવીનાશી માંહ્ય સઇયર૦ ૩ જેવી દરીઆમાંથી લહેરી ઊઠ્ઠશી, લહેરી સમી રહી દરીઆની માંહે સઇયર૦ ૪ સહુ સઇયર પ્રત્યે શઇયર કહેછે, ચાલો ગેકુલ ગેડતણીનુજ્ઞાન. સઇયર૦ ૫ તાંહાં અનુભવી અવતારી તે રહે છે, તેમને મળયેથી માહાસુખ થાય. સઇયર૦ ૬ આં

ન સમજીને સાહેલી તાંહાં ગઇ; વગર સમજી ભટકી ભવ માંહ; સઇયર૦ ૭ સુરતા કુંવરી શોહુંગ માં ગલી રહી. તત્વ પામી તદાકાર તેહ. સઇય૦ ૮ સદગુરૂ મોહોટા ઘટમાં બોલે; સ્નેહે સમજો સતસંગ માંહ. સઇયર૦ ૯ રંક રેવાશંકર કરજોડી કહે છે, જપો પુરાણ બ્રંહ્મનાં જાપ. સઇય૦ ૧૦

જીરે આવો પ્રેમ રસ પીવા, સોહુંગ શદ ચીદ આનંદ રૂપ. પ્રેમ રસ પીવા૦ ૧ સાથ્વત સાચો સુરતા સઇયર સાથે; જલ હલ જોત પ્રગટ પ્રભુ દીવા, પ્રેમ રસ૦ ૨ જ્યારે પુન્ય પુરવનું પ્રગટ થાશે, અનુભવી પુરશા મળે ત્યારે. પ્રેમ૦ ૩ સમજો સતસંગમાં સઇયર કહે છે, બોલે ઘટમાં પુરાણ બ્રંહ્મ આપ. પ્રેમ૦ ૪ શાદ શાસ્ત્ર શ્રુતી વેદ વેદાંતે; વરણ૦ચોથે ત્રીગુણાતીત. પ્રેમ૦ ૫ શોહુંસ્વામી અનુભવીને જાણો, એતો પચીસમો અવતાર. ૬ પ્રગટથાછે પોતે પાવન કરવા, સમજે વિરલા અધીકારી કોય; પ્રેમ૦ ૭ જે સમજાતે સ્વરૂપમાં સમી રહયા, ફરી જનમ મરણ નવ થાય. પ્રેમ૦ ૮ શાજન સમજો સદગુરૂ ઘટમાં બોલે, મહોટા બ્ર

म पुरण ब्रंह्म पोते; प्रेम० ९ कहेछे करजोडी रंक देवा शंकर; भावे भजन करो भव तरवा. प्रेम रस पीवा, १०

ओरे सहुरे सईयरने सईयर कहे छे, जपो शोहंगं स्वामीनो जाप. सहीयरने सहीयर कहे छे. १ मन महारो ते माहावाकय मर्मथी, भटके नही वीसयवंन मांह. शहीयर० २ तत्व त्रीगुणातीत तनमां रहे छे, नेहे नीरखो नीरगुण नाथ. सहीयर० ३ सोहंशमजया तेने शंसे शानो, ज्ञांनध्यांनमां अवीचल एह. शहीय० ४ अखंड आनंद रशना ए भोगी, अनुभवी अमर आणरोगी. शहीयर० ५ मले एवा पुरश जो पुरव प्रीत्ये, तेहना भाग तणो नहीपार; शहीय० ६ अनघडना अनुभवी छे सुरा, परमारथे टाले चोराशी. शहीय० ७ हेवा अनुभवीनो शंग जे करे; तेहेनां कोटीक करम प्रजाले शहीय० ८ शदा अनुभवी अमर अवतरीया, जन्म लीधो शतशंग काज शही० ९ शदगुरु मोहोटा घटमां बोल्या, तेथीखीली अनुभव वेल्य

શાહાયર ૧૦ રંક રેવાશંકર કહે કરજોડી, જુવો તન માં તપાશી નાથ. શાહી૦ ૧૧

શ્રી ગુરૂજી શ્રી મોહોટા માહારાજ, શાત્ય છે ભજ્ય ના પુરણ બ્રંહ્મ; તાહારા નામનું રે મેહેતો જોને માં ડયુ હાટ. ॥ ટેક ॥ વેદ વસાંણું વીવેકે ખાંડુ હું તો દીનને શાત્ય, જ્ઞાંન ગાંધીની આરત્યે બાંધી જગ તમાં વિક્ષાત. પુરણ૦ ૧ પ્રેમી જન લેવા સૌ આવો ની રભે પદ નિરધાર, સતસંગનો મેહે કાંટો કીધો; તન તુરીયા ત્રાજુવાં સાર. પુરણ૦ ૨ કુરાણાનાં છે કાટલાં વળી પુરણ બ્રંહ્મની છાપ, વેદાંતમાં વીચારી લેજો બો લે આપો આપ પુરણ૦ ૩ લક્ષ્યરૂપી મેહે લેખણ કીધી સદગુરૂ શાંનની સહી, ચોદાભાસના ચોપડા છે લખુ છુ તે માંહી. પુરણ૦ ૪ ખરી વસ્તુનાં ખા તાં પાડયાં જરૂર જમે ઉધાર, ભવમાં ભક્તી જ મે કીધી ઉધારયાં કુટંમ અપાર. પુરણ૦ ૫ પ્રેમરૂ પી મેહે પેટી કીધી પરથ પૈસો અમાપ, સ્નેહવડે કોઇ સંત સેવી લ્યો ટળસે ત્રીવીધી તાપ પુરણ૦ ૬ સહુ શાસ્ત્ર શ્રુતીના અનુભવીનો છે માહારે સંગ,

મને સદગુરૂ શેઠે વાણોતર રાખ્યો તેથી લાગ્યો રં
ગ. પુરણ૦ ૭ રાંમ જપે જે નામને તે નામ તણાં
વેપાર, તે વેપારી સાથ્યે માહારે થઇ છે પ્રીતી અ
પાર. પુરણ૦ ૮ આદરથી અધીકારી હોરો હાવુ ન
હીં મળે હાટ. વેગે વેપારી વહી જાશે સુજશે ન
હીં વાટ્ય. પુરણ૦ ૯ મીથ્યા માયાના મદમાંહી
જે માહાલે છે દીન રાત્ય, તે જન નરકમાં જઇ
પડશે તેહેતો શાસ્ત્ર કહે વીખ્યાત પુ૦ ૧૦ હેતુ
જાંણી સરવે માંગી શેવો સદગુરૂ નાથ, ભાવે ભગવત
ને સહુ ભજવા માગ લેજો હાથ. પુર૦ ૧૧ મન રૂ
પી બજાર કીધો મે વીચાર વેપારી ઘાટ, કાયા નગ્ર
નુ રાજ્ય કરે એ આત્મારાંમનુ હાટ; પુરણ૦ ૧૨ સં
ત સમાગમથી વધશે બહુ વેહેવારતણી તે રીત, હેતે
હુંડી જેહેવી લખશો તેહેવી શાકારશે પ્રભુ પ્રીત્ય પુ
રણ૦ ૧૩ આ ભગવત ભજનનો વેપાર માહારે તેહે
માં ખોટ ન જાય લગાર, નીમીશ એકનુ શરવઇયુ ખેં
ચ્યુ તેહેમાં દીઠો લાભ અપાર. પુર૦ ૧૪ માટે સજ
ન સરવે સમજી મુકો મિથ્યા માયાની ડોળ્ય, આ

ભગવત ભજનના વેપાર વિના બીજા વેપારે ખોટય પુ રણ૦ ૧૫ શદગુરૂ મોહોટાની કુરણા થઈ છે મુજને અ પાર, રંક રેવાશંકરનાઘટમાં બોલ્યા શઘળો શાર. પુર ણ૦ ૧૬

શ્રી ગરૂ ગણેશાયેનમઃ ॥ લાડકડી વહુને ભવ માં ભજનનો લક્ષ લાગ્યો ॥ ટેક ॥ સનેહ કરી સદગુ રૂવે મુજને બ્રમ માહાવાકય મંત્ર આપી, આત્મત્વ ની જ નામ ઓળખાવી કુરણાયે કર્મ બેહુ કાપીરે; લાડક વહુને૦ ૧ સાંત ગ્રડીસત શણગાર સજીયા, ભાવે તે ભ ગતી કરવા ચાલી; સુરતા સુન્ય સમાધિ લાગી, હેતે હઈયામાં હરી ન્યાલીરે. લાડકડી૦ ૨ કુબુધ્ધિની સગી સાસુ, કહે છે તે વહુજીને મીતેઃ મારા કર્મ તુ કયાં આ વી, કરજો તે ઘરનાં કાંમ સહુ રીતેરે. લાડકડી૦ ૩ વિવેકે વહુજી તે કહે છે, સાસુજી સાંભળોને મારાં; મી થ્યા માયા ઘરધંધો છે ભજન કરતાં નવ વારોરે. લાડક ડી ૪ તમને સુજ પડે તે કરજો, મારે તો ભક્તિ કર વી સાચી; અન્ય પદારથ હુ નવ ઇચ્છુ, લીધા પુરણ બ્રહ્મને રાચીરે. લાડકડી૦ ૫ અગનાન અથડાઇ સા

સુ, લાગી છે માયાની ઉપાધી; વંઈમાને બેશી વહુ ચાલી, લીધા ઇશ્વરને આરાધીરે. લાડકડી૦ ૬ વહુજી તે આદરથી કહે છે, સ્નેહે સદગુરૂજીને પ્રીત્યે; સાસરને મહીઅરનુ મારૂં, કુળ અચળ રહજો રીતેરે. લાડકડી૦ ૭ રંક રેવાશંકરના ઘટમાં, સદગુરૂ મોટા એવું કહે છે; પુરવના પ્રેમી કોઇ પરખો, લક્ષ લાવો એતો લેછેરે. લાડકડી૦ ૮

લાડકડી વહુએ કુળનુ કુટંબ સહુ તારૂં, ।।ટેક ।।સ્નેહ કરી સસરોજી કહેછે, ધન્ય ધન્ય ઓ વહુજી મારાં; અખીલ જગતમાં રૂડાં કાવ્યાં, કાર્યે તે સઘળા સધારાંરે લાડકડી૦ ૧ નેહ કરી નીરમળ નણદો તે, ભાવે ભાભીને મળવા આવ્યાં, ગ્નાનથકી અળગી અવિદ્યા, થઇછે ભવસાગર તરવારે. લાડકડી૦ ૨ જરૂર જેઠ જેઠાણી આવ્યાં, હેતે હરીને એતો ભજતાં; દાસ રહીત દીયર દેરાંણી; સ્નેહે સતસંગ માનતાંરે. લાડકડી૦ ૩ પ્રેમ કરી પીયરીયાં આવ્યાં, પોતે પુરાણ પ્રભુને ભજતાં; ગુરૂ ગોવીંદને એકજ જાણી, કામ કુકર્મ ક્રોધ તજતાંરે. લાડકડી૦ ૪ સંત સમાગમના સજન સહુ, થજો સુ

રા પુરા તે કોઇ માંણી; ભગવત ભજનનો બોધ આ
પીને; લેશે તે જોતી રૂપમાંએ તાણીરે. લાડકડી૦ ૫
દુર્લભમાં મુનશા જનમ છે, જાણુ તે શુ હમે કહીયે;
જન્મ મરણને દુર કરવાને, કરજો તે સદગુરૂ રહુ રી
તેરે. લાડકડી ૬ રંક રેવાશંકરના ઘટમાં, સદગુરૂ સ
ત્ય એવુ બોલા; પ્રેમ પુરણ બ્રહ્મને ભજતાં, આદરગી
અનુભવ એવા બોલારે. લાડકડી૦ ૭

શ્રી સદગુરૂજી સતછે ઊતમરશીક અનુભવ આપ
જો શુ કહીએ સદગુરૂ પાંમરને પાર ઉતારો, કમાતીક
દુશમન દુર કરીને કારય તે સઘલુ સધારોરે શુ કહી
યે. સદગુરૂ પાંમરને પાર ઉતારો ॥ ટેક ॥ પુરવના પ્રેમી સ
હુ સજજન મહાવાકય જ્ઞાન થાપો, સત સમાગમ સમ
ઝાવી કુરાણાયે કરમજ કાપોરે..શુ કહીયે સ૦ ૧ ના
શવંત મન મીથ્યા માયા પરવરતી દુર રાખો, નીવરતી
શુ નેહ કરીને રસ પુરણ બ્રહ્મ ચાખોરે. શું કહીયે
સ૦ ૨ નવધાની નીતી શામજીને તે પર સોહંગ જા
ણો; એક અચલ અખંડ અદવઇત યોગ સાધાને સુ
ખ માંહાણોરે. શુ કહીયે૦ ૩ રંક રેવાશંકરના ઘટમાં

સદગુરૂ મોહોગા કહેછે, સ્નેહે સજન શોધ કરીલ્યો સ તશંગમાં પ્રભુ રહે છેરે. શુ કહીયે સદગુરૂ પાંમરને પાર ઉતારે. ૪

અથ તીથીયોનો અનુભવ. શ્રી સદગુર શત્ય છે. પુરાગ બ્રંહ્મ પુરવની પ્રીત્યે કહુંછુરે શંતો શમજો સદગુરૂ શરણે હુ રહુછુ. પુરાગ બ્રંહ્મ પુરવની પ્રીત્યે કહુછુરે ॥ ટેક ॥ અખી પડવે તે માંણી વીગ[illegible] ભવસાગરનો તરવો આરેરે, આ અવશર શમજી લ્યોછે શારો. પુરાગ૦ સંતો શમજો૦ ૧ બીજે બ્રહ્મ બાંનાનુ પાલરે, બુડતાં મુજને બાંહેથી ઝાહલીરે; નેહ નોર ગુણ શાથે લાગી તાલી. પુરાગ૦ શંતોશ૦ ૨ ત્રીજે [illegible] ત્વ તે તનમાં તણાશોરે, શચરાચરમાં બ્રંહ્મ ભાશેરે; વેદ વીવેક વીચાર ઉરવાશો. પુરાગ૦ શંતોશ૦ ૩ ચોથે ચિતવન ચીતદનુ કરીએરે, ભાવે ભકતી કરી પ્રભુ વરીએરે, તેથાસુખશાગરમાં ઠરીયેરે. પુરાગ૦ શંતો સ૦ ૪ પાંચમે પ્રભુ પોતામાં જાણોરે. તત્વ તેજ તરવેણીમાં તાણોરે, યોગ શાધીને માહાસુખ માહાણો. પુરાગ૦શંતો શમ૦ છઠે છાક માયા નાખોરે, શંત સેવી વચન

શત શાંખોરે; તેથી જંમ કરે નહીં ... ખો. પુરાણ૦ શંતો શ૦ ૬ શાતમે શાર શતશંગ કરીયેરે, સુરતા સાધન શાધીને ફરીયેરે; હેતે હરી શરણે ચીત ધરીએ. પુરાણ શંતો શી૦ ૭ આઠમે આઠય આવરણની કાપોરે માહાત્મય રૂદે જ્ઞાંન થાપોરે, નીસ્ચે જાપ અજબા જાપો, પુરાણ૦ શંતો શ૦ ૮ નામે નીરગુણનુ નુર વરસેરે. જુવો તુરીયા ઊપર તત્વ ધરસેરે; ભાવે ભકતી હરીજન કરસે. પુરાણ૦ શંતો શ૦ ૯ દશમે દુરલભ દેવ જાણોરે, એક અખંડ અદ્વઇત ઉર આણોરે, તજી ત્રીપુટી બેહુ સુખ માંણો. પુરાણ૦ શંતો શ૦ ૧૦ એકાદશીએ અચલ મન રાખોરે, પુરો પ્રેમ તણો રસ ચાખોરે. કામ ક્રોધ કુટીલતાને નાખો, પુરાણ૦ શતોશ૦૧૧

બારશે બાવન બાહારય વાંચરોરે. ચીત ધન તરે પનમાં ધારોરે, અલખ અતીંદ્રાથી તે ન્યારો. પુરાણ૦ સંતો સ૦ ૧૨ તેરશે ત્રીગુણાતીત તનમાંરે, તત્વ મસી ભેદ સમજો મનમાંરે. સદાહરી સ્નેહ રહો સતસંગમાં પુરાણ૦ સંતો સમા૦ ૧૩ ચઊદસે રૂદ્રા ચતુર દસ દમજોરે, જ્ઞાંન અમરીતનુ ભોજન જમજોરે, અચ

લ અખીલાનંદમાં રમજોરે. પુરાણ૦ સંતો સ૦ ૧૪ પુ
નમ પ્રેમે પુરાણ પ્રંહમ આવ્યારે. કરશુ નીરમલ મન
માહારૂભાવ્યારે, વેદ આસ્તી ભાતી પ્રીય કાહાવ્યા પુરાણ.
સંતો સ૦ ૧૫ તત્વ તીથી તે પંદર કહ્યાછેરે સુધ્ર
સમજાણ વેદાંતે રહીછેરે, જ્ઞાંન ગંગા તે ઊરમાં વ
હીછે પુરાણ૦ સંતો સ૦ ૧૬ સત્ય સદગુરૂ મોહોટા
છે સંગ્યેરે. અનુભવ ઊદે કરયો અંગેરે, રેવાશંકર છે
રહેણીના રંગે. પુરાણ૦ સંતો સમજો શદગુરૂ સરણે હુ
રહ્યુ ૧૬

શ્રી સદગુરૂ સત્ય છે. અથ ચરખીડો સુણ સઇય
રરે ચોત ચરખીડો રગ બેર રૂણઝુણ બોલ્યો, સોહં
ગ સમરો સદગુરૂને અનુભવ અંતર ખોલ્યો ॥ ટેક
સ્થિરતાની થાંભલીયો ધારો, તે પર મોભ મન વિચા
રો. ધ્રી દ્રઢ દાંમણીયો વારો સુણગઇ૦ સોહંગ૦૧
સુબુધી સમઝણ માલ ખરી, ત્રીગુણતીત તોરણીયા
વરી; તન તુયાની તે ત્રાક ફરી. સુણ સઇ૦ સોહં
ગ૦ ૨ શ્રવણ શક્તિ ચમરખાં કહુ, વેદ વીવેક તણી
તે વાંણી લહુ; સંશટ શાસ્ત્ર શ્રુતીનો સાર લહુ સુણ

ઇ૦ ૩ પરમારથ પુણી પ્રેમ ભલી, વીશય વીકારની ગં ઝીટલી; ગુરૂ જ્ઞાંન ઉજાછ્ય સુરતાયે ચલી. સુણ સઇ૦ સોહંગ૦ ૩ ઘ્યો કરમાં માંકડલી માળા સજી, સત શંગમાં શદગુરૂ શબ્દ ભજી; મીથ્યા માયાને ચાલ્યો ત જી, સુણ શઇ૦ સોહંગ૦ ૪ મુજ ઘટમાં તે શદગુરૂ હરખ્યા, મોહોટા બોલ્યા પ્રેમાયે પરખ્યા; રંક રેવાશં કરે તે નીરખ્યા. સુણ્ય શઇ૦ સોહંગ૦ ૫

અથ વાર. શાખી આદીત આવરણ આપતજીને ચા લોરે, રૂડા સંત શમાગમ જન વીસે જઇ માહાલોરે, કુડા કરમ પ્રજાળીને વાત શાચી કરીએરે; વિવેકે વીચા રીલ્યો મન ભાવે ભક્તિ કરીયેરે, તુતો ચેતી લે મુઢ ગુમાર અવશર છે શારોરે; મુકી મોહ માયાનો પાશ હરીને સંભારોરે. ૧ સોમે શદગુરૂ શબ્દ વીચ્યાર તુતો આણીરે, સોહં અચલ અખંડ અવીનાશ લેજે તત્વ જાંણીરે, નથી ચાર દીશામાં નાથ કુણ્યામાં ન કહીયે રે, નથી આકાશ પતાલ માંહ શચરાચર લહીયેરે, શમ જો વેદ વેદાંતની વાણી બીજે નહીં તોલેરે જુવો તન માં તપાશી નાથ પ્રતક્ષજ બોલેરે ૨ મંગલે મનમહી મા

રી વલોવી જોજોરે, તારે તરસે ત્રીગુણ તાત અવીધાખો જોરે, શટ શાસ્ત્ર ઉપનીશદ શાર શ્રુતી સહુ કહેછે રે ૩ ચાર વેદમાં વરણવ્યો નાથ શોહં સત રહેછેરે, ૪ તત્વ મસીત્ર ઉપદમાંહ વીચારો સમજાશેરે ૫ જીવ ઇશ્વરને વલી બ્રંહમ વીવેકે ઓલખાશેરે ૬ બુધે બાવન ઉ પની સદ માંહ સંકર કહુછુરે, સનકાદીક જાણે સત્ય મ વેદમાં તત્વ રહ્યુંછેરે ૨ શ્રી કૃષ્ણે અરજુને એજ ઉપદેશ દીધોછેરે. ૩ વશીષ્ટે રઘુનંદ નાથને એજ કી ધોછેરે, ૪ નવ જાણે જડ દશા જીવ આશાંને અ થડાસેરે ૫ અપરાધી અધમ અવતરીયા તે જમ માર ખાસેરે ૬ જુરુવારે તારે ભાગ્ય તોય જ્ઞાંની ગુરૂ મ લસેરે ૧ મુકે મુરજાદા મનની ભ્રાંત સદગુરૂ સાથે હ લસેરે ૨ તેને અરસ પરસ અવીનાશી મલી સુખ આપેરે ૩ તેનાં કોટીક જનમનાં પાપ કુકરમ તે કાપેરે ૪ એવી શાખ્ય છે શાસ્ત્રનીમાંહ વેદાંત વીચારો રે ૫. સમજો શંત સમાગમ માંહે અવસરછે શા શેરે ૬ સુકરે સમજી મન માંહ સતસંગ કરાયેરે ટાલે જનમ મરણ ગ્રભવાસ તે ફરનેફરીપેરે કાહાડો દેહાબી

માંનનુ દુખ શુ કહીયે જાઝુરે કાંમ ક્રોધ કલણમાં જે કળીઆ તે કહે . હુ લાજુરે. ૪ તેના એલે ગયો અ વતાર ભજન નવ કીધુરે ૫ પચ પ્યાલો મુકી આશાં ને હલા હલ પીધુરે ૬ શનીવાર શોધો શોહંગ પુરણ બ્રંહ્મ પ્રીતેરે ૧ શટ ચક્ર વધો નીરધાર ટલે તાપ રી તેરે, ૨ સાર સદા સહસ્ત્ર નીરધાર તેમાં પ્રભુ જાગુરે ૩ સાધી યોગના આઠે અંગ માહાત્મ માંહાણીરે ૪ વીચાર અરથ મુકી દો જન લેજો લક્ષ પ્રાણીરે ૫ કહે છે વેદ વેદાતની વાણી, અનુભવ જાણીરે ૬ આ દીતે આઠેવાર સમજીને જે ગાશેરે ૧ તેના ઘટમાં જ્ઞાન પ્રકાશ પ્રગટ બહુ થાસેરે ૨ સદગુરૂ મોહોટા ઘ ટમાંહીરે ૩ અનુભવ ઉદે કરયો અંગ લખો તેવો તાંહીરે ૪ રંક રેવાશકર કહે કરજોડી સોહંપદ સા ચુરે ૫ હુતો ભકતી કરવા અવતાર ગુરૂ પ્રત્યે જાચુ રે ૬

તત્વ તમાકુ લાવો સજન માહારે પ્રીત્યે ખાવી છે ૧ ત્રીગુણાતીત પુરણ બ્રંહમ કાઢાવે ઠેકે તલપતો આ વી છે ૨ ચીત ચઇતન ચુનો મેળવજો ચીદાભાસ

માંહી થાપો ૩ તે પછવાડે શોહં શોપારી વેદ વળી ચારી આપો ૪ બાહ્યા ભીતર ખરદ બીડીતે લક્ષ રે પી લવીંગ કહુછુ ૫ વાવેક વ્યસન વીચારે વાહાલુ શા દ ગુરૂ શરણે રહુછુ ૬ તજ તુરીયાને ઇછા ઇલાયચી સચરા ચરમાં એ રેછે ૭ સ્નેહે સજન શોધ કરીબા વેદાંત શરૂતી શાચુ કહે છે ૮ સદગુરૂ મોહોટા મહા વાકય બોલે રેવાશંકરના ઘટમાં ૯ અલગે શીદ અથ ડાઇ મરો જો શરજનહાર રહે તનમાં ૧૦ ઉમેદથી ઊતાવલ કરજો રંગ રહેણીમાં રોચે ૧૧ પ્રેમે પુરશોત મ ભાઇ આપો સદગુરૂને તે પોચે ૧૨

